

Nieuwe avonturen van Pietje Bell

van Abkoude Chris

Note: This is not the actual book cover

NIEUWE AVONTUREN VAN PIETJE BELL

DOOR

CHR. VAN ABKOUDE

Geïllustreerd door G. VAN STRAATEN

UITGEVERIJ KLUITMAN ALKMAAR

DE COMPLETE PIETJE BELL SERIE VAN **CHR.
VAN ABKOUDE**

PIETJE BELL

*

PIETJE BELL'S GOOCHELTOEREN *

NIEUWE AVONTUREN VAN PIETJE BELL *

PIETJE BELL IS WEER AAN DE GANG *

PIETJE BELL GAAT VLIEGEN *

DE VLEGELJAREN VAN PIETJE BELL *

PIETJE BELL IN AMERIKA *

DE ZONEN VAN PIETJE BELL

Hoofdstuk I

Het begint al weer mooi

Pietje Bell – tien jaar oud – keek naar de landkaart en zuchtte. Het is verschrikkelijk moeilijk, je gedachten bij je schoolwerk te houden. Pietje hoorde niet eens, wat meester Long vertelde van de bloembollenvelden. Wat had je daar nou aan? De enige bollen, waar hij van hield, waren oliebollen en die kreeg je alleen maar op oudejaarsavond. Hij zuchtte opnieuw en staarde naar een vlieg, die langzaam over de nek van een jongen kroop. Pietje nam een boek en sloeg die vlieg dood. De jongen gaf een schreeuw en meester Long, nogal driftig uitgevallen, stoof op de schreeuwer af en gaf hem een oorveeg op de koop toe. Pietje knikte tevreden over deze afloop en droomde verder. Och, och, wat verknoeide men toch een tijd op school! Er was zoveel te doen op straat en zodra Pietje ergens kwam, begonnen de dingen te gebeuren. Weet je nog wel, hoe hij met Peentje, zijn boezemvriend, in handen van de dieven viel en hoe ze later die twee aan de politie overleverden? En hoe de kranten weer vol hadden gestaan over Pietje Bell, maar nu alleen aardige en goede dingen over hem schreven. De mensen hadden

eerst ongelovig 't hoofd geschud, alsof ze niet begrijpen konden, dat zo'n rakker als Pietje ook in staat zou zijn, iets goeds te verrichten.'t Was natuurlijk allemaal de schuld van die kranten geweest, die altijd over hem schreven, als hij eens iets onschuldigs had gedaan. Hij zou wel eens willen weten, wie dat allemaal aan de lui van de krant vertelde. Er moest ergens een verrader verscholen zijn! En dan dat gepraat van de burenen! Geelman, de drogist, vertelde altijd aan al zijn klanten, wat voor deugniet Pietje was. Geelman zelf had een zestienjarige zoon, een lange slungel met peenhaar, en een bril op, en zo'n geleerd gezicht, dat een uil er jaloers op zou worden. Och, och, was het maar twaalf uur! Hè, stel je nou eens voor, dat er helemaal geen meesters bestonden en geen scholen, en dat je lekker kon gaan vissen en thuis de „vis-sies" bakken, en als je dan lekker gegeten had, naar de bioscoop gaan of met zuster Martha mee naar een uitvoering. Toen daverde opeens de stem van meester Long: „Pietje Bell, wat zei ik daar? " „Waar? " vroeg Pietje. „Hier natuurlijk, heb je geen oren? " Pietje betastte zijn hoofd en knikte bevestigend. „Nu, wat zei ik zoeven? " herhaalde de meester. „U zei: heb je geen oren? " De hele klas proestte het uit „Stilte! " commandeerde meester Long. „Pietje Bell, ga voor de klas staan en vertel ons eens

netjes wat ik van Haarlem en de bloembollenvelden heb gezegd." Pietje ging op het bankje staan en gaf de klas een knipoogje. Ofschoon hij maar had zitten dromen, had hij nu en dan toch wel een paar woorden van de les opgevangen en daarom dacht hij dat hij best iets van de les zou kunnen vertellen. „Begin maar," zei meester Long, „ik zal je heus niet in de rede vallen." Pietje slikte een paar malen en toen kwam er met horten en stoten het volgende uit: „De bolle bloemvelden... nee... de bloemenveldbollen... och nee... de bolle veldbloemen benne in Noord-Holland enne dat is de hoofdstad van Haarlem en dan sturen ze ieder jaar vijf miljoen duizend bloemevelden naar Amerika enne ze hebben kleuren, erg verschrikkelijk mooi, enne ze hieten tulpen en hieja... hieja..." „Schei maar uit, ik hoor het al," zei meester Long. „Je hebt de klok wel horen luiden, maar je weet niet waar de klepel hangt." „Ik heb helemaal geen klok horen luiden," zei Pietje die deed alsof hij het niet begreep. „Neen, daar was je veel te dromerig voor. Je zat te slapen in je bank. Vanmiddag schoolblijven en honderdmaal schrijven: Ik heb de klok wel horen luiden, maar weet niet waar de klepel hangt." Pietje keerde naar zijn bank terug en Johan de Braai, „de lieve Jopie", gaf zijn vreugde over Pietjes straf te kennen door zijn tong tegen hem uit te steken. Piets hand schoot per

ongeluk uit en trof Jopie hard op zijn neus. De jongen gaf een gil, maar meester was juist in de kachel aan het poken en hoorde het gelukkig niet. Maar toen het twaalf uur geworden was en de kinderen naar huis gingen, was Pietje helemaal vergeten, welke strafregels hij moest schrijven. Meester Long had de onvoorzichtige gewoonte de gestrafte leerlingen alleen in de klas achter te laten en zelf naar huis te gaan. Toen deze zijn hoed opzette en jas aantrok, vroeg Pietje hem: „Meester, wat moest ik ook weer schrijven?” „Ben je het vergeten?” Pietje knikte. „Goed, dan moet je het maar weer zien te herinneren. Als je honderd regels af zijn, kun je naar huis gaan.” Piet beet op zijn griffel. (In de tijd dat Pietje Bell een jongen was en op school ging, gebruikten ze daar nog griffels en leien.) Hij dacht, dat het zoiets was van een kok en een lepel. O, hij zou er maar het beste van zien te maken. En hij begon te schrijven: Ik heb de kok wel horen fluiten want hij weet niet waar de lepel hangt en ik weet het ook niet en de meester ook niet en niemand niet en dit schrijf ik honderd maal maar niet nou want ik heb het veels te druk en daarom gaat ik dit schrijven op afbetaling iedere dag een paar regels zo gaat ik mij staan te noemen u toegenegen Pietje Bell.

Buiten de school stond Engelbert Banders, zijn boezemvriend, te wachten. Engelbert had op school de naam van Engeltje, omdat hij zo'n brave jongen was. Hij was zo braaf, dat zijn moeder hem soms aan een tafelpoot vastbond, opdat hij niet zou weglopen. „Al af?" vroeg Engeltje. „Ja," zei Piet, „en morgen de rest. Ik val om van de honger. Wij eten rooie kool met appeltjes vanmiddag." „Wij eten veel fijner," zei Engeltje. „Wij hebben pannekoeken met stroop." „Mag ik bij jou eten?" „Zeker wel, kom maar mee," zei Engeltje gastvrij. Ze sloegen de armen om elkanders schouders en sloegen de weg in naar Engeltjes huis. Alles zou best afgelopen zijn, als ze maar niet bij de kip-penmarkt gekomen waren. Daar waren heel wat boeren en andere kooplui, die allerlei gevogeltje te koop aanboden: duiven, kippen, eenden en ganzen en bovendien ook eieren, boter en kaas. Pietje en Engeltje moesten de markt oversteken en konden niet nalaten, hier en daar eens een kijkje te nemen. „Kijk," zei Engeltje, „stenen eieren. Ik weet, wat ze daarmee doen. Je legt er een in een kippenest en dan denkt de kip dat het een heus ei is en legt er een bij." „Wat een hoop stenen eieren," zei Pietje. „Wel duizend!" „Ben je mal?" riep Engeltje uit. „Die daar in de mandjes zijn geen stenen eieren. Dat zijn echte." „Nietwaar," protesteerde Pietje Bell, „deze is

van steen, kijk maar." Hij nam een ei uit het mandje en sloeg er hard mee op Engeltjes hoofd. Het ei brak en de inhoud stroomde over Engeltjes gezicht. „Je hebt gelijk," zei Pietje. „Het was een echte. Kom mee, daar komt de boer aan." Met hun zakdoeken maakten ze het mooie overhemd van Engeltje zo schoon mogelijk. De zakdoeken waren nu vol met het eigeel en erg kleverig, maar ze staken die toch weer in hun zak en liepen langs de andere stalletjes. „Hé, jongens, kom eens hier!" riep een koopman. Pietje en Engeltje keken hem vragend aan. „Zeg jongens, willen jullie een dubbeltje verdienen?" „Zeker baas, wel twee." „Goed, ieder een dubbeltje dan. Breng deze mand met de drie kippen naar mevrouw Verschoren op de Singel. Het is maar een klein eindje hier vandaan, maar ik kan mijn spulletjes hier niet in de steek laten, nummer 26 op de Singel, mevrouw Verschoren. Breng de mand weer terug en ik zal je allebei een dubbeltje geven." „Ja baas, we zullen het doen." Het vooruitzicht op een dubbeltje deed de jongens naar de mand grijpen. „Ho-ho, voorzichtig nou," riep de kippenkoopman. „Ieder aan een kant. Ziezo, hou goed vast nou. Nummer 26 op de Singel." De jongens namen de mand en gingen op weg. Het opgegeven adres was vlak bij de markt, maar toen ze de mand nog maar een klein stukje gedragen

hadden, werden de ,sterke' mannen al een beetje moe. De mand was zwaarder dan de drie kippen. „Zeg, laten we effetjes op die stoep gaan zitten," stelde Engeltje voor. Zo gezegd, zo gedaan. Ze namen de mand op hun knieën en keken naar de kippetjes. De arme dieren waren de hele morgen al door elkaar geschommeld op een vrachtwagen en toen midden in de herrie van de markt neergezet. En nu werden ze weer ergens anders heengedragen. Ze keken de jongens droevig aan. Pietje Bell wou een van de kippen strelen, maar het dier dook weg. „Kom nou," zei Pietje, „ik wou je alleen maar aaien. Arm kippetje, ze houden je maar opgesloten, hè? Zal ik je effetjes op mijn schoot nemen? Dan kan je wat meer lucht krijgen en je zit lekker warm. Kom dan maar." Pietje maakte het deksel van de mand los en nam de kip op zijn schoot. Bij die beweging gleed de mand van hun knieën, het deksel viel weer open en de twee andere kippen maakten daar gebruik van, door aan de haal te gaan. „Hé! " schreeuwde Pietje Bell, „daar gaan ze! Loop ze achterna, pak ze! Hé mense!

" Engeltje had geen verdere aanmoediging nodig. Hij rende dadelijk de kippen achterna. Pietje was intussen zo verstandig zijn kakelende vriendin in de mand te stoppen. Ze konden toch niet allebei achter de kippen aanrennen, want dan zou de mand alleen achterblijven

en kon niemand erop passen. Zo liet Pietje dus kalmpjes zijn boezemvriend het werk alleen doen. Och, och, dacht hij, het is toch eigenlijk geen plezier om kip te zijn. De mensen willen maar, dat je lekkere eieren legt en in plaats van ‚dankje‘ te zeggen, eten ze je op. Arme stumpers. En nou is Engeltje die twee kippen aan 't opjagen. Ik hoop dat-ie ze maar gauw vangt. O, daar komt-ie al terug met niks. „Kan ze niet pakken,” hijgde Engeltje. „Waar gingen ze heen? ” „De zwarte rende een kelder binnen en de witte vloog een trap op.” „Waarom ging jij die trap niet op? ” „Wel, d'r kwam een vent de trap af en die zei: Zoek jij naar een kip? – Ik zei ja, en toen zegt-ie: Dan ben je in 't verkeerde huis.” „Maar wat moeten we nu met die ene kip in de mand? ” vroeg Pietje Bell. „Och, laat die arme stakker ook maar vrij,” stelde Engeltje voor. „Da's een goed idee,” zei Pietje en opende het deksel weer. De kip bleef kalmpjes zitten, maar Pietje had haar gauw bij een poot eruit gehaald. „Zo lief kippetje,” zei hij. „Ga jij nou maar eens lekker wandelen, maar pas op voor de auto's hoor.” De kip wandelde precies de gang van het huis in waar de jongens voor zaten. Pietje zei, dat het tijd werd de pannekoeken te gaan proeven en dat het maar het beste zou zijn, eerst eerlijk de mand naar de koopman terug te brengen. Ze namen dus de kortste weg terug en

vonden weldra de man en zijn stalletje weer. „Baas, hier is de mand terug." „Goed zo, jongens. En hier is een dubbeltje voor jou en een voor jou." „Dank je wel baas. Dag baas."

Schoenmaker Bell in de Herenstraat beklopte de zool van een pas gerepareerde laars en floot een deuntje. Moeder Bell stak haar hoofd om de deur van de achterkamer. „Man, kom je eten? " „Subiet, moeder, ik rammel," „Heb je onze Piet niet gezien? " vroeg moeder. „Nog niet. Zal wel komen. Zeker weer verdiept in de een of andere gewichtige bespreking met zijn kornuiten. Hè, die rooie kool ruikt lekker, moeder, en die varkenskluijjes doen je het water in de mond lopen. Laten we maar vast beginnen, de jongen komt wel." Maar de jongen kwam niet. Het werd half één, kwart voor één, één uur... Pietje Bell was nog niet thuis. Moeder werd ongerust. Vader begreep er niets van. Zou hem iets overkomen zijn? „Man," zei moeder, „zijn meester woont hier niet ver vandaan. Zou je niet eens even bij hem willen aanlopen en vragen, of hij misschien weet waar Pietje is? " Meester Long woonde op gemeubileerde kamers, niet ver van Bells schoenwinkel. In minder dan drie minuten was de schoenmaker er en stond weldra in de kamer van

meester Long. „Meester, Pietje is nog niet thuis. Kunt u me ook zeggen, waar hij is? " „O, maak je maar niet ongerust over de jongen," zei meester Long. „Hij had honderd regels strafwerk te schrijven en dat zal hem wat opgehouden hebben." „Honderd regels schrijven kan een welverdiende straf zijn," zei vader Bell. „Maar u wilt me toch zeker niet vertellen, dat u naar huis bent gegaan, terwijl Pietje helemaal alleen in de klas zat? " „O, dat is zo erg niet, dat doe ik altijd," was het antwoord. „Goeie hemel, man begrijp je dan niet, dat zoiets heel gevaarlijk is? Als er nu eens iets gebeurde in de school tijdens je afwezigheid? Als de jongens eens met vuur speelden? En brand maakten? " „Maak je toch niet ongerust, meneer Bell. Ik was juist klaar om weer naar school te gaan. Ga maar met me mee en u zult zien, dat Pietje veilig en wel aan het werk is." „Jawel, jawel," mopperde vader, „maar bovendien bevalt het me helemaal niet, dat de jongen geen middageten krijgt. Wat had hij voor verschrikkelijks gedaan, om zo'n straf te verdienen." Meester Long trok zijn jas aan en zette zijn hoed op. „Pietje is erg onoplettend," sprak hij, „en dikwijls weet hij niet eens waar ik over spreek. Als het zo doorgaat, zal hij nooit veel leren. Maar komaan, we zullen gauw genoeg de zondaar gevonden hebben, en dan zal ik hem dadelijk

naar huis sturen om te eten." In tien minuten hadden ze de school bereikt, maar in het lokaal van meester Long was geen spoor van Pietje Bell te ontdekken. „0, ik begrijp het al," zei meester, „hij zal zijn strafwerk af hebben en naar huis gegaan zijn. Wacht, ik zal even op zijn lei kijken." „Laat me eens zien, wat hij geschreven heeft," vroeg vader Bell. En tot grote verbazing van beiden lazen zij de dwaze mededeling van Pietje, dat hij de kok wel had horen fluiten, want die wist niet waar de lepel hing. Vader Bell schoot natuurlijk in de lach maar meester Long vond het helemaal niet zo leuk en hij dacht dat Pietje hem in het ootje had willen nemen. „Die jongen toch! " riep de schoenmaker uit. „'t Is een reuzetiep! ... Maar kom, ik moet weer aan het werk. Pietje zal wel thuis zijn." Maar Pietje was niet thuis. Hij zat lekker pannenkoeken met stroop te eten bij Engeltjes moeder. Toen de jongens net hun laatste pannenkoek hadden opgegeten, sloeg de klok één uur. „Kom mee," zei Pietje. „Laten we nou naar mijn huis gaan, dan gaan we daar lekker rooie kool met appeltjes eten." Nu, dat was een goed plan. Niet lang daarna waren zij bij vader Bells winkel aangekomen, juist toen de schoenmaker van school terugkeerde. „Wel, nou nog mooier," riep hij uit, „daar

komt-ie me heel bedaard aanstappen, of er niets gebeurd is. Kom hier, kleine schelm, waar heb je zo lang gezeten? " „Aan de tafel bij zijn moeder," wees Pietje op zijn vriend. „Pannekoeken met stroop gegeten." „Dat had je dan eerst wel eens mogen komen zeggen," zei Bell. „Ja vader, maar ik had het toch zo druk... ik heb eerst honderd regels geschreven voor de meester enne toen moest ik kippen wegbrengen voor een boer op de markt, maar de kippen zijn weggepiept, enne toen hebben we de mand teruggebracht naar de boer enne toen gaf-ie ons twee dubbeltjes en we hebben pannekoeken gegeten en nou komen we hier eten..." „Hier eten? "vroeg de schoenmaker verbaasd, „en je hebt je buik al vol met pannekoeken! " „O, ik heb alleen maar vijf pannekoeken gegeten, maar nou lusten we graag wat middageten." En terwijl de jongens naar moeder Bell gingen om hun hongerige magen te vullen met rode kool en appeltjes, zette de schoenmaker zich lachend aan zijn werktafel, nam een laars en een hamer en zong uit volle borst het allernieuwste liedje, dat het grote draaiorgel iedere week kwam spelen.

Hoofstuk II

Geelman klaagt over Pietje

De vrolijke schoenmaker was juist in het midden van het liedje, toen het deurbelletje tjingelde en er iemand door de winkel kwam aanstappen. Het was Geelman, de drogist uit de Breestraat, vaders vroegere buurman. De twee oude burens mopperden wel vaak op elkaar, maar ze zochten elkaar toch altijd weer op. Vooral Geelman hield ervan, met vader Bell te redetwisten over hun zoontjes en dikwijls kwam het tot hoge ruzie tussen die twee. Geelman was niet veranderd. Het leek wel, of hij nog steeds dezelfde pet droeg van zes jaar geleden en hetzelfde vettige pak. Hij had een lange neus en de hoeken van zijn mond wezen altijd naar omlaag. „Hallo, buurman,” begroette de schoenmaker hem, „dat is nog eens aardig van je, om je ouwe vriend te komen bezoeken. Neem een stoel en val neer.” „Ik heb wel wat beters te doen, dan losbollen als jij te komen bezoeken en neer te vallen,” bromde Geelman, „en ik heb geen tijd om te gaan zitten.” „Dan blijf je maar staan. Kan ik je misschien een paar nieuwe schoenen verkopen?” „Nee, ik heb drie jaar geleden een paar schoenen gekocht en die zijn nog best, ik draag ze alleen

zondags." „Da's aardig, Geelman. De schoenmakers zullen van jou niet vet worden. Maar wat wou je dan? " „Ik wou dat je dat mooie zoontje van je, die weergase Pietje, een beetje onder de duim hield." „O goeie genade," kermde de schoenmaker, „wat heeft dat monster van kwaadaardigheid nou weer uitgevoerd? " „Zeg dat wel: monster van kwaadaardigheid. Gisteren was hij bij ons in de straat aan het spelen met die andere kornuit, Engeltje, die naast mijn winkel woont. Ik had een paar bestellingen te bezorgen en kon de winkel niet alleen laten, en daarom riep ik hem. Er waren twee pakjes, het ene was een zak gipspoeder en het andere een zak bruispoeder. Ik gaf Pietje twee briefjes mee. Op het ene briefje stond: „Vermeng met water tot een papje", en op het andere: „Vermeng met water en drink na de maaltijd". En toen heeft-ie de pakjes verwisseld en mijn klanten zijn woedend, want de een heeft gipswater gedronken en de andere kon met het bruispoeder zijn muur niet repareren." De schoenmaker gooide de laars en de hamer in de hoogte en brulde het uit van het lachen, totdat de hamer op zijn eksteroog neerkwam en toen schreeuwde hij van pijn. „Precies je verdiende loon," zei Geelman. „Lachen om de slechte daden van je kinderen, het is mooi, dat moet ik zeggen. En dan te bedenken, dat ik hem voor zijn boodschap

een cent heb gegeven! " „Een cent\ " riep vader Bell uit. „Man, hoe kon je dat betalen? " „Ik ben niet gekomen om door jou uitgelachen te worden, schoenmaker," protesteerde de drogist. Hij kon nog steeds niet tegen een grapje en een vriendelijk woord voor een ander mens kon er ook niet af. „Wel nou nog mooier! Wie bespot jou? " „Jij natuurlijk. Ik kan nooit eens een ernstig woord met je spreken. Altijd lach je me uit. Altijd zit je te zingen. Altijd ben je vrolijk en nooit eens ernstig gestemd. Jij denkt maar, dat het leven een pretje is. En Joost weet, waar je al die gekke liedjes vandaan haalt." „Ja, dat weet ik zelf ook niet, het is om wanhopig van te worden, Geelman. En ik zou wel eens willen weten, wie al die gekke dingen maakt. Daar heb je nou bijvoorbeeld dat nieuwe liedje... misschien heb je het al gehoord..." „Ik ben helemaal niet nieuwsgierig naar je dwaze mopjes," zei Geelman ongeduldig. „Dat is jammer, erg jammer," zuchtte vader Bell, terwijl hij een oude schoen oppakte, die gerepareerd moest worden. En tegelijkertijd begon hij het versje opnieuw te zingen. „Zeg, laat je me nou hier voor pias staan? " riep de drogist uit op luide en nijldige toon. Vader hield op. „Wat zei-je? " „Daar kom ik me hier om eens een verstandig woordje met je te praten, en al wat je doet is lachen en zingen. En je zoon Pietje is geen haar beter.

De appel valt niet ver van de boom. Pietje groeit voor galg en rad op, dat voorspel ik je! En het zou me niets verwonderen als hij nog eens in de gevangenis terecht kwam! " „Als directeur! Zeker, waarom niet? " „En dan moet je horen, wat hij verleden week bij mij uithaalde! ! " „Wat? Nog meer? " riep de schoenmaker lachend uit. „Je zult niet meer lachen, als ik het je verteld heb. Want ditmaal is het klinkklare oplichterij! " „Ik ben werkelijk nieuwsgierig," zei Bell droogjes. „Komt me de aap in mijn winkel en vraagt: Hoeveel kos-t»n die pepermuntstokken? Ik zeg: Zes voor vijf cent. Zegt ffIC die deugniet: zes voor vijf cent, vijf voor vier cent, vier voor drie cent, drie voor twee cent, twee voor één cent, één VOOr niks... En tegelijkertijd neemt-ie een pepermuntstok en Windelt er bedaard mee de winkel uit." De schoenmaker wou weer de hamer en laars omhooggooien, maar hij bedacht zich op tijd, liet ze allebei vallen en sloeg zich op de knieën van het lachen. „Nee maar. Geelman, da's een goeie! Ha-ha-ha-ha! ! ... Ik wed dat jij je half ziek gelachen hebt, niet? " Ik heb er helemaal niet om gelachen," zei Geelman ernstig, „en ik begrijp helemaal niet, hoe zijn vader erom lachen kan. Zie je dan niet, dat het gelijk staat met diefstal?" Dat was de schoenmaker een beetje te bar. Ze mochten Pietje een deugniet

noemen, dat kon hem weinig schelen. Maar een dief! „Zeg eres, Geelman," begon vader Bell, „ik moet je eens wat zeggen. Het kan me weinig schelen of je Pietje een aap noemt of een kwajongen, maar hij is geen dief." „Waarom betaalde hij dan de cent niet? " Die opmerking deed vader Bell weer in de lach schieten. „Geelman, je bent een prachtexemplaar! Ik wist niet dat je in angst zat over een cent! En nou ik me goed bezin, ben ik je dus twee centen schuldig, één voor de boodschap, die Pietje verkeerd deed en één voor de pepermuntstok. Best, hier zijn twee centen en ruk nou alsjeblieft uit, want ik heb werk te doen! " Vóór Geelman het besepte, had hij twee centen in zijn hand en duwde de schoenmaker hem lachend de deur uit. Maar zó had de drogist zich de afloop van zijn bezoek niet voorgesteld. Hij had gedacht de schoenmaker eens flink de les te lezen en hem aan het verstand te brengen, dat hij Pietje eens anders moest aanpakken. En in plaats daarvan had Bell hem twee centen in de hand gestopt en hem de deur uitgeduwd! ! Nu stond Geelman op straat en in een ogenblik van woede smeed hij de twee centen op de grond. Vader Bell zag het en sloeg zich op de knieën van pret! De schoenmaker bleef nog een ogenblik zijn bezoeker nakijken en zag dat deze zich omdraaide en weer terugkwam. Nu was

hij toch benieuwd of de drogist hem nog meer wou vertellen, maar al gauw merkte hij, dat dit niet het geval was. Geelman had er zeker spijt van gekregen, dat hij de twee centen had weggegooid, want hij begon er heel ijverig naar te zoeken. Af en toe keek hij stiekem naar de schoenmakerswinkel, bang dat Bell hem zou zien, maar de schoenmaker hield zich verscholen en rolde bijna om van het lachen. Intussen keerden Pietje en Engeltje door de winkel terug, nadat zij zich, voor de tweede keer in één uur, flink dik hadden gegeten – en vonden vader midden in een lachbui. Maar zodra Bell de twee jongens zag, veranderde hij van houding en met gemaakte boosheid daverde hij Pietje toe: „Kom jij eens hier, kwajongen! " Pietje kwam dichterbij en keek zijn vader met grote verbaasde ogen aan. Die ogen van Pietje, evenals zijn haren, waren koolzwart en het was vader Bell onmogelijk, daar lang in te kijken zonder te glimlachen. Het was net of die ogen tegen je lachten, al was je nog zo ernstig. „Buurman Geelman is hier geweest en heeft over je geklaagd," begon de schoenmaker, die in stilte wenste dat Pietje hem niet zo vragend met die grote, zwarte kijkers aanstaarde. „Je hebt een pepermuntstok bij hem gekocht en niet betaald. Dat is oneerlijk. Hij heeft je ook een cent gegeven voor een paar boodschappen, die jij verkeerd

hebt gedaan. En nou kwam hij daarover klagen. Ik heb hem de twee centen terugbetaald, maar hij heeft ze op straat gegooid. Kijk, hij is er nu naar aan het zoeken. Ik ben bang, dat hij meer tijd verliest dan de twee centen waard zijn. Hier zijn twee andere centen. Ga naar hem toe en zeg, dat je er spijt van hebt." Pietje kniktè.

Geelman liep in gebukte houding, nog steeds naar de weggeworpen centen zoekend, toen Pietje hem op de schouder tikte. De drogist keek op. „Wat? " riep hij uit. „Jij hier? Wat mot je? " „Compliment van vader en het spijt me erg, dat ik je die twee centen moet geven." En met deze woorden draaiden de jongens hem de rug toe en gingen naar school. „Zeg," zei Pietje tot zijn boezemvriend, „laten we hard naar school lopen, want ik mag de meester helpen met bord schoonmaken eri boeken uitdelen." „Wacht even, ik kan niet hard lopen," zuchtte Engeltje, „ik heb zoveel pannekoeken en rooie kool gegeten, mijn maag lijkt wel een opgeblazen ballon." „Loop dan maar langzaam, maar ik ren vooruit, hoor." „Nee, wacht, ik ga mee." Ze zetten het op een drafje, maar het duurde niet lang. Ach, er gebeurde toch zoveel op straat en 't was toch zo heerlijk alle dingen en gebeurtenissen mee te maken! Hoe jammer, dat alle

kleine jongens zoveel kostelijke tijd in school moesten doorbrengen, terwijl er in de stad zoveel interessante dingen gebeurden waar ze van konden leren! Eindelijk waren ze in de nabijheid van de school aangekomen en zagen juffrouw Bell bij de deur staan. Juffrouw Bell was Pietjes zuster en ze was onderwijzeres in de eerste klas. Toen Pietje in haar klas zat kon hij het maar niet over zich verkrijgen, zijn zuster „juffrouw" te noemen. Haar naam was Martha en ze deed altijd haar uiterste best om van Pietje een keurig jong heertje, een plaatje, te maken. Maar Pietje had zo'n hekel aan zulke 'jongeheertjes', dat het hem nooit lukte om erg Jang zo'n heertje te zijn. Hij beloofde het weieens, vooral als er weer eens wat gebeurd was, wat Pietje niet zo bedoeld had. Nauwelijks had juffrouw Martha haar veelbelovend broertje en zijn kameraad ontdekt, of ze wenkte hem naderbij te komen. „Piet, ga dadelijk naar je klas. Meester Long wil je ogenblikkelijk spreken," zei ze. De jongens gingen het lokaal binnen en vonden er meester Long, die met grote stappen heen en weer liep. Toen hij Piet zag binnenkomen, klaarde zijn gezicht plotseling op, alsof er een zware last van zijn hart viel. „Zo, ben je daar? " begon hij. „Weet je wel, dat je vader naar je zoekt? Moet je niet eten? " „Ik heb tweemaal gegeten, en Engeltje hier ook," zei Piet trots,

„eerst fijn pannekoeken met stroop bij zijn moeder en toen rooie kool met appeltjes bij mijn moeder. En we hebben het zo vreselijk druk gehad, heus meester. We moesten kippen wegbrengen naar een huis enne de man zei: goed onthoue nou, nummer 26 op de Singel en het is mevrouw Geschoren, en toen waren we zo moe meester en we zijn gaan zitten op een stoep en de kippen zijn uit de mand gevallen en hard weggelopen enne toen zijn we de mand gaan terugbrengen en de man zei: dankie wel, hier is een dubbeltje voor je. En zal ik nou 't bord schoonmaken en de boeken uitdelen? " Meester Long was wel driftig uitgevallen en altijd nog al. Vlug met het geven van strafwerk, maar tegen wat Pietje nu net gezegd had was hij niet opgewassen en hij moest dan ook wel glimlachen, of hij wilde of niet. Maar meester Long > Wilde toch wel weten hoe het zat met die honderd strafregels die Pietje voor hem had moeten maken. „En de honderd regels? " vroeg de meester. „0 ja," antwoordde Pietje, en hij zette een verdrietig gezicht. „Och ziet u, meester, ik moet altijd zo vreselijk veel denken, ik heb zo verschrikkelijk veel te doen, enne toen was ik vergeten van de kok en de lepel en ik zal het wel weer schrijven als u maar zegt wat. En zal ik nou het bord schoonmaken? " Meester Long was al blij,

dat Pietje weer veilig in school was en besloot hem de strafregels maar te schenken. Hij hield in zijn hart werkelijk veel van de bengel, maar wilde dat nooit tonen en hield hem klein met bestraffende woorden, die echter weinig indruk op Pietje maakten. Piet nam een doek en begon het bord schoon te maken maar hij kon toch de verleiding niet weerstaan een stukje krijt te nemen en haastig op het bord te krabbelen: „Meester Long is een goeie meester.”

Hoofdstuk III

Pietje gaat netjes naar de zondagsschool, maar komt midden in een auto-avontuur terecht

Zondagmorgen.

Boven de winkel waren de slaapkamers van de familie Bell en de zolder. Piet had een aardig zolderkamertje gekregen, toen hij tien jaar werd. De schuin-oplopende muren had hij volgeplakt met uitgeknipte prentjes. Zijn bed stond aan de andere kant. Dan was er een zolderraampje, dat uitzicht gaf op de Herenstraat. Op deze mooie zondagmorgen werd Pietje om een uur of zeven wakker. Hij had zojuist gedroomd dat hij van een honderd meter hoge fabrieksschoorsteen was gevallen en toen hij zijn ogen opendeed, merkte hij dat hij op de grond zat en dat hij alle lakens en dekens om zich heen had gewikkeld. Pietje werkte zich uit de plooiën los en ging naar het raampje. Hij klom op een stoel, opende het venster en keek naar buiten. In de straat heerste zondagse stilte. Het meizonnetje scheen vrolijk op de glimmende, koperen knopen van het uniform van een politieagent. „Dag, agent! " riep Pietje hem toe en de man keelt op. Tot zijn verbazing

herkende hij Pietje Bell, de schrik van de stad. Hij groette niet eens terug, maar stak dreigend de vinger tegen Pietje op en stapte bedaard door. Pietje schoot zijn pantoffels aan en ging het huis eens verkennen. Hoogst tevreden over de stilte in vaders slaapkamer, ging hij nu naar de keuken, waar hij zijn moeder hoorde. Maar nu passeerde hij het kamertje van zijn zuster Martha en hij kon het niet nalaten haar ook even een morgengroet te brengen. Hij klopte beleefd aan de deur, er kwam geen antwoord. Hij herhaalde het, nu wat luider, maar Martha bleef zwijgen. Martha sliep vast en zeker nog als een roos. Pietje bonsde nu met beide vuisten op de deur en riep: „Martha, kom gauw! ! ... er is brand! ! ...” Toen hoorde hij opeens Martha's stem achter zich: „O ja? Wel, wel, laten we dan maar gauw aan het blussen gaan! ” En meteen pakte ze Pietje lachend op en legde hem over de knie. Toen begon er een heel gestoei en gelach en moeder kwam aan de trap en vroeg wat er aan de hand was. Martha vertelde haar het geval en moeder zei, dat Piet naar beneden moest komen en zich wassen en aankleden voor de zondagsschool. Pietje Bell waste zich altijd flink, maar vergat meestal zijn nek en armen, zodat moeder het dan weer moest overdoen. Ze gebruikte een flinke hoeveelheid groene zeep en heet water en na de

operatie zag Pietje eruit als een glimmende theepot. Hij moest nu ook zijn schone, zondagse pakje aandoen. Het was nieuw en helemaal wit, met een blauwe matrozenkraag en een koord met een fluit. En dan een paar verschrikkelijk glimmende lakschoentjes met knoopjes, en een wandelstokje, dat zo lekker zwiepte en waarmee je steentjes kon wegschieten, joh, wel honderd meter! Och ja, Martha was er altijd op uit, een meneertje van hem te maken, maar hij had liever zijn oude spullen aan, hoor. Toch was het wel eens aardig, om zo'n mooi wit pakje aan te hebben, maar je moest er zo vreselijk voorzichtig mee zijn en niet in een plas stappen of op een stoep gaan zitten. Aan het ontbijt zei Pietje dat hij niet veel eetlust had en daarom at hij alleen maar vier boterhammen, twee eieren en drie glazen melk met een appel toe. Toen ging hij naar buiten, sloeg de hoek om en wandelde in de richting van de Blaak. Hij wilde juist de straat oversteken, toen een grote luxe auto plotseling stilhield. Piet keek er met bewondering naar. Sjonge, wat een reuze wagen! En glimmen, meneertje! Net precies zilver en goud! Zo'n auto kostte minstens honderd gulden, reken maar! De eigenaar stapte uit en zocht in zijn zakken naar het sleuteltje, om de deuren te sluiten. Hij kon het zeker niet dadelijk vinden en nu wist hij zo gauw niet wat hij

moest doen. De man keek eens om zich heen en ontdekte Pietje. „Kom eens hier, ventje," sprak hij. „Ik moet een bezoek afleggen in dit huis en kan de wagen niet afsluiten. Wil jij op de auto passen tot ik terugkom, dan zal ik je een kwartje geven." „Goed meneer, ik zal er wel bij blijven staan." „Ik weet wat beters," zei de eigenaar, „ga erin zitten. Er worden tegenwoordig zoveel auto's gestolen en wanneer ze jou zien zitten, durven ze natuurlijk niet. Hier, ga maar achterin zitten, ik ben weer gauw terug." Met deze woorden liet de heer Pietje in de auto plaats nemen en belde aan bij een huis dat niet zo ver van de auto afstond. Piet vond het heerlijk in zo'n mooie auto te zitten, Gommies, wat een zachte kussens, net of je thuis op je bed zat! En een vaasje met bloemetjes. En een doos sigaretten en een asbakje! Lekker, zo'n auto, hoor. En zo groot, je kon hier wel helemaal gaan liggen! Pietje strekte zich uit en genoot van de zachte kussens. Enige ogenblikken later werd de voordeur van de auto geopend en een man stapte in. Hij ging achter het stuur zitten en na enig morrelen aan het contactslot, zette hij de auto in beweging en reed met grote snelheid weg. Onze Piet ging overeind zitten en zag tot zijn verbazing, dat het een heel andere man was. „Hei," riep Piet, „waar ga je naar toe? " Verschrikt keek de man om. „Waar kom jij

vandaan? " vroeg hij. „Ik zit hier in de auto om erop te passen. Die auto is niet van jou! " „Houd je kalm," zei de man. „De meneer van deze auto zei dat ik hem naar de garage moest brengen. Ik wist niet, dat je erin zat. Wil je maar niet liever uitstappen? " „Nee," zei Pietje. „Ik rijd mee." Deze man zag er nou niet zo erg vriendelijk uit. Bepaald een autodief, dacht Pietje, ik zal hem in de gaten houden. Nu was bangheid een woord dat in Pietjes woordenboek niet voorkwam en voor dieven was hij helemaal niet bevreesd, zoals hij vroeger al bewezen had, toen hij in handen gevallen was van Teun en Klok**) Zie: „Pietje Bell's Goocheltoeren". De indringer was ook niet op zijn gemak. Hij had gedacht, dat het gemakkelijk genoeg zou gaan, de auto naar een verwijderd stadsgedeelte te rijden, waar een bevriend garageeigenaar hem wel graag wou kopen. De dief had er helemaal niet op gerekend, een jongen in de auto te vinden! Als hij bovendien geweten had, dat die jongen Pietje Bell was, zou hij waarschijnlijk dadelijk uit de auto gesprongen en aan de haal gegaan zijn! Maar dat wist hij natuurlijk niet en hij maakte zich dus niet erg ongerust over het ventje, dat hij hier of daar wel aan de dijk zou zetten. Intussen joeg hij met grote snelheid voort en het duurde niet lang, of ze waren in de buitenwijken aangekomen. Spoedig daarop hield de auto

stil voor een grote, nieuwe garage. De man stapte haastig uit en bulderde Pietje toe: „Als je het waagt, eruit te komen, breek ik je nek." Pietje Bell trok zich weinig van dat gebulder aan. Hij had wel meer mannen tegen zich horen bulderen, en nog erger ook. Hij zag de man naar binnen gaan en nu keek Pietje eens om zich heen. Het was een stille buurt en er waren maar weinig mensen te zien. Op enige afstand kwam een politieagent kalmpjes aanstappen. Zodra Piet hem gezien had, opende hij zachtjes het portier en sprong naar buiten. Hij rende uit alle macht naar de agent, die hem spoedig opgemerkt had. „Agent... agent! " hijgde hij, „een gestolen auto... die mooie daar... kom mee... de dief is in de garage..." Die weinige woorden waren genoeg voor de politieman. Pietje vertelde hem haastig, wat er gebeurd was. „Best," zei de agent. „Ik snap het al. Ga jij nou weer kalmpjes in de auto zitten en zeg niets." Het volgende ogenblik kwam de dief weer naar buiten, maar nu had hij iemand bij zich. Ze liepen naar de auto en de dief scheen erg opgewonden en gehaast te zijn. „Nou, Gijs," zei de ander, „de kar is de moeite wel waard, maar je verhaal over dat jong bevalt me helemaal niet... da's gevaarlijk hoor... Da's kinderdiefstal en daar krijg je minstens twintig jaar voor." „Zanik niet. Jan. Ik neem de jongen weer mee en zal wel op de een

of andere manier van hem afkomen. Bekijk nou de kar eens. Is 't niet 'n prachtexemplaar? Hoeveel geef je? "

Jan, de garage-eigenaar, wou juist een antwoord geven, toen hij plotseling - achter de auto – een schaduw ontdekte. Die schaduw had de vorm van een politieagent. Dat maakte hem voorzichtig, hij wist niet, of Gijs hem in de val wou laten lopen, of dat de agent zojuist aangekomen was en het gesprek stond af te luisteren. Hij besloot daarom extra voorzichtig te zijn. „Het is een mooie wagen. Waar heb je 'm gekocht? "

„Gekócht? " antwoordde Gijs verbaast. „Wat bedoel je met ‚gekocht‘? "

„Wel, heb je hem niet ergens gekocht? Je denkt toch zeker niet, dat ik gestolen auto's opkoop? "

Dat was een onvoorzichtige vraag maar het was eruit voor hij het zelf begreep. „Koop jij geen gestolen auto's?" vroeg Gijs lachend. „Nee maar, hoe heb ik het nou met je? Je hebt al wel tien wagens van mij gekocht, die ik gevonden heb." „Dat lieg je! " riep Jan uit die begreep, dat hij al verraden was. „Ik heb nog nooit gestolen wagens opgekocht." Op dat ogenblik kwam de politieagent te voorschijn. „Goedemorgen, heren! " was zijn vriendelijke groet. „Een beetje aan het zakendoen op zondagmorgen? Wel, wel, dat is aardig. En zo'n mooie auto nogal. Zonde om zo'n pracht-wagen te verkopen. Zou er ze'f wel zin in hebben, maar ze is een

beetje te klein voor mijn huisgezin. Wel, wel, en wie is nu de gelukkige eigenaar? " Gijs, de autodief, werd wit van schrik. Maar opeens draaide hij zich om en wendde zich tot de garageman: „O, nou snap ik, waarom je ineens zo onschuldig was." „'t Spijt me heren," zei de agent, „maar ik ben bang, dat ik u een paar vragen zal moeten stellen." En toen, plotseling van toon veranderend, daverde hij Gijs toe: „Zo, dat is jouw auto, hè? Zeg me dan maar eens gauw uit je hoofd, wat je nummer is." Daar had de dief niet zo gauw aan gedacht. Hij begon een paar nummers te stotteren, maar de agent lachte en zei: „Al goed, maat. Ik heb het al gezien. Hier, laat me je even de ijzeren polsmofjes aandoen." En met een vlugge beweging had de agent hem geboeid. „Terwijl ik hem bewaak," vervolgde hij tot de garageman, „moet ik je verzoeken je garage te sluiten en de auto te besturen. We gaan direct naar het hoofdbureau en ik zou je maar aanraden, mijn orders te gehoorzamen, of het zal slecht met je aflopen." Jan van de garage was niet heel dapper uitgevallen en hij had wel door dat het maar het beste was, de agent te gehoorzamen. Hij keerde naar de garage terug, trok een jasje aan en sloot de deuren. Daarna nam hij achter het stuur plaats en reed met de auto terug naar de stad. Al die tijd had Pietje zwijgend gekeken naar wat er

allemaal gebeurde. Hij was blij, dat de heer zijn auto weer terug zou krijgen. De agent zat zwijgend naast Gijs en hield hem bij de arm, zodat hij niet onverwacht zou kunnen ontluchten. „Agent," vroeg Pietje opeens, „is het niet leuk, dieven te vangen? " De politieman lachte. „Dat zal waar zijn," antwoordde hij. „Speciaal als het sinjeurs zijn, die telkens auto's ‚vinden'. Je hebt een goede vangst gedaan jongen, want deze knaap heeft al heel wat dingen gedaan, waar de politie erg veel belangstelling voor heeft en we hebben al maandenlang op hem geloerd. En nou is-ie gesnapt door een kleine jongen. Zeg 's, hoe heet je eigenlijk? " „Ik? O, ik heet Pietje Bell." De agent uitte een kreet van verbazing. „Pietje Bell? " riep hij. „Ben jij de jongen, die altijd in de krant staat? " „Ach ja, " zuchtte Pietje, „ze zeggen allemaal dat ik een slechte jongen ben, maar ik ben toch altijd zo verschrikkelijk ongelukkig. Want als ik eens wat doe, loopt het allemaal verkeerd af en ik wil zo graag mensen helpen. Ik help mijn vader ook altijd, maar dan krijg ik een klets op mijn hoofd. Van de week zei vader nog: Ik ga eens een grote opruiming houden, en toen liet-ie de schilder met grote letters van die papieren verven. Gróte opruiming. Alles moet weg! ! stond erop. Nou, enne toen ben ik met Engeltje dozen met schoenen gaan weggeven aan de mensen en de

kinderen op straat, enne toen kwam vader en we kregen allebei een draai om onze oren en vader nam de dozen weer mee in de winkel." De agent had schik in Pietje. „Nou maar," zei hij, „het mag waar zijn, dat jij een lieverdje bent en vol kwajongensstreken zit, maar je hebt mij vandaag een goede dienst bewezen en de eigenaar van de auto ook." In een ommezien hadden ze het hoofdbureau van politie bereikt en daar vonden ze zowaar de eigenaar van de auto, die dadelijk aangifte van de gestolen wagen had gedaan. De agent vertelde het hele verhaal en de eigenaar, die Verschoren heette, kon geen woorden genoeg vinden, om Pietje Bell te bedanken en te prijzen. „Verschoren?" vroeg Pietje nadenkend. „Woont u op de Singel, nummer 26?" „Juist, precies, hoe heb je dat zo geraden?" „Ik heb het helemaal niet geraden," zei Pietje. „Verleden week moesten we drie kippen naar uw huis brengen, maar de mand viel open en de kippen liepen weg." De heer Verschoren schoot in de lach. „Dat is dan de oplossing van het raadsel!" riep hij uit. „Mijn vrouw heeft grote ruzie gehad met de koopman, want die beweerde, dat hij drie kippen had laten bezorgen en mijn vrouw zei, dat ze niets ontvangen had." De autodief en de eigenaar van de garage moesten allebei voorlopig op het politiebureau blijven en mijnheer Verschoren bracht de

geweldige ‚dievenvanger‘ naar huis. Je kunt je de verbazing van Pietjes ouders voorstellen, toen hun lieve zoontje uit de zondagsschool terugkwam in een prachtige auto! Mijnheer Verschoren werd uitgenodigd om binnen te komen en hij legde de hele geschiedenis aan vader en moeder Bell uit. „Maar Pietje,“ zei moeder, „je was toch in de zondagsschool?“ „Ja moeder, maar niet zo erg lang. Ik kon heus niet helpen dat ik zo moest hoesten en toen heeft de meester me eruit gejaagd.“ „Omdat je hoestte?“ vroeg vader twijfelend. „Ja . . . alleen had ik per ongeluk mijn fluitje in mijn mond.“ „Nou maar, jij bent me ook een brave hoor!“ zei de mijnheer. „Maar komaan, ik heb al teveel tijd verloren. Hier, Pietje Bell, stop dat in je spaarpot en kom me nu en dan eens opzoeken.“ En met deze woorden stopte hij de verbaasde Pietje een bankbiljet van vijftig gulden in de hand en verdween met een haastige groet.

Hoofdstuk IV

Pietje Bell maakt kennis met Hansje en Fransje

Toen Martha nog op school zat, zaten er bij haar in de klas deftige jongens en meisjes, die ook onderwijzer en onderwijzeres wilden worden. Het gebeurde dan wel eens dat Martha met ze meeding om thuis bijvoorbeeld huiswerk te maken. Er werd ook wel eens een partijtje gegeven en dan werd Martha meestal uitgenodigd om te komen, iedereen vond Martha erg aardig en ze was altijd keurig gekleed. Bij haar vrienden en vriendinnen thuis zag Martha dan wel eens jongetjes van de leeftijd van Piet. Die jongens waren net heertjes, zo netjes zagen ze eruit en nu wilde Martha van Pietje ook graag zo'n keurig heertje maken. Hij moest er nu maar eens mee ophouden de mensen te 'helpen' en de gekste avonturen te beleven. Nu wilde het geval, dat Martha had kennis gemaakt met een keurige familie op de Eendrachtsweg. Mevrouw Van Arden had Martha uitgenodigd haar eens te komen bezoeken. Zij had ook twee alleraardigste zoontjes: Hansje en Fransje genaamd. Mevrouw Van Arden was lid van een letterkundige club en wilde graag dat Martha ook meedeed. En toen Martha vertelde, dat ze ook een

allerliefst broertje had. Pietje geheten, zei mevrouw Van Arden, dat het aardig zou zijn, als Martha haar broertje eens wilde meebrengen, dan kon hij met Hansje en Fransje spelen, terwijl de dames thee dronken en over letterkunde spraken. Mevrouw Van Arden dacht wel, dat ze de naam Pietje Bell in de krant had gelezen, maar ze was er niet zeker van en praatte er maar niet over. En zo stond op zekere zaterdagmiddag Pietje in het huis van mevrouw Van Arden op de Eendrachtsweg. Het was een rijke, heel mooi ingerichte woning, met brede trappen en ruime kamers. Zware tapijten bedekten de vloeren en kostbare schilderijen versierden de wanden. Gommies, dacht Pietje, het lijkt het paleis van de koningin wel. Hansje en Fransje waren nog niet aanwezig, toen mevrouw Van Arden Martha en Pietje in de salon ontving. Pietje ging op de sofa zitten, maar sprong verschrikt weer op, want hij dacht dat hij erdoor zakte. Dat kwam door de zachte kussens en als je daar op ging zitten, was het net of je 'kopje onder' ging. Mevrouw Van Arden glimlachte en zei, dat haar zoontjes strakjes beneden zouden komen. Ze werden nu aangekleed door het meisje. Pietje dacht, dat hij zich liever levend zou laten villen dan zich te laten aankleden door een vreemd meisje. Hij was erg benieuwd wat voor knullen die Hansje en Fransje

waren. Te oordelen naar hun namen moesten het een paar bewaarschool kindertjes zijn. Afijn, hij zou wel zien. Een paar minuten later kwamen de broertjes binnen. Het was een tweeling; Pietje Bell wreef zijn ogen uit. Sapper-| loot, die twee knullen waren precies eender! Blond haar, donkere ogen, een spitse neus... en dezelfde pakjes aan. De een werd voorgesteld als Hansje, de ander als Fransje. Zodra de broertjes een paar malen van plaats hadden verwisseld, kon Piet er geen wijs meer uit worden. „Ja," vertelde mevrouw Van Arden, „Hansje en Fransje zijn in alles precies gelijk. Het zijn werkelijk heel lieve kinderen, soms wat luidruchtig, maar heus lief! " Martha haastte zich daarop te beweren dat Pietje ook .vreselijk lief' was en toen gingen de drie vreselijk lieve jongetjes naar boven, waar de speelkamer was. Het ruime vertrek besloeg een hoek van het huis en had ramen aan twee zijden, zodat er geen gebrek aan daglicht was. De zon scheen door de grote vensters op een miniatuurlandschap, dat zich op een grote tafel uitstrekte en waar een groot aantal spoorrails doorheen kronkelde. Seinpalen, stationnetjes, spoorbruggen, tunnels, wachthuisjes, wissels, seinto-rens, er .ontbrak niets aan. Pietje Bell zette grote ogen op. Dan was er een trapauto, waar de twee broertjes samen in konden zitten. Een

filmapparaat stond op een drievoet en aan de muur hing een wit scherm voor de beelden. Op een andere tafel zag hij een stoommachine en een elektrische hijskraan. Het leek wel de etalage van een speelgoedwinkel tijdens de St.-Nicolaasdrukke. Piet stelde voor, dat hij van nu af aan allerheerlijkste uren met Hansje en Fransje zou doorbrengen. Maar hij had buiten de waard gerekend, anders gezegd buiten Hansje. Dit achtjarig ventje had tot nu toe zwijgend Pietje Bell aangestaard, alsof hij zijn jonge bezoeker niet vertrouwde. „O, wat een fijn speelgoed! " riep Pietje uit, „en een trein, en een auto, en een stoommachine... gommies, gaan we daar allemaal mee spelen? " „Wij wel, maar jij niet," zei Hansje. „Waarom ik niet? " „Het is van ons." „Mag ik nergens aankomen? " vroeg Pietje verbaasd. „Nee, alles is van ons. Het hele huis is van ons. De hele tuin is van ons. De hele wereld is van ons." Pietje begon te lachen. Wat 'n gekke knul. Ha-ha, de hele wereld hè? Om je een aap te lachen. „Als je ons uitlacht, slaan we je dood," kwam Fransje vriendelijk te hulp. „Helemaal dood," herhaalde Hansje. „Ik lach je niet uit," zei Pietje, wiens vuisten begonnen te jeuken. „Onze huisknecht zal je de deur uitgooien, als je niet ophoudt! " „Ophoudt? Ik doe niks! " protesteerde Pietje Bell. „Je lacht ons uit en ik zal je een klap op je gezicht geven,"

vervolgde Fransje, en pats! ! daar had Piet een oorvijs te pakken die niet mis was. Hansje meende niet achterwege te moeten blijven en gaf Pietje een welgemikte stomp op zijn neus. Pietje was nooit een echte vechtersbaas geweest. Hij hield helemaal niet van vechten, maar als het er op aan kwam en hij zich moest verdedigen, dan stond hij zijn mannetje. De tweeling kwam nu gezamenlijk op hem af en Pietje maakte van de gelegenheid gebruik door bliksemsnel zijn handen uit te steken en hun hoofden met kracht tegen elkaar te bonzen. Hij dacht, dat ze nu wel allebei om hun maatje zouden gaan schreeuwen, maar tot zijn verbazing gebeurde dat niet. Integendeel, de broertjes gaven geen kik. Ze kwamen opnieuw op hem af, maar van tegenovergestelde kanten, zodat Pietje Bell één aanvaller vóór en één achter zich had. Hij wist niet beter te doen, dan zich half om te draaien en beide vuisten tegelijk zijwaarts uit te steken, met het gevolg dat hij Hansje en Fransje beiden op de neus stompte. Toen sprongen ze boven op hem en rolden over de grond. In het wild sloegen en stompten ze om zich heen en Hansje ving van zijn broer menige klap op, die voor Pietje bestemd was en omgekeerd. Ze rolden van links naar rechts en bonsden zó hard tegen een tafel aan, dat al het speelgoed, dat er zich op bevond, op de grond

viel. Het was een leven als een oordeel. Piet wist zich los te werken en sprong overeind, nu waren Hansje en Fransje elkander aan het bewerken! „Hei! " riep Pietje, „wat doen jullie nou?" Ze keken allebei naar hem en staarden elkander verbaasd aan. „Wat nou? " zei Hansje, „ik dacht dat ik Piet te pakken had." „Ik ook," zei Fransje. „Kom, laten we hem doodslaan." „Ja," zei zijn broertje, „laten we Pietje Bell doodslaan. Die knul denkt, dat de hele stad van hem is." Tot nog toe had Pietje de vechtende broertjes maar zo'n beetje van het lijf gehouden, maar nu het er echt op leek dat ze hem zouden doodslaan, verloor hij zijn geduld en besloot de eerste de beste, die hem aanviel, eens te laten voelen hoe er eigenlijk wél gevochten moest worden. Hansje rende het eerst op hem af en wilde hem weer een oorvijg geven, maar ditmaal was het menens met Pietje en hij liet zijn vuist met een enorme klap op de kin van Hansje dreunen, zodat het lieverdje achteruit tuimelde en met zijn hoofd tegen de muur terechtkwam. Daar bleef hij zitten, want hij kon geen ‚pap‘ meer zeggen en dat was reden genoeg voor Fransje, om zijn broer te wreken. Pietje Bell had echjer genoeg van het gevecht en wou liever met al die mooie dingen spelen. Hij gaf

daarom Fransje maar een duwtje, wat ten gevolge had, dat dit alleraardigste jongetje Piet een slag in zijn gezicht gaf, die niet voor de poes was. Piet draaide zich snel om en gaf Fransje met zijn rechter vuist een stomp tussen de ogen. Frans zag sterretjes en kwam naast Hansje op de vloer terecht. Pietje Bell ging aan de tegenovergestelde muur zitten en begon met een automatisch wagentje te spelen, dat gedurende het gevecht op de grond was gevallen. Het duurde niet lang, of Hansje begon met de ogen te knippen en om zich heen te kijken. Hij ontdekte Fransje in zittende houding naast zich en schudde hem heen en weer. De oorlogszuchtige tweeling staarde daarop naar Pietje Bell, die rustig met het wagentje zat te spelen. Hansje krabbelde overeind en wreef zich over de kin. Fransje stond eveneens op en wreef zich over het voorhoofd. Daar stonden ze nu allebei en keken zwijgend naar Pietje. Deze keek op en glimlachte. „Dat is een leuk wagentje," zei hij. „'t Gaat fijn." Hansje had nu wel begrepen, en ook gevoeld, dat Pietje sterker was dan zij hadden gedacht. Beter, om niet weer met hem te beginnen. „Willen we samen spelen? " stelde hij voor. „Ja, laten we samen spelen," echode Fransje, die ook al genoeg van Pietjes vuisten had. „Mij best," zei Pietje, „maar jullie zeiden dat je me zou doodslaan en

dat vond ik niet zo lekker, zie je. En daarom gaf ik je maar een tikje. Heb ik je pijn gedaan?" „Dat noemt hij een tikje," spotte Hansje. „Nee, je hebt me geen pijn gedaan." „Mij ook niet," jokte Fransje. „Gelukkig, daar ben ik blij om. Ik wou jullie heus niet zeer doen, hoor. Maar jullie kunnen me ook eventjes vechten, zeg. Je sloeg me half kapot. Maar je moet het heus niet weer doen, want anders moet ik je weer op de grond zetten." De tweeling keek eerbiedig naar Pietjes vuisten. „Je- bent een echte knul," zei Hansje. „Toen mama ons vertelde dat je zuster haar lieve zoete broertje mee zou nemen, dachten wij dat je een baby was." „Ja," bevestigde Fransje, „een klein, zoet jongetje." „Nou," zei Pietje, „da's gek, hoor, want ik dacht juist dat jullie verwende apen waren." Ze waren nu een poosje bezig met de elektrische treinen. Toen met de hijskraan en de autootjes en toen stelde Hansje voor, optocht te spelen. Dat was een idee. Pietje zei, dat ze een lange kerel moesten maken, je weet wel, zoals je ze wel eens als reclame ziet. Een kerel met reuze lange benen. „Ja," zei Hansje, „maar hoe kunnen we dat doen?" „„Makkelijk genoeg," zei Pietje. „Jij klimt op Fransjes rug en dan gaat Fransje op mijn schouders zitten. Jij zet een gekke hoed op en doet een lange jas aan en onder je jas sla je een beddelaken om, dan kan niemand

mij en Fransje zien." „Fijn," zei de tweeling. „Jij hebt reuze-ideeën. Kom mee, we zullen je laten zien, waar de kleren zijn." „Ik weet nog wat," zei Piet. „Ze hebben beneden vergadering is het niet? Zoiets van letters... weet ik veel. Waren het maar boterletters of chocoladeletters... Nou, en dan komen we opeens binnen als een grote vent van de optocht..." „Ja, ja, dat doen we." In een van mevrouw Van Ardens kasten vonden ze een verzameling kledingstukken, hoeden en schoenen. Van een bed werd een schoon laken getrokken. De drie lieve kinderen gingen met hun buit naar beneden en verkleedden zich onder de grote trap. Pietje Bell trok een paar rijlaarzen van mijnheer Van Arden aan en toen ging Hansje op Fransjes schouders zitten. Hansje zette een oude hoed op van zijn papa en trok een jas aan, die hem meters te breed was. Fransje liep nu naar de trap en beklom een paar treden, zodat hij nu hoog genoeg stond om op Pietjes schouders te gaan zitten. Pietje reikte hem het laken toe, dat hij in de hand hield en Hansje maakte het onder zijn kin vast. Toen was de reus gereed en Piet marcheerde naar de salon, waar de letterkundige vergadering van de damesclub gehouden werd. „Ta-ra-ra, boem, boem, boem! ! " zongen de jongens. Dat was muziek in de optocht. En zo stevenden zij de salon

binnen. Verscheidene dames gaven een gil van schrik, toen het vreemde monster binnenkwam. Piet had wel een beetje moeite met de twee broertjes op zijn schouders, maar het ging toch best, al was de vracht een beetje zwaarder dan hij gedacht had. Andere dames lachten, maar het was gauwer met het lachen gedaan toen Pietje over een tapijt struikelde en de reus naar voren dreigde te vallen. Hansje, die bovenop zat, had nog juist de tegenwoordigheid van geest de grote, kristallen lichtkroon te grijpen, maar Fransje gleed van Pietjes schouders en kwam met een bons neer, terwijl Pietje zelf met zijn neus tegen de tafelrand belandde. Wat een schrik en verwarring! De huisknecht moest er met een trap aan te pas komen om Hansje uit de lichtkroon te bevrijden en spoedig daarop werden de drie allerliefste jongetjes naar de speelkamer teruggebracht met de waarschuwing daar te blijven tot de letterkundige vergadering was afgelopen. Bovendien merkte Martha op, dat Hansje en Fransje ieder een blauw oog hadden, terwijl Pietje een paar rode schrammen op zijn gezicht had. Ze wilde er nu niet over spreken in het bijzijn van al die dames, maar besloot broertjelief eens goed onder handen te nemen. Hoe kwam de tweeling aan een blauw oog? De drie kameraden besloten een poosje stil te zijn. Weer

begonnen ze met de spoorweg te spelen, maar daar was nu het nieuwtje van af en Hansje vroeg aan Pietje, of hij verhaaltjes kende. Fransje wist te vertellen van Domme Hans, maar Pietje zei, dat hij veel mooier verhalen kende, met allemaal verschrikkelijke rovers erin en spoken en donkere hollen en heksen en reuzen. Hij vertelde er een paar en ademloos luisterde de tweeling toe. Ze waren vergeten dat ze de kamer niet mochten verlaten en toen Pietje uitverteld was probeerde Hansje de deur te openen. Maar deze was door de huisknecht op bevel van mevrouw Van Arden op slot gedaan. Dit was echter geen bezwaar voor de tweeling, die aan dergelijke maatregelen gewend was. Ze openden een raam en klommen op het balkon. Toen lieten ze zich naar beneden glijden en begonnen in de tuin de bloemen en de grasperken te besproeien. Ze zouden het om beurten doen. Maar toen het Pietjes beurt was en hij de spuit in de hand hield, werd een verandadeur geopend en daar stond mevrouw Van Arden. „Mag je dat wel doen en hoe kom je hier? ” vroeg ze. Pietje draaide zich verschrikt om, terwijl hij er geen rekening mee hield dat hij nu ook de waterstraal op haar richtte en het volgende ogenblik ontving mevrouw Van Arden een stortbad, waar ze helemaal niet op gerekend had. Zij gaf een gil van schrik en

vluchtte naar binnen. Martha was woedend. Ze nam Pietje zo spoedig mogelijk mee naar huis en gaf hem een flink standje. Maar Pietje kon het heus niet helpen, hij had alleen maar de tuin willen natmaken, en helemaal niet mevrouw Van Arden! Och, och, hij was toch altijd zo ongelukkig!

Hoofdstuk V

Van een mandje met uien en hoe Pietje een nieuw vriendje kreeg

Pietje liep naar huis en herhaalde bij zichzelf, hoe ondankbaar de mensen waren. Hij had een verschrikkelijk standje gehad van de groentehandelaar op de hoek. Deze man, Klo-ver genaamd, hield er ook een kleine bloemenhandel op na. Hij had het vaak heel druk, want dikwijls kochten huismoeders bloemen, als ze hun groenten kwamen halen. Pietje Bell wou graag wat bloemen voor zijn moeder hebben. Toen hij nog een klein ventje was, had hij ook wel bloemen aan zijn lieve moeder gebracht, maar toen ging hij doodeenvoudig naar de grote bloemenwinkel en haalde er een groot boeket rozen, waarvoor vader dan later de rekening kreeg. Nu was hij ouder en wijzer geworden en deed dat natuurlijk niet meer. Hij besloot de bloemen voor moeder zelf te verdienen. Hij stapte de groentewinkel van Klo-ver binnen, juist op het ogenblik dat deze het weer heel druk had. Bovendien moest er een aantal bestellingen aan huis bezorgd worden en er waren geen handen en benen genoeg om al dat werk te doen. Voordat Pietje nog een woord had kunnen

zeggen, stoof Klover op hem af en zei: „Piet, je komt juist op tijd. Wil je een paar boodschappen voor mij doen? " „Ja," zei Pietje, „en krijg ik dan wat bloemen voor moeder? " „Natuurlijk, ik zal je een mooie ruiker voor je moeder geven, als je mij een beetje wilt helpen. Hier zijn twee bestellingen. Dit mandje met uien breng je naar Pietersen, op de Singel nummer 12 en deze bloemen bij Van Dam, dat is ook op de Singel, nummer 21, en dan geef je dit briefje tegelijk met de bloemen af." Pietje nam de mandjes en ging op weg. De afstand was niet groot en weldra had hij ze bezorgd, waarna hij naar Klover terugkeerde. Die had nog heel wat meer dingen te bezorgen, dus Pietje bleef voorlopig druk aan het werk. Dat was maar goed ook, want nu had hij geen tijd om allerlei dwaze streken uit te halen en zijn neus in zaken te steken, die hem niet aangingen. Maar toen hij van de tweede boodschap terugkwam, vond hij het tijd, dat Klover hem de bloemen voor moeder zou geven. Klover had er niets op tegen en Pietje ging naar huis met een ruiker, waar hij trots op was. Hij zette de bloemen in een vaas met water op de tafel en haastte zich weer naar de groentewinkel, waar hem nog een aantal bestellingen wachtte. Maar o lieve tijd, wat een ontvangst kreeg hij daar! „Zeg eres," zei Klover, „dat is me ook wat moois, wat jij hebt uitgehaald! " „Ikke? "

vroeg Pietje onnozel. „Ja jij, aap van een jongen. Het zou beter geweest zijn als ik jou de boodschappen niet had laten doen. Je hebt de bloemen naar Pietersen gebracht en de uien met het briefje naar Van Dam. Mevrouw Van Dam is jarig en haar man bestelde de bloemen voor haar en gaf mij de envelop, waar een gedicht in zat; en stel je nou voor, dat mevrouw Van Dam een mandje uien krijgt met het versje: 'k Zend u hierbij, mijn lieve vrouw. Een teken van mijn liefde' en trouw. En moog' de geur van dit geschenk Een beeld zijn wat ik van u denk. Geen vijf minuten later kwam mijnheer Van Dam thuis en in plaats van zijn vrouw dankbaar en gelukkig te vinden, was ze boos en zat te huilen. En toen is meneer Van Dam op hoge benen hier naar toe gekomen en heeft me een spektakel gemaakt van de andere wereld. En dat alles door jouw schuld! Ik heb er spijt van, dat ik je nog bloemen voor je moeder gegeven heb. Ruk maar gauw uit, je deugt nergens voor! " En daarom liep Pietje nu verdrietig en eenzaam naar huis. Ach, ach, wat was de wereld toch onrechtvaardig! Daar had hij zo zijn best gedaan, om bloemen voor moeder te verdienen en alles was weer misgelopen! De schoenmaker, die weer ijverig in zijn werkplaats aan de gang was en het hoogste lied zong, begroette hem met de woorden: „Hallo, daar.

Pieterbaas, wat is er voor nieuws? Sjonge, wat een beteuterd gezicht! Wat is er nou weer gebeurd? " En toen vertelde Pietje op treurige toon, wat hem overkomen was. Vader Bell, die door de burens dikwijls Jan Plezier werd genoemd, omdat hij altijd zo vrolijk was, begon zo hard te lachen dat hij het werktafeltje omschopte en zelf haast met zijn stoel achterover viel. Maar Pietje vond dat het helemaal niet om te lachen was en ging naar de achterkamer, waar moeder intussen teruggekeerd was. „O mijn beste jongen! " riep ze uit, toen Pietje binnenkwam. „Wat aardig van je om mij die bloemen te brengen. Had je zoveel geld? " Pietje schudde het hoofd en wou juist aan moeder vertellen wat er gebeurd was, toen zijn vader naar binnen kwam en met tranen van pret in de ogen het hele verhaal aan moeder meedeelde. Terwijl vader en moeder zich kostelijk vermaakten met Pietjes nieuwste avontuur ging onze kleine vriend maar naar boven, om op zijn zolderkamertje eens over alles na te denken. Hoe het toch altijd kwam dat alles verkeerd afliep en dat vader en moeder hem dan ook nog wel eens uitlachten. Het leek soms net of alle grote mensen hem uitlachten. Hij ging op de rand van zijn bed zitten. Altijd lachten vader en moeder om de dingen, die met hem gebeurden, maar zelf had hij er nooit zo'n schik van. Hij kreeg altijd

standjes en soms slaag. Hij wou toch zo graag goed oppassen en de mensen helpen met goede daden, maar telkens, als hij het probeerde, ging er iets verkeerd en dan stuurde hij op een of andere manier de boel in de war. Waarom trof hij het altijd zo slecht? Andere kinderen hadden toch ook schik? Komaan, hij zou dan maar weer eens proberen wat pret te maken en erg voorzichtig zijn, want hij wilde niet dat er vandaag weer iets verkeerd zou aflopen. Hij keek eens om zich heen en zijn oog viel op een oud portretje aan de muur. Dat was Spits, een vroegere hond en speelkameraad. Spits was gestorven en sinds die tijd had Pietje Bell geen hond meer gehad. Hij kwam nu op de gedachte, dat het wel leuk zou zijn, weer eens een hond te hebben. Maar hoe daaraan te komen? En zouden zijn ouders het wel goedvinden? Nu, daar was een mouw aan te passen. Als hij maar eerst een hond had, dan zou de rest wel vanzelf gaan. Er was een klein binnenplaatsje achter het huis en daar zou hij best een hondehok kunnen zetten. En dan zou hij natuurlijk elke dag lekkere hapjes voor de hond meebrengen en beentjes van de slager. Natuurlijk zou hij de hond dan ook kunstjes moeten leren en als hij er een heleboel kende, zou Pietje voorstellingen geven als hondendres-seur en 'n hoop geld verdienen. Dat was een idee! Hondendresseur!

Mee reizen met een echt circus en mooie pakjes aan hebben! Wat zou nou een goeie naam voor de hond zijn? Fannie? Nee, dat deed je aan een klein mormel denken. Hector? Dat was weer meer voor een grote hond. En ook Caesar en Wolf... enfin, dat was van later zorg. Een ogenblik later was Pietje weer op straat. Hij hield ervan, de daad bij het woord te voegen en als je een hond wou hebben, kon je niet beter doen, dan er maar meteen op uit te gaan, want je kreeg hem zeker niet met op je kamertje te zitten piekeren. Aan de Botersloot was een hondenwinkel. Er waren ook kanarievogels en papjegaaien, witte muizen en katjes te koop. Maar er was natuurlijk voor Pietje geen denken aan, dat een hondje uit deze winkel voor hem zou zijn. Laat eens zien, hij wou geen al te grote hond hebben en ook geen klein scharminkel. Een aardig, gladharig diertje, want lange haren gaven een hoop last en vlooiën. Pietje stond met zijn neus tegen de ruit gedrukt en keek naar een hok met jonge hondjes. Die sprongen over elkaar en beten naar alles, wat er in de weg kwam. Meestal had Pietje weinig geluk en vond hij de mensen erg ondankbaar. Zij moesten hem altijd hebben. Maar nu zou Pietje plotseling en heel toevallig ondervinden, dat de mensen nog zo kwaad niet zijn, als je het goed bekijkt. Het geval wilde dat er een zeer

bijzonder gesprek plaats had in de hondenwinkel. Een juffrouw had er een hondje gebracht, dat ze wilde verkopen. „Ja,” vertelde zij de winkelier, „ik heb het gekregen van een broer die naar Australië is vertrokken. Maar ik woon op een bovenhuis en het beestje is mij te lastig. Daarom dacht ik dat u het wel van mij wilde kopen.” „Hoor eens, juffrouw,” zei de man, „als het hondje nu echt ras was zou ik het wel kopen, maar het is een bastaard en mij niets waard.” „Maar het is zo'n lief beestje.” „Dat kan wel, maar voor mij geen geld waard. Ik kan hem voor u weggeven, als u dat wilt.” Eerst wilde de juffrouw daarvan niets weten, maar ze had toch ook geen zin het dier weer mee naar huis te nemen. Tenslotte vond ze het goed, dat de man een goed tehuis voor de hond zocht. Nauwelijks was de juffrouw vertrokken, of de hondenkoopman mompelde, terwijl hij hoofdschuddend de hond bekeek: „Hm... nog een kostganger erbij. En geen cent waard. Kom, ouwe jongen, ik heb er een hekel aan, je de straat op te sturen, maar de eerste de beste liefhebber kan je gratis voor niemendal cadeau krijgen.” Pietje Bell wist natuurlijk niet, wat er zojuist in de winkel gebeurd was. Hij stond maar naar die aardige hondjes in de etalage te kijken. Een ogenblik later liep hij naar de deur, die open stond en keek naar binnen. Een papegaai kreeg

hem in het oog en riep: „Hebbie koekies? " Piet schoot in de lach en kwam een stap dichterbij. Het nieuwe hondje, dat aan een riempje was vastgebonden, kwam kwispelstaartend naar hem toe. Pietje streelde hem over de kop en de hond likte zijn hand. Och, wat een lief beestje! Zou die een hoop geld kosten? En wat een aardig kopje! Net of hij lachte. Zwart haar en alleen een wit tipje aan het eind van zijn staart. En zo levendig en druk! Misschien wou de koopman hem wel een heel, heel klein hondje geven, als hij een paar boodschappen voor hem deed? „Baas," begon Pietje, „kan ik een paar boodschappen voor je doen? " „Boodschappen? " vroeg de man, „wat voor boodschappen? " „O, alles wat je maar wilt. Ik doe boodschappen voor de winkels. Vanmorgen heb ik boodschappen gedaan voor de groenteman en toen kreeg ik bloemen voor mijn moeder. Maar ik ben altijd zo ongelukkig als ik de mensen wil helpen en vanmorgen moest ik uien wegbrengen naar een klant en bloemen met een vers naar een andere klant. En toen heb ik per ongeluk de uien met het vers gegeven in plaats van de bloemen. En toen is de mevrouw boos geworden en gaan huilen, want ze was jarig en vond het niets lekker om uien te krijgen en toen zijn ze allemaal boos geworden op mij en de groenteman heeft mij de deur uitgejaagd. En mag

ik nou een paar boodschappen voor u doen. Ik zou zo graag een klein hondje hebben." De hondenkoopman was erg goedlachs en het verhaal van Piet gaf hem heel wat pret. Hij dacht een ogenblik na en haalde zijn pijp te voorschijn. Hij voelde in alle zakken naar zijn tabak. „Hoor eens, jongen," zei hij tenslotte. „Hou jij veel van honden? " „Nou en óf." „Goed, haal dan even een pakje tabak voor mij en ik zal je een hondje geven." Piet kon zijn oren niet geloven. Hij dacht, dat de man hem voor het lapje hield. Ga weg, zo gemakkelijk kreeg je geen hond! De baas wou maar een grapje met hem uithalen. De hondenkoopman gaf hem het geld en Pietje snelde naar de sigarenwinkel. Toen hij terugkwam, zei de winkelier: „Hier ventje, nou geef ik je dit zwarte hondje cadeau, maar beloof mij, dat je goed voor hem zal zorgen." „Wat? Dit mooie, zwarte hondje, voor mij? Ach, je houdt me maar voor de gek. Je meent het toch niet." „Ik meen het heus," zei de man lachend, de riem losmakend. „Hier is hij en neem hem nou maar gauw mee naar huis." „O baas, dank je wel! " riep Pietje, buiten zichzelf van blijdschap en rende met de hond de winkel uit, toch nog bang, dat de winkelier hem weer terugroepen zou, omdat het maar een grap was. Maar het was geen grap en Piet stond pas stil, toen hij een paar straten van de hondenwinkel verwijderd was. Toen

ging hij op een stoep zitten, om zijn nieuwe vriendje goed te bekijken. Het hondje kwispelstaartte vrolijk en sprong tegen Pietje op en likte zijn neus. En Pietje Bell kon 't nog maar steeds niet geloven. „Zo ouwe jongen," sprak hij de hond toe, „wij zullen samen een hoop pret hebben, hoor. Hei, schei uit, je hoeft mijn neus niet af te bijten en mijn ogen ook niet. Ken je kunstjes? Ga eens opzitten. Zit op. Zit op! Kan je dat niet? Nou, ik zal het je wel leren, hoor. En nou moet je een naam hebben. Gommies, je bent zo zwart, een echte zwartkop, een roetmop, een neger. Ik zal je Sambo noemen. Hoor je, Sambo is je naam. Kom mee, laten we nou eens hard rennen! " O, o, het werd hoe langer hoe mooier met Pietje Bell! ! Het was al erg genoeg geweest, toen hij alleen was, maar sinds Sambo zijn kameraad geworden was, kwam er aan al de avonturen geen einde!

Sambo was een levenslustige, verstandige hond, die het leuk vond, dat zijn baasje zo'n alleraardigst ventje was, die altijd weer wat nieuws verzong. De hond was verbazend slim en kende gauw de kunstjes, die Pietje hem leerde. Hij kon opzitten, doodliggen, optellen en aftrekken. Dat laatste klinkt een beetje ongelooflijk, maar als je Sambo zes schoenen liet zien, blafte hij zesmaal. En als je er dan vier wegnam, blafte hij

tweemaal. Hij kon pakjes dragen, en alle honden in de buurt hadden ontzag voor hem. Vader en moeder Bell hadden er eerst wel wat op tegen gehad, de hond in huis te nemen, maar tenslotte waren ze voor Pietjes smeekbeden bezweken en hadden zelfs een aardig hok laten maken, dat nu op de binnenplaats stond. En Pietje had er met sierlijke letters op geschilderd:

SamBo

En toen begonnen de dingen te gebeuren. Zoals gezegd, Sambo was verbazend slim. Hij had ook een heel scherpe neus en spoorzoeken kon hij als de beste speurhond. Op een keer vond hij het zo vervelend in zijn hok, terwijl Pietje naar school was, dat hij maar een beetje door het huis wandelde. En opeens kreeg hij het in zijn schrandere kop om Pietje te gaan opzoeken. Hij snuffelde langs de grond en had al gauw Pietjes spoor te pakken. Nu door de winkel en de straat op. Niemand sloeg acht op hem en weldra was Sambo op weg naar school, steeds zijn neus dicht bij de grond houdend. Tien minuten later stond hij voor de deur van de school te blaffen. Pietje Bell, die juist in meester Longs klas

met een som zat te worstelen, keek verwonderd op. Hé, dat klonk net als Sambo's geblaf! Nee maar, hij was het, hoor, dat kon hij wel horen. Wat nu gedaan? De anderen hoorden het geblaf ook wel, maar het gebeurde meer en dus was het niets bijzonders. Pietje Bell dacht snel na en vroeg de meester of hij even mocht gaan drinken. Hij mocht en liep de klas uit. Op de tenen sloop hij door de gangen, de trap af en naar de voordeur. En ja, hoor, daar stond Sambo te blaffen, dat je horen en zien verging. Zodra Piet de deur opende, rende Sambo naar binnen en begon om zijn baasje heen te springen en kefte zo hard, dat het door de gangen weergalmde. „Ssst... Als de meester het hoort, krijg ik straf.” Sambo begreep het woord straf. Hij ging kalm zitten en hield de kop scheef, alsof hij zeggen wou: „Zullen we wat gaan spelen? ” „Hoor eens, Sambo,” vertelde Pietje hem, „je moet naar huis gaan, hoor. Dit is de school, weet je, en ze willen hier geen honden hebben.” En daarop keek Sambo hem zo zielig aan, dat Pietje medelijden met hem kreeg en zei: „Als je me belooft, heel stil te zijn, zal ik je mee naar boven smokkelen. Maar als we iemand tegenkomen, zijn we zuur. Kom mee en loop op je tenen.” Sam sloop achter zijn baasje aan. Gelukkig was er niemand in de gangen en bij de deur van de klas gekomen, opende Pietje die

op een kier en zag, dat de meester juist in de boekenkast naar iets zocht en met zijn rug naar hem toe stond. De kinderen keken op, terwijl Pietje de wijsvinger op de lippen legde en naar Sambo wees. Niemand verried hem en allen hielden zich muistil, omdat ze de grap geweldig vonden. Pietje liep naar zijn bank en Sambo kroop achter hem aan, wel begrijpend dat hij zich op gevaarlijk terrein bevond. De jongen ging zitten en duwde de hond onder de bank. Daar ging Sambo rustig liggen. Sommige jongens deden hun best de hond te zien, maar Pietje beduidde hun, vóór zich te kijken. Alles ging best voor een poosje, maar een der jongens, die eens weten wou, wat de hond doen zou, begon te hitsen: „Kssss... kssss." Sambo dacht dat dit een leuk spelletje zou gaan worden en zei: „Woef!" " „Wie deed dat daar? " vroeg meester. „ik, meester," zei Pietje. „Ik hoestte." „Dat 's een lelijke hoest," zei meester Long, „je blaft als een hond." De kinderen lachten en de meester dacht vast dat hij een aardigheid gezegd had. Er werd geen aandacht meer aan het geval geschonken, alleen ging Pietje op zijn tenen naar de bewuste jongen toe en beet hem in het oor: „Als je dat nog eens lapt, zal de hele klas je om twaalf uur op je gezicht slaan." Dat kalmeerde de plaaggeest en het was rustig voor een ogenblik. Toen blafte er een andere

hond op straat en Sambo bromde en gromde, eindigend in een kort blafje. „Hoor eens Pietje Bell, ik geloof, dat je grapjes maakt met je gehoest," zei de meester, die zijn geduld verloor. „Ik? Heus niet, meester... het is zo'n gekke hoest." „Zeg dat wel, gekke hoest..." „Pietje Bell heeft de hondeziekte," spotte een andere jongen. Dat was teveel voor Pietje... dat was een grove belediging.. Hij stoof op de knul af en gaf hem een por in de rug. Maar nu kwam de meester los! Meester Long was erg opvliegend en driftig. Hij greep Pietje bij de kraag en tilde hem zo voor de klas. Sambo zag, wat er gebeurde. Zijn baasje werd aangevallen! ! Zijn baasje verkeerde in gevaar! Ineen wip was Sambo vanonder de bank uit en vloog meester Long naar de benen! Hij had meesters broek te pakken en rukte en trok uit alle macht. Op zo'n onverwachte aanval was meneer Long niet voorbereid! Hij liet Pietje los en trachtte de hond van zich af te schoppen. Maar dat ging zo gemakkelijk niet, want Sambo had zijn tanden stevig in de broekspijp gezet. Had de meester zich nu maar wat kalmer gehouden, dan zou het dier hem wel gauw losgelaten hebben. Pietje Bell was juist van plan de hond terug te roepen, toen de meester Sambo een schop gaf. Nu hield Pietje zijn mond dicht en liet de hele pret aan Sambo over. „La lós... La lós! ! " schreeuwde meneer

Long. Opeens liet Sambo los, maar dat kwam doordat een stuk van meesters broekspijp losschoot. Nu vond Pietje het welletjes. „Stop, Sambo! ... Kom hier! " riep hij. De hond gehoorzaamde ogenblikkelijk. „Is die hond van jou? " vroeg meester Long. „O ja," antwoordde Pietje. „Maar ik kan het heus niet helpen, dat hij hier is. Hij stond aan de deur te blaffen en toen heb ik hem maar binnengelaten. Hij zou wel heel stil geweest zijn. Maar de andere jongens begonnen hem te sarren en toen blafte hij. En toen zei ik maar dat ik hoestte. En toen je mij bij m'n nek pakte, werd Sambo nijdig en beet in je broek. Maar wees maar niet boos, meester. M'n vader heeft nog wel een broek in de kast hangen en die zal ik vanmiddag voor je halen, want je kan zó niet naar huis. En nou zal ik maar gauw Sambo buiten de deur zetten en naar huis jagen. O nee, ik weet beter. Ik zal nou maar dadelijk naar huis gaan en vaders broek halen. Ik zal hard lopen, dan ben ik weer gauw terug. Dag meester... Kom mee, Sambo! ... Hoe spreekt-ie dan? " „Waf... waf... woef... woef! ! " kefte de hond en het galmde door de schoolgangen en voordat meester Long iets zeggen kon, hoorde hij de buitendeur al dichtslaan en het uitbundige geblaf van Sambo in de straat klinken.

Hoofdstuk VI

Pietje Bells koninklijke erewacht voor tante Cato

Pietje Bell had ook nog een tante, die in Delft woonde. Hij wist dat tante Cato genoeg geld had om het hele stadje te kopen en dan zou ze nog geen lege portemonnee hebben. Pietje kon dan ook maar niet begrijpen waarom zij zo gierig was. Ze was vreselijk bang om geld uit te geven en daarom at ze maar droge boterhammen en dronk melk vermengd met water. Haar middagmaal bestond meestal uit aardappelen met azijn of botersaus en ze droeg haar kleren tweemaal, dat wil zeggen het ene jaar naar de buitenkant en het volgende jaar naar de binnenkant. Sommige mensen hebben weinig voor zichzelf over, om daardoor zoveel te meer aan anderen te kunnen geven. Maar als tante Cato iets aan een ander moest geven, werd ze er haast ziek van. Al een paar jaar was het de gewoonte dat tante Cato elk jaar een tijdje bij de familie Bell kwam logeren. Als zij dan in de Herenstraat was, deed iedereen erg veel moeite om te zorgen dat tante het er erg fijn vond. Vooral Pietje had zijn uiterste best gedaan, het tante Cato zoveel mogelijk naar de zin te maken en haar op allerlei wijzen te verrassen en te verblijden. Op een

morgen, toen vader Bell met de brieven naar de achterkamer kwam, en aan tafel ging zitten, zei hij: „Zo, zo, een brief van mijn zuster Cato." „Dat rijmt, vader," merkte Pietje op. „Wat schrijft ze? " vroeg moeder ongerust. „Ik hoop niet dat ze van plan is te komen. Ik wou juist de kamers laten verven." De schoenmaker opende de brief en las hardop:

Beste broeder,

Het is weer een lange tijd geleden, sinds ik u en de uwen heb ontmoet en gesproken en daarom zal het u en de uwen wel aangenaam zijn te vernemen, dat ik weer een poosje bij u kom doorbrengen als ik moest wachten op een invitatie van u zou er nooit iets van komen zo zal ik mezelf maar inviteren hopende u en de uwen in goede welstand te mogen aantreffen zo zal ik arriveren op zaterdag aan het station te Rotterdam 26 mei de volgende week met de trein van twee hopende dat u mij af wil halen maar geef geen geld uit en maak geen drukte voor mij ik kan wel slapen in Pietjes kamertje en Pietje kan wel ergens op de grond slapen ik zal hem een stuiver geven in zijn spaarpot en nu ga ik eindigen ik weet niet hoe lang ik blijf logeren maar niet langer dan twee weken en misschien korter en nu zal ik

maar eindigen met de wens dat u het mij goed naar de zin zal maken met vriendelijke groeten voor u en de uwen blijf ik uw toegenegen zuster

CATO.

„Hemeltje," zei moeder, „dat komt ons ook al niet te best gelegen. Ik ben toch al zo laat met de schoonmaak en de schilders komen hier." „Misschien kun je wel klaar zijn, vóór ze komt," meende de schoenmaker, „je weet hoe boos ze is, als we zeggen, dat het ons niet gelegen komt." Ook Pietje had zijn vader de brief horen voorlezen en vroeg: „Ik slaap liever in mijn bed. Kan tante Cato niet op de grond slapen? " Zijn vader begon hartelijk te lachen. „Nee jongen, dat gaat niet. Maar ik weet wat je voor tante Cato kunt doen. Jij bent nu al een grote jongen van tien jaar en jij kunt ze best van de trein halen." Daar was Pietje trots op! En onmiddellijk vatte hij het plan op, zijn lieve tante Cato met een erewacht aan het station te begroeten. Hij zou al de vriendjes vragen om mee te doen en ze zouden houten sabels en geweren en zelfgemaakte vlaggen meebrengen en misschien wel een muziekkorps samenstellen met trommels en 'n trompet en wat potdeksels, en 't zou nogal niet fijn wezen, reken maar! Het plan had succes

en de jongens wilden graag meedoen. Daar had je in de eerste plaats Engeltje, en dan was er ook nog Peentje, je weet wel, Freddie Bloem, die altijd op een peentje knaagde, en dan Jaap Willemse en Kees, die vroeger met Pietje en de anderen de roversbende vormden. Zelfs Johan de Braai, die lieve Jopie, mocht meedoen aan de erewacht. Pietje had van een oud gordijn en een paar stokken een vaandel gemaakt, waarop met uitgeknipte letters te lezen stond:

WELKOM TANTE KAATOO

Jaap zou een trommel meebrengen, Kees een paar potdeksels en Peentje een oude harmonika van zijn vader, Engeltje zou op een trompet blazen, die maar twee tonen had en Pietje Bell was de generaal en de officiële ceremoniemeester. Ze hadden in de krant gelezen, hoe beroemde personen door de burgemeester met een toespraak worden ontvangen en daarom besloten ze, dat Pietje Bell tante Cato met een prachtige toespraak aan het station zou verwelkomen. Pietje had de toespraak van de burgemeester gedeeltelijk overgeschreven en de anderen zouden allemaal een handje meehelpen om er een mooie redevoering of liever gezegd, een welkomstrede van te

maken. Ze zaten vrijdags na school bij elkaar om de toespraak in elkaar te timmeren. Hooggeachte en Weledele Heer Tante Cato! Zo begon de toespraak. Het woord HEER was hier natuurlijk niet helemaal op zijn plaats, maar het klonk te mooi om het weg te laten en de burgemeester had het ook zo gezegd, toen hij de beroemde ontdekkingsreiziger in de stad verwelkomde! De gemeente Rotterdam voelt zich ten hoogste geveleid door uw geëerd bezoek en uit naam van de gemeenteraad roep ik u een hartelijk welkom toe. Dit klonk ook prachtig! Maar van de rest konden ze weinig gebruiken, zodat ze besloten het zelf maar op te stellen. Pietje ontwierp daarom de volgende zin: Wij zijn allemaal verschrikkelijk blij, dat u weer komt logeren en wij gaan het u vreselijk aangenaam maken, zodat u het erg prettig naar uw zin hebt. Toen droeg Engeltje het volgende bij: Daarom ontvangen wij u met de Koninklijke Hof-Erewacht en het koninklijk muziekkorps van de roversbende De Zwarte Hand. En Jaap Willemse fantaseerde: Wij zullen u in optocht door de straten van de stad leiden en de mensen zullen u toejuichen en dan kunt u buigingen maken, terwijl de koninklijke-hofmuziek vaderlandse liedjes blaast. Dat vonden ze ook allemaal erg prachtig en Pietje zou de toespraak uit zijn hoofd leren.

De volgende zaterdagmiddag trok de Erewacht naar het station. Ze hadden allemaal papieren steken op en oranjejerp om, net of de koningin jarig was. Precies op tijd kwam de trein binnen. De jongens hadden zich bij de uitgang opgesteld en toen Tante Cato van verre zichtbaar werd, begon het orkest te spelen. Jaap sloeg op de trommel, Peentje speelde op de harmonika. Engeltje blies de twee tonen op zijn trompet, Kees sloeg de potdeksels tegen elkaar, dat horen en zien je verging en Pietje Bell, die voor deze gelegenheid een oude, hoge hoed en een lange jas te pakken had kunnen krijgen, stond klaar om als feestredenaar zijn tante te verwelkomen. De reizigers, die het station verlieten, hadden er heel wat pret om en vormden een groep van belangstellende toeschouwers om het muziekkorps. Pietje stond op een zeepkist, die hij onderweg had opgepikt en overzag het toneel als een veldheer. Daar kwam tante Cato aan, belast en beladen met koffers, pakjes en dozen, alsof ze een reis om de wereld ging maken. Ze droeg alles zelf, bang om een kruier een paar dubbeltjes te laten verdienen en keek rond, hopende haar broer, de schoenmaker, aan de uitgang te vinden. Maar vader Bell was niet te bespeuren. Ze begreep in het eerst niet, dat de troep jongens met hun lawaaimakende instrumenten en de toeschouwers op

haar stonden te wachten. Zodra ze de stoep genaderd was, hief Pietje Bell zijn arm op en riep uit:

„Hooggeachte en Weledele Heer Tante Cato! "

Een storm van gelach, waarop de welkomstcommissie helemaal niet had gerekend, barstte los en op dit ogenblik herkende de verbaasde vrouw in de jongen met de hoge hoed en de zwarte jas haar lief neefje Pietje Bell, die nu vervolgde:

„De Gemeente Rotterdam gevoelt zich ten hoogste gepleid met uw geëerd bezoek en ... "

Maar tante Cato, die plotseling de hele toestand overzag, die mal aangeklede jongens met hun gekke muziek, de lachende omstanders en haar neefje Piet met zijn dwaas gepraat, dacht dat men de spot met haar wilde drijven. Zij nam het op als een belediging en in haar boosheid liet ze haar bagage vallen, nam een paraplu en liet die met een welgemikte slag op Pietjes hoge hoed neerkomen, zodat deze hem tot over de oren zakte. Toen stoof ze, de paraplu hoog boven haar hoofd houdend, op de rest van de welkomstcommissie af, die nu naar alle kanten wegrende. De toeschouwers

brulden van pret. Een vriendelijk heer hielp intussen Pietje en trok hem de hoed van het hoofd af, waarna onze geachte feestredenaar haastig een goed heenkomen zocht en zich bij zijn makkers voegde. Tante Cato riep nog enige malen, dat de jongens zouden terugkomen en haar helpen met de bagage. Maar de commissie vertrouwde de paraplu niet al te best en bleef op een behoorlijke afstand staan kijken, hoe tante haar talloze pakjes en dozen en valiezen weer bij elkaar graaide. „Kom hier. Pietje Bell! " riep ze uit en wenkte haar neefje. Pietje kwam naderbij en keek zo nu en dan angstig naar de paraplu, maar tante had die nu neergelegd. „Kom hier, Pietje, en help mijn pakjes dragen! En wat is dat voor brutale nonsens om je ouwe tante te bespotten, met al die jongens? " „Nee, tante," verdedigde Pietje zich, „we gingen u helemaal niet bespotten. Wij waren de Erewacht en ik heb toch zo'n mooie toespraak van buiten geleerd en de jongens waren ook zo blij dat u weer kwam en toen hebben we een muziekkorps gemaakt en een mooi vaandel, kijkt u maar, met Welkom Tante Kaatoo erop en nou gingen we een optocht maken door de stad met u en de muziek voorop en nou sloeg u mij met de paraplu op mijn kop en nou zijn de jongens bang van u geworden, vindt u dat nou aardig, tante Cato? " „O zo, je wou een optocht met

mij maken en die straatjongens met hun ketelmuziek voorop, hè? Nou, ik zal je wel eens een heel ander soort optocht laten maken. Roep die kwajongens hier en laat ze allemaal wat voor me dragen, dat spaart me een taxi uit." Piet haastte zich naar zijn makkers. „Kom mee, jongens, ze zal ons niks doen." „Kijk maar uit, of ze geeft je weer een mep met d'r paraplu." „Nee, wees maar niet bang. Kom mee, ze zegt, dat ze wel met ons in de optocht wil lopen." „Ja? Kom dan mee." „Maar we moeten allemaal een pakje of een doos dragen." „Zeg, ben je betoeterd? Hoe kan je nou muziek maken en een doos dragen? " „Nou ja, dan maken we geen muziek." „Géén muziek? Een optocht zonder muziek? " „Och, alleen de trommel dan, dat is ook wel goed." Zo werd afgesproken. De troep sloot vrede met tante Cato en allemaal kregen ze een pak, een doos of een valies te dragen. Alleen Jaap Willemse kon niets dragen, die ging voorop met de trommel, maar zodra hij een paar malen getrommeld had, kwam tante Cato naar voren rennen en zou hem met haar paraplu verder betrommeld hebben, als hij niet gauw opgehouden had. Zo was dan de officiële ontvangstcommissie in dienst gesteld als een doodgewone troep pakjesdragers! Och, och, wat een belediging! En Pietje, die een groot pak voortsleepte, dat in een papier

gewikkeld was en met enige dunne touwtjes bijeengehouden werd, beseftte weer, wat een ongelukkig ventje hij toch was, als hij de mensen eens een pleziertje wou doen. In plaats van een woordje dank had hij een klap met een paraplu gekregen! En wat zou vader zeggen van de vernielde hoed! Tante zou wel een nieuwe moeten kopen. Nooit kon hij eens iets aardigs doen, zoals andere jongens en altijd werd hij verkeerd begrepen! Ach, ach, was hij maar dood. Niet helemaal dood voor altijd natuurlijk, maar alleen maar voor een poosje dood. En terwijl hij zo aan het piekeren was, brak opeens het touwtje van het pak en de inhoud ervan rolde over de straatstenen. Doosjes met kralen, garen en band, naalden, spelden en een partijtje kousen; allerlei spullen rolden naar alle kanten. Cato gaf een schreeuw van schrik en de jongens wilden aan de haal gaan, toen ze zagen wat er gebeurd was. Het was een heel karwei om al die kralen, spelden en kousen weer te verzamelen. Het zou ook nog zo erg niet geweest zijn, als tante Cato haar mond maar dicht gehouden had en een handje had meegeholpen. In plaats daarvan stond ze maar te mopperen en aanmerkingen te maken, zodat Pietje er heel verdrietig onder werd. Tenslotte was alles weer opgeraapt en bij elkaar gebonden en werd de tocht naar de Herenstraat voortgezet. Maar het was nog een

hele afstand en sommige van die pakken en valiezen wogen zo zwaar. De jongens voelden zich al doodmoe voor ze halverwege waren. Toen had Pietje weer een goed idee! Zonder zijn tante of een der andere jongens te waarschuwen, riep hij een taxi aan. De auto stopte onmiddellijk. „Stap in, jongens! " zei Pietje. „Wat? Gaan we rijden met je tante? " „Met tante? Als ze meewil, zeker, waarom niet? " „Pietje Bell! " riep tante Cato, „wil je wel eens als de drommel uit die taxi komen? " „Allemaal ingestapt? " vroeg Pietje aan de jongens. „Allemaal je pakken en dozen en valiezen? Fijn. Chauffeur, naar de schoenwinkel van Bell in de Herenstraat. Mijn vader zal wel betalen. Gaat u mee met ons, tante, of wilt u liever lopen? " „Je vader zal je een rammeling geven, als je thuiskomt! " „Gaat u mee, tante? Ja of nee? " „Wat? Ik zou met zulk een bende straatjongens in een auto zitten? " „Waarom niet, tante? 't Is beter dan lopen." „Beter dan lopen, hè? Nou, misschien heb je gelijk. Maar ik betaal de taxi niet, als je dat maar weet. Die is voor rekening van je vader." En zo ging het naar de Herenstraat. Toen de auto voor de deur stilhield en de schoenmaker zag wat eruit kwam, begon hij al te lachen. Maar toen Pietje Bell hem verteld had, wat er aan het station gebeurd was, bulderde hij het uit van de pret, betaalde de chauffeur en gaf hem

een flinke fooi op de koop toe.

Hoofdstuk VII

Pietje maakt het tante naar de zin en wordt onschuldig vervolgd

De schoenmaker was niet erg op het bezoek van zijn zuster Cato gesteld en wist vooruit, dat het wel weer op ruzie zou uitlopen. Toch liet hij haar altijd weer terugkomen voor een paar dagen, het was zijn enige zuster en hij meende er goed aan te doen, haar het leven wat op te vrolijken. Moeder begroette haar schoonzuster, die zich van te voren met Pietje verzoend had, omdat ze in de taxi had mogen meerijden zonder ervoor te betalen. Vader Bell meende eens even met Pietje te moeten praten. „Luister nou eens. Piet,” zo begon hij. „Laten we nou alles doen om het tante zoveel mogelijk naar de zin te maken. Zij wordt ook al een dagje ouder en dan zijn de mensen wel eens een beetje ongemakkelijk zie je.” „Ja vader, maar als ik oud ben, zal ik erg gemakkelijk zijn, hoor.” „Daar twijfel ik geen ogenblik aan, jongen. En nu moet je heel erg je best doen. Probeer haar zoveel mogelijk te helpen en op te vrolijken, dan zal ze je een aardige jongen vinden en veel van je houden.” Pietje beloofde zijn vader te zullen doen wat ze hadden afgesproken, waarop de

schoenmaker zijn zoon een dubbeltje gaf en ook een klap op zijn schouder. Pietje Bell had opeens een schitterend idee! Hij liep met het dubbeltje naar een winkel en kocht daar twee pakjes serpentines. Die nam hij mee naar zijn kamertje en terwijl tante Cato met moeder een kopje thee dronk, versierde Pietje het kamertje met de serpentines, die hij over en weer aan de muren bevestigde. Na vijf minuten zag het vertrek eruit als een balzaal. Toen moeder enige ogenblikken later tante Cato naar boven bracht, wist ze niet wat ze zag. Maar de versiering had geen lang leven. Moeder trok alles van de muren af en draaide de serpentines tot een grote bal, die ze later wegwierp. Die nacht sliep Pietje op een noodbed op de grond in vaders slaapkamer. Het was wel niet zo zacht als zijn eigen bed, maar een flinke jongen geeft daar niet om en hij sliep erg vast. Alleen werd hij midden in de nacht gewekt door een luid gegil, dat wel van boven scheen te komen. Vader en moeder hoorden het ook. In het donker kwam de schoenmaker zijn bed uit en struikelde over Piet, zodat hij languit op de grond viel. Het geschreeuw hield aan en vader en Pietje gingen samen eens kijken. Ja hoor, het was tante Cato. Zij zat overeind in bed en gilde, dat er een ruig beest in de kamer was, dat haar wilde verscheuren. Het dier had haar met een warme

tong over de neus gelikt. Het gelukte vader haar te kalmeren, terwijl Pietje door het huis naar het ruige beest zocht. Hij vond het spoedig. Het was Sambo. Die had in de keuken geslapen en was maar eens naar boven gegaan om zijn baasje te likken. Geen wonder, dat tante Cato het op haar zenuwen had gekregen. 's Morgens was Sambo weer terug bij tante Cato. Het jonge dier dacht, dat iedereen met hem wilde spelen. Tante Cato, die altijd een pruik droeg, stond hem juist vast te maken, toen Sambo binnenstormde, om haar heen begon te rennen en luid kefte. In haar pogingen, om de hond op een afstand te houden, viel de pruik op de grond en Sambo stoof erop af. Hij slingerde het harig voorwerp heen en weer in zijn bek en had pret voor zes. In minder dan geen tijd had Sambo van de pruik zes kleine gemaakt en tante Cato zette een keel op, dat je het aan het andere einde van de wereld kon horen. De schoenmaker kwam verschrikt naar boven lopen en daar gaf tante Cato hem in weinig woorden te kennen, dat hij ogenblikkelijk een nieuwe pruik moest gaan halen. Dat kostte vader Bell een aardige stuiver en toen hij het verlangde had gehaald en betaald, was hij erg boos. In zijn woede schopte hij tegen een doos, die in de winkel op de vloer stond, denkend dat die leeg was. Maar er waren kopjes en schoteltjes in, die tante

Cato uit Delft had meegebracht als een cadeau voor een kennis in Rotterdam. Rin-keldekink! zei de doos en het hele servies was aan scherven. Toen vader later ook een nieuw servies had betaald, was hij nijdiger dan één kip, die in 't water gelegen heeft. Het scheelde maar weinig, of vader had Pietje bevolen de hond weg te doen. Pietje beloofde, dat hij Sambo aan een ketting zou leggen en met die belofte nam de schoenmaker tenslotte genoeg. Pietje vond het nu hoog tijd, zijn vaders raadgevingen op te volgen en het tante Cato vreselijk naar de zin te maken en haar op te vrolijken, zodat zij hem een aardige jongen vond. Hij nam daarom potlood en papier en begon een programma van alleraardigste verrassingen voor tante Cato op te stellen. Bang, om het later weer te vergeten, schreef hij de volgende ideeën op het lijstje:

Odekolonje op tantes hoofdkussen
Vaas met bloemen op de tafel met water in de vaas
Veel suiker in tantes kopje koffie
de pukkel op tantes neus wegmaken.

Pietje had hier natuurlijk de beste bedoelingen mee.

Andere kwajongens halen ondeugende grappen uit, met de bedoeling, zich te vermaken ten koste van hun

medemensen. Nee, nee, Pietje Bell dacht er nooit aan anderen te plagen en uit te lachen. Hij had een hart van goud en zijn enige grote fout was, dat hij zich overal mee bemoeide en iedereen wilde helpen. De eau de cologne vóór tantes hoofdkussen was een probleem. Wat zou het heerlijk zijn voor tante Cato als ze 's avonds haar hoofd zou kunnen neerleggen op een kussen dat lekker rook. Dit was toch een vriendelijke daad! Pietje deed wat boodschappen voor de kruidenier en kreeg een dubbeltje, waarvoor hij in een klein winkeltje een flesje odeur kocht. Het zag er groen uit en het etiket vermeldde, dat het groene vocht Duizend Bloemengeur bevatte. Stel u voor, de geur van duizend bloemen tegelijk, geen mens ter wereld kan daar wijs uit worden. Toen tante 's avonds haar hoofd neerlegde op het doorweekte kussen, dat naar een muffe kelder rook, sprong ze verschrikt op en riep haar zuster. Het kwam uit, dat Pietje het had gedaan en een geweldig standje was het gevolg. Dus besloot Pietje zich met tante te verzoenen en hij plukte een bos wilde bloemen en onkruid, omdat de groenteman hem geen bloemen wou geven sinds de geschiedenis met het mandje uien. Maar tante gooide de veldruiker de deur uit en verzocht Pietje haar met rust te laten en alsjeblieft geen verrassingen te bedenken. Ze verzoende zich zelfs niet

met hem, toen hij vijf lepeltjes suiker in haar koffie deed, hopende, dat zij dit zo lekker vond, dat ze nu voortaan erg veel van hem zou houden. Drie jaar geleden had Pietje getracht de wrat van tantes neus te verwijderen, door er, toen tante een dutje deed, een draadje garen aan te binden. Tante had gegild, of het huis in brand stond en de wrat zat er nog. Pietje begreep, dat hij een minder pijnlijk middeltje moest verzinnen. Op het ogenblik wist hij echter geen enkel middel, dus zou hij het maar voor later bewaren. Zo gingen de dagen kalmpjes voorbij, terwijl Pietje zoveel mogelijk zijn best deed om het tante Cato naar de zin te maken, precies zoals Vader Bell hem op 't hart had gedrukt. Maar och, hij werd altijd verkeerd begrepen, altijd verkeerd beoordeeld. En toen gebeurde er iets dat hem weer eens duidelijk liet zien, hoe slecht hij bekend stond in Rotterdam en dat de mensen altijd het slechtste van hem dachten. Op zekere avond was er een troep jongens in de Breestraat aan het vechten. Er werden stenen gegooid en een daarvan vloog pardoos door de ruit van Geelmans winkeldeur. Geelman en zijn huisgezin waren afwezig. Een der belhamels had zijn hand door het gat in de ruit gestoken en de deur aan de binnenzijde ontsloten. Toen waren zij kalmpjes in het donker de winkel binnengeslopen en hadden allerlei

artikelen gestolen. En toen de krant de volgende avond verscheen, stond er een bericht in van de volgende inhoud:

DROGISTERIJ VAN GEELMAN DOOR STRAATJONGENS GEPLUNDERD

Gisteravond heeft een aantal jongens zich toegang verschaft tot de drogisterij van J. Geelman aan de Breestraat, door een ruit van de deur in te werpen. Eenmaal binnen hebben de jeugdige inbrekers tal van stopflessen vernield en de inhoud over de vloer verspreid. Verschillende artikelen worden vermist alsook een bedrag van drie gulden aan wisselgeld uit de lade. De heer Geelman beweert, dat hij veel last heeft gehad van een zekere Pietje B., een jongen die reeds meermalen in de kranten is vermeld vanwege zijn ondeugden. De politie stelt een onderzoek in.

Intussen was Pietje Bell zich van geen kwaad bewust. Hij was die avond met Martha en tante Cato naar de bioscoop geweest en had werkelijk niemand geholpen of trachten op te vrolijken. Pas toen hij de volgende middag uit school kwam, kreeg hij het eerste erover te horen. Want velen wisten wel dat met Pietje B. Pietje

Bell werd bedoeld. Hij liep even bij de kruidenier aan, om te vragen of er ook boodschappen te doen waren. De man had juist het bericht gelezen, en toen Pietje zich in de winkel vertoonde, riep hij uit: „Maak dat je wegkomt. Pietje Bell! Ik wil niets meer van je weten! " Pietje dacht, dat de man een grapje maakte. „Best," zei hij en nam een vijg uit een kist. „Blijf met je handen van die vijgen af! Denk je, dat je mij ook kan bestellen? " „Je bestellen? " vroeg Piet. „Ja zeker bestellen, net ais je Geelman hebt bestolen! " Pietje begon te lachen. „Geelman bestolen? " vroeg hij. „Wanneer? " „Gisteravond. Doe maar niet, alsof je nergens van weet! Het staat hier in de krant! Lees maar." Pietje was geen vlugge lezer, rnaar na enige tijd was het tot hem doorgedrongen, dat hij vari diefstal beschuldigd werd. „Dat is niet waar! " riep hij uit. „Luister, Drukker, weet je nog, hoe ze verleden jaar gedaan hebben? Toen was er een keisteen op de rails van de tram gelegd en de tram was ge...ge...gedecoreerd en..." „Gederailleerd," verbeterde de kruidenier. „O ja, en toen hebben ze ook in de krant gezet, dat ik het gedaan had en weet je nog we! dat ze later die knullen gevonden hebben? " „Ja, dat is waar," gaf de man toe. „En ik ben gisteravond met tante Cato en Martha naar de bioscoop geweest! " „Hm... nou, dat ziet er gek uit. Maar waarom zetten ze

dat zo dadelijk in de krant? " „Staat erbij, dat ik het gedaan heb? " vroeg Piet. „Nee, dat niet. Er staat, dat Geelman veel Jast van een zekere Pietje B. heeft gehad." „Och ja. Geelman komt altijd klagen bij mijn vader. En dan zegt-ie, dat ik nog eens in de gevangenis zal komen..." „Nou, zo erg zal het niet met je aflopen. Ga jij nou maar gauw naar huis en wees maar niet bang. Als het waar is, wat je zegt, hoef je ook niet ongerust te zijn." Pietje verliet de winkel en ging verderop. Daar stond me zowaar de groenteman aan de deur met een nieuwsblad in de hand. „Aha! " zei hij, „daar komt de inbreker aan in hoogsteigen persoon! Wel, wel, dat gaat een aardig gangetje met jou, knappe jongen! Staat in de krant, beschuldigd van diefstal!" Pietje liep door zonder een woord te zeggen, maar de tranen kwamen hem in de ogen. Och, och, wat was hij toch ongelukkig! De mensen dachten allemaal kwaad van hem en hij had niets gedaan! Dit was nu al de tweede maal, dat hij onschuldig in de krant stond. Een paar huizen verder was het alweer hetzelfde. Hij voelde zich opeens bij de schouder gegrepen, en toen hij omkeek, zag hij een grote dikke politieagent, die hem met dreigende blikken aanstaarde. De man had een grote, zwarte knevel en donkere ogen, waarmee hij Pietje Bell scheen te doorboren. „Zo mannetje, ben jij

niet Pietje Bell? De commissaris wou je eens een paar vragen stellen, kom dus maar netjes met mij mee naar het bureau! " Dat was teveel voor onze Piet. Hij draaide zich bliksemsnel om en daardoor ontglipte hij aan de greep van de agent wie hij te vlug af was. Als een pijl uit de boog rende hij weg, terwijl de agent op zijn fluit blies en hem begon te achtervolgen. De hele buurt was weldra op de been en ieder zocht naar Pietje Bell! ...

Waar was de jongen zo gauw heengegaan? Het leek wel, of de straatstenen hem opgeslokt hadden, hij was nergens te vinden! Martha kwam met de krant thuis en legde, zonder een woord te zeggen, het bericht onder de neus van de schoenmaker. Toen deze met de grootste verbazing de inhoud gelezen had, riep hij uit: „Maar de jongen was met jullie naar de bioscoop!

" „Juist, vader. Ik denk, dat meneer Geelman weer een beetje te ver gegaan is!^s” „Die lelijke dropverknoeier! Het gaat me nou een beetje de keel uithangen, zoals die vent omspringt met onze Piet! Ik ga dadelijk naar hem toe! " En de daad bij het woord voegende, legde de schoenmaker els en pikdraad terzijde en zette zijn hoed op. In minder dan tien minuten was hij in de Breestraat aangeland en stormde de winkel van Geelman binnen. „Zo, je komt als geroepen," zei deze. „Ik wou je namelijk eens over je zoontje spreken." „Wacht

eventjes, Geelman. Laat mij eerst eens aan het woord. Ik heb zo juist dat stukje in de krant gelezen." „Juist, juist, dat is het. Daarover wou ik je ook juist spreken." „Je zult eerst naar mij luisteren... want ik heb je iets te vertellen, waar je misschien belang in zult stellen." „Ik heb..." „Het kan me allemaal niet schelen wat je hebt of wat je had, ik wou je alleen maar even zeggen: als je mijn jongen niet met rust laat en niet ophoudt met je eeuwigdurende misselijke beschuldigingen, zal ik maatregelen nemen. Mijn geduld is op, Geelman. Ik heb veel zin om jou eens een goed oudhollands pak slaag te geven, misschien zal dat beter helpen. Luister nou. Pietje was gisteravond met zijn tante en zijn zuster in de bioscoop en is helemaal niet in jouw buurt geweest! " „Maar de burens zeggen allemaal, dat Pietje Bell..." „De burens zeggen... Is dat een reden om mijn jongen zo maar dadelijk in de krant te zetten? " „O, ik wist niet..." „Neen, je weet er nooit iets van... je kletst altijd maar van gevangenis en galg en rad, als het mijn Pietje betreft, maar van nu af aan moet je wat voorzichtig zijn. Ik heb veel zin om eens naar het kantoor van die krant te gaan en eens een verhaaltje over jou op te stellen. Die lui zouden zich slap lachen, als ze het lazen. En de eerste de beste keer, dat je weer iets van Pietje hebt te zeggen, doe het

dan alsjeblieft tegen mij, dan kun je meteen op een goeie aframmeling rekenen! " En met deze woorden liep vader Bell Geelmans winkel uit, niet wetende, dat Pietje op dit ogenblik reeds door de politie werd gezocht. Intussen was het door de hele Herenstraat en omgeving bekend geworden, dat Pietje Bell aan een agent was ontsnapt. Men begon overal naar hem te zoeken, want velen hadden het berichtje in de krant gelezen en meenden, dat Pietje wel een beetje te ver gegaan was. De vluchteling was echter nergens te ontdekken. De agent, aan wiens handen hij zo plotseling ontsnapt was, krabde zich achter het oor en moest toegeven, dat het een raadsel was. „Agent, hij zit in dat pakhuis aan de overkant! " liet een schelle vrouwenstem zich horen, en de spreekster wees met haar paraplu naar een kaaspakhuis, waarvan de deuren openstonden. De politieman, die erg nijdig op Pietje was, stapte er dadelijk binnen. Twee mannen zaten aan een tafeltje te kaarten, maar op het gezicht van de agent griste een hunner de kaarten van de tafel en stak ze in zijn zak. „Is Piet hier? " vroeg de agent bars. „Piet? ... Ik geloof van wel," zei een der knechts, en daarop riep hij op luide toon: „Heidaar Piet! Kom hier, d'r is een agent voor je." Van achter een hoge stapel kazen kwam een oud mannetje te voorschijn. „Een agent? Wat mot

die van mij? " „Nee, ik bedoel Pietje Bell," sprak de politieagent. „Ik had die jongen te pakken en hij rukte zich los." De oude man begon te lachen. Hij vond het wel leuk, dat de jongen ontsnapt was. Hij kende Pietje heel goed, de jongen kwam soms wat praten en een stukje kaas knabbelen. Een leuke snuiter. Wat zou hij graag zo'n zoontje willen hebben! Wat een pret zou-ie met 'm hebben...! Wel, wel, en nou was Pietje van de agent weggelopen, hè? Wat een mop! „D'r is anders niks te lachen," zei de agent nijdig. „Nee," zei de oude man, die Piet Dijkema heette, „je hebt gelijk. Het is om te huilen, dat wij, belastingbetalers, er agenten op na houden, die niet eens een jongetje kunnen arresteren." „Ik heb met je praatjes niks te maken," antwoordde de agent, „en ik weet zeker, dat de jongen zich hier in dit pakhuis verscholen heeft. Iemand heeft hem hier binnen zien gaan." „Nou, zoek dan maar! " nodigde de oude Dijkema de agent vriendelijk uit. „Ik zal je wel voorgaan en de weg wijzen." En zo ging het tweetal op onderzoek uit. Dijkema leidde de agent tussen de hoge stapels kazen door, van de ene kant naar de andere en grinnikte af en toe eens in zichzelf, wel wetende, dat Pietje Bell hier helemaal niet was, tenminste... hij wist er niets van. Toen de trap op. Nu meende Dijkema haastige voetstappen te horen op de

vloer daarboven. De twee pakhuisknechts waren beneden en behalve die en hijzelf was er geen ander personeel werkzaam. „Weet je wat? " stelde Dijkema de agent voor, „ik zal aan het andere eind van deze zolder beginnen en jij aan deze kant, dan doen we ieder de helft en zijn we gauwer klaar." De agent vond het goed en Dijkema liep in een rechte lijn langs de vele en hoge stapels Leidse, Goudse en Edammer kazen tot aan het einde van de zolder. Bewoog zich daar iets? 't Zou hem niets verwonderen, want na de verdachte voetstappen te hebben gehoord, was de gedachte bij hem opgekomen, dat de agent wel eens gelijk kon hebben en dat Pietje Bell het pakhuys was binnengeslopen en zich hier verscholen had. Dijkema lachte in zijn vuistje. Hij hoopte, dat het waar*was. Hij zou de jongen wel helpen. Wacht... daar, achter die kazen... Tussen de openingen bewoog zich iets... Dijkema maakte een stappend geluid met de voeten maar bewoog zich niet van zijn plaats. Degeen die achtervolgd werd, dacht dan dat er iemand dichterbij kwam, en hij liep voorzichtig om de hoge stapels heen. De list lukte. Dijkema zag een jongen, en die jongen was... Engeltje!

Hoofdstuk VIII

Tante Cato vertrekt en Pietje maakt een opstel

Op het ogenblik, dat Pietje Bell zich zo bliksemsnel uit de voeten maakte, wist hijzelf niet, waar hij zich zo gauw onzichtbaar kon maken. De agent was hem niet dadelijk gevolgd, verbaasd door Pietjes plotselinge verdwijning, en de jongen was al gauw de hoek om. Vóór de omstanders begrepen hadden, wat er gebeurde, was Piet al verdwenen. Hij rende enige tijd voort en sprong op een passerende wagen, die hem weer naar de plek terugvoerde, waar de politieagent hem gegrepen had. Pietje legde zich plat neer en zag, hoe de agent driftig heen en weer liep, links en rechts kijkend en naar hem zoekend. De politieman had er niet het minste erg in, dat Pietje in de wagen iag, die zo dicht langs hem heen ging. Hij zocht tussen de omstanders en liep nu in de richting, waarin hij Pietje had zien verdwijnen. Pietje Bell had nu maar één gedachte: zich zo ver mogelijk uit de buurt te verwijderen. Zelfs zijn huis leek hem niet veilig toe. Zijn ouders geloofden en wisten natuurlijk dat hij onschuldig was, maar hij begreep wel, dat het niet lang duren zou, of de politie zou hem zeker daar komen zoeken. Zelfs al

had je niets gedaan, zeiden ze toch, dat je schuldig was en zetten het in de krant. Werd het dan niet eens goed onderzocht? Waarom werd toch altijd zijn naam genoemd? O, o, als hij groot en rijk was, zou hij een heel groot en prachtig huis laten bouwen met een grote tuin en daar zou hij allemaal ongelukkige jongetjes in laten wonen voor niets, en een massa speelgoed en lékkere taartjes iedere dag en limonade en geen lastige onderwijzers en geen politieagenten en dan zou hij wel zorgen, dat al die jongetjes een heerlijk leven hadden. Een Tehuis voor ongelukkige jongetjes, Directeur en eigenaar: Pietje Bell. Maar geen zoontjes van drogisten, dat waren akelige knullen. En 's winters zou hij grote ketels met chocolademelk en dikke speculaas en boterletters aan de ongelukkige jongetjes uitdelen en 's zomers grote glazen frambozenlimonade en borden vol roomijs en dan zouden ze allemaal erg gelukkig zijn onder mekaar en zich helemaal niet meer met de wereld bemoeien of mensen proberen te helpen en op te vrolijken. En dan zou hij lekker een grote bioscoop laten bouwen met allemaal van die leuke films met de dunne en de dikke en die andere snuiters, en dan zou er elke dag voorstelling wezen, niet maar een paar uurtjes, of zo, maar de hele middag. Allemaal mochten ze dan 's avonds laat opblijven en zouden gezellige boeken

lezen, waar je je een hoedje om lachte en dan allemaal naar de slaapkamers en gooien met kussens, nou nogal niet echt... En dat zou hij allemaal doen als hij groot en rijk was, ja hoor, een echt fijn huis voor ongelukkige jongetjes, maar geen drogistenzoontjes. Toen de wagen enige straten verder was, kreeg de chauffeur Pietje in het oog. „Hei daar, ga d'r af! " Pietje gehoorzaamde en liet zich van de wagen glijden. Nauwelijks had hij het trottoir bereikt, of hij liep Peentje tegen het lijf. Peentje, zoals ieder reeds weet, heette eigenlijk Freddy Bloem en was een van Pietjes boezemvrienden. „Wat doe jij hier? " vroeg Peentje. „Niks," zei Piet, „en jij? " „Ik ook niet. Ik loop maar zo'n beetje." „Ik ben nijdig," constateerde Pietje. „Ze hebben een ruit bij Geelman ingegooid en dingen gestolen en nou zeggen ze, dat ik dat gedaan heb. En ik was in de bioscoop." „Nou, dan heb jij het immers niet gedaan? „Nee, natuurlijk niet. En een agent wou me opbrengen. Ik heb me lekker losgerukt en ben 'm gesmeerd." „En wat zei je vader? " „Niks. Ik ben nog niet eens thuis geweest uit school. De politie zit me achterna. En als ik thuiskom snappen ze me. Nee hoor, ik ga niet meer naar huis. Ik ga een reis om de wereld maken." „Dan ga ik mee, hè ja, joh, laten we samen gaan." „Laten we Engeltje ook meenemen, hè? " „Da's goed, ja. En dan gaan we naar

Afrika en Indië en Groningen en Amerika en Amsterdam... de hele wereld om." Ze hadden nu de straat weer bereikt, waar de agent Pietje had gegrepen en toen zij het pakhuis passeerden, riep Dijkema hen aan. „Hé daar. Pietje Bell, kom eens hier." De jongens hielden de pas in en keken wantrouwend naar de pakhuisbaas, die hen lachend wenkte. „Luister eens. Er was een agent hier naar je aan het zoeken, zowat een kwartiertje geleden. Ik dacht, dat jij je op de kaaszolder had verstopt, maar het was een andere jongen. Hij zegt dat hij Banders heet." „Engeltje! " riep Pietje uit. „Waar is hij? " „Naar huis gegaan. Hij zei dat hij zich hier had willen verschuilen, omdat de agent hem waarschijnlijk ook zou oppakken, net als jou." „Waar was Engeltje dan? " „Hij liep precies achter je. En toen jij wegliep, zei de agent tegen hem: Hier jij... jij hoort ook bij de bende! " Pietje Bell begon te lachen en zei: „Daar wist ik helemaal niks van. Nou denken ze, dat Engeltje het ook gedaan heeft. Misschien zetten ze hem morgen in de krant." Toen Pietje Bell maar niet thuiskwam, besloot zijn vader eens rond te zien. Juist wilde hij de winkel verlaten, toen de telefoon ging. Het was de redacteur van de ‚Morgenpost' die vader vertelde, dat de ware belhamels intussen gevonden waren en dat het hem heel erg speet. Pietje Bells naam ten onrechte vermeld

te hebben. Vader was heel blij dat te horen, want hij begreep wel waarom zijn jongen niet thuis durfde komen. Hij vond Pietje bij Engeltje thuis en nam hem gauw mee. Door alles wat er nu gebeurd was, had Pietje een nog grotere hekel aan Geelman gekregen. Pietje ging met vader mee en beloofde erg goed en lief te zijn en nooit weg te lopen uit vrees voor vader en moeder. Want als je in nood zit, zie je, en alle mensen denken, dat je een boosdoener bent en niemand wil zich met je bemoeien of je helpen, dan heb je toch altijd nog een vriend en helper in je vader en je moeder. O zo, en of. Hij deed vreselijk zijn best om goed bevriend te worden met tante Cato, want die had altijd wat van hem te zeggen en beschuldigde hem van dingen, die hij helemaal niet zo bedoeld had. Maar toch wilde hij voortaan heel lief en aardig voor haar zijn. Maar tante Cato gaf hem daar geen gelegenheid meer voor. De volgende morgen pakte ze haar spulletjes en vertrok voor de zoveelste maal met grote ruzie, luid roepend dat ze nooit meer zou terugkomen en niets meer met de Bellen-familie te maken wilde hebben. Omdat het vertrek bijna elk jaar zo ging, trok vader Bell er zich niet veel van aan. Hij wist wel dat zij het volgende jaar toch weer zou komen logeren. Pietje kon tante ditmaal geen uitgeleide doen met een koninklijke-hof-erewacht, want

tante Cato vertrok op maandagmorgen en toen zat Pietje op school, waar meester Long hem trakteerde op grote optelsommen. Pietje was een vlugge leerling en met rekenen had hij helemaal geen moeite. Spellen ging niet zo best en hij kon maar nooit onthouden, dat je aan het eind van een lettergreep nooit twee a's en twee u's gebruikt. Maar rekenen kon hij als de beste. Geen wonder dus, dat hij de eerste was, die zijn sommen gereed had. De meester was de taalschriften aan het nakijken, waarin de leerlingen kleine opstelletjes hadden gemaakt over het Beleg en Ontzet van Leiden. Toen hij eindelijk aan Pietjes opstel kwam, schudde hij ernstig het hoofd. Pietjes opstel luidde als volgt:

Het beleg en het ontzet van Leiden.

De Spanjaarden hadden een hoop militaire soldaten en die gingen allemaal in tenten om muren van de stad, zodat er geen kip uit kon en ook geen mens derin kon. Daarom konden de Leidenaars geen eten meer krijgen en ze kregen allemaal zoon honger, dat ze honden en katten en muizen gingen opeten. Ajasses hoe vies en sommige gingen de zolen van hun schoenen koken en maakten er soep van. Ze deden er dan een beetje peper bij om warm te blijven. En ze aten de paarden en de

ezels op en al de vliegen en muggen en spinnekoppen op, bah wat een viezerds. En toen waren der geen beesten meer en toen wisten ze geen raad meer en toen ging de burgemeester op de markt staan en zij tegen de mensen: Als jullie zoon honger hebben, snij mij dan maar in stukken, dan hebben jullie weer wat te eten hier is me sabel. En toen zeiden de mensen ben je helemaal betoeterd. Wij lusten jou niet. Denk je soms dat we kannibaale zijn. Toen zei de burgemeester: Wat zijn de Spanjaarden stil vandag. Laten we eens gaan kijken en toen gingen ze kijken over de muren en er was geen Spanjaard te zien. Die laffe soldaten waren allemaal aan de haal gegaan het was me nog al niet effe koud daar in die tenten. Toen gingen de mensen in het kamp kijken en ze waren allemaal gepiept en toen vond de burgemeester alleen maar een vuurtje met een pot huspot. Peen en aardappels en uien en toen kwamen er gauw schuiten vol met haringen en brood en toen zongen ze van haring en wittebrood Leiden is uit de nood. Dat was dan het opstel gemaakt door Pietje Bell.

Meester Long gaf met rood potlood een lange streep door het opstel en zei: „Pietje Bell, je opstel deugt helemaal niet en je moet het maar eens netjes

overmaken." Pietje begreep er niets van. Hij had er heus zijn best op gedaan. Ach, ach, het was ook nooit goed. Hij had de vorige avond het opstel aan vader en moeder voorgelezen en die hadden zich slap gelachen en vader had gezegd, dat het prachtig was. En vaders wisten het veel beter dan meesters. O zo. Hij zou nooit onderwijzer worden, hoor. Maar wél vader. Als je vader was, kon je een hoop schik hebben met een aardig zoontje, maar een meester liep altijd met een liniaal in zijn hand en keek je bestraffend aan en je kon nooit leut hebben met ze. Weet je, wat ook erg leuk was? Bestuurder van een elektrische tram! Of beter nog, machinist van een locomotief! Daar had je helemaal geen opstellen voor nodig, hoor. Vaderlandse geschiedenis was ook wel leuk, maar hij kon nooit die jaartallen onthouden, dat waren net telefoonnummers en aardrijkskunde was helemaal onzin. Of je nou in Rotterdam of Amsterdam of Edam of Lutjebroek woonde, was allemaal hetzelfde, als je maar de weg naar huis wist te vinden. Wat kwam het erop aan, of je al wist, dat Alkmaar lekkere kaas heeft en Deventer zulke heerlijke koek? De hoofdzaak was, dat je er wat van op je boterham kreeg en hij kon maar niet begrijpen, hoe prins Maurits een hele stad had ingenomen. Pietje had laatst een bitter drankje ingenomen en dat was al

erg genoeg, maar een hele stad... Rekenen was gemakkelijk genoeg, als je het kon. En hij kón het hoor, en niet zo'n klein beetje ook. Maar taal was weer erg verschrikkelijk moeilijk en hij kon maar nooit de spellingregels onthouden. En dan die gekke woorden! ... Als je wat wegnam dan stoor je het, niet? Meester zei: stal. Ga weg, een stal is voor beesten. Nou maar, als hij door de hoogste klas heen was en van school gong, nee, niet gong... ging... dan wou hij niks meer te maken hebben met taal en aardrijkskunde en dan ging hij lekker machinist worden op een trein of op een elektrische locomotief, nou, nogal niet echt.

Hoofdstuk IX

Pietje Bell viert blij van zijn de verjaardag van de Koningin

De verjaardag van H.M. de Koningin zou dit jaar nog beter en mooier gevierd worden dan vorig jaar, zo hadden de winkeliers van de buurt besloten. De straten zouden versierd worden, concerten gegeven op het plein, alsmede wedstrijden voor jong en oud. Er zou een reclame-optocht gehouden worden met tal van prachtige wagens en ridders en soldaten, en 's avonds zou er een schitterend vuurwerk worden afgestoken. Met al die voorbereidingen was het geen wonder, dat Pietje Bell het verschrikkelijk druk had, want overal ging hij een handje helpen. Daar had je in de eerste plaats de mannen, die de Herenstraat versierden. Eerst werden er wat straatstenen losgebroken, een mast werd in het gemaakte gat vastgezet en dan werden die palen met slingers van dennegroen versierd. Vervolgens werden er vlaggen en wapens aan bevestigd en wagens vol met versieringen stonden gereed, hoog opgestapeld met dennegroen. Pietje zei tegen de mannen, dat hij hen wel helpen zou met het versieren, want dan ging het veel gauwer. Niet

erg, natuurlijk... In de andere straat waren ze bezig een erepoort op te richten. Het was maar een erepoort van latten en doeken, maar toch stond hij over de hele breedte van de straat. Het was dan ook niet gemakkelijk de poort overeind te houden. Tot zijn grote vreugde ontdekte hij zijn vriendjes Peentje en Engeltje tussen de toeschouwers. „Kijk, ze gaan de erepoort optrekken. Zullen we een handje helpen? " „Ja, dat is goed, reuze! " Met lange touwen werd de grote poort omhoog getrokken, terwijl een groep mannen aan weerszijden de poten van de erepoort tegenhield. De drie snuiters grepen het eind touw, dat door drie mannen in het midden van de straat vastgehouden werd en die vonden een beetje hulp wel te pas komen. Langzamerhand rees het gevaarte overeind en stond weldra rechtop. „Hooooo! ! I ..." werd er geroepen en de mannen lieten het touw los. De poort stond nu op zijn plaats, maar Pietje Bell keek er hoofdschuddend naar en zei: „Hij staat nog scheef. Een beetje meer trekken, jongens." Voordat iemand er erg in had, hadden de drie jongens het touw weer gegrepen en trokken uit alle macht, met het gevolg, dat het gevaarte het evenwicht verloor en naar beneden kwam. De omstanders begonnen te schreeuwen van schrik en Pietje Bell liet haastig het touw los en riep: „Gauw, gauw! ... Hij valt op

ons kop! " Krakend kwam de erepoort op de straatstenen neer en een van de mannen begon het drietal jeugdige helpers te achtervolgen. Maar ze konden harder lopen dan hij en waren al gauw uit het gezicht verdwenen. Dank zij de vriendelijke en welwillende medewerking van Pietje en zijn vrienden was de straat tenslotte keurig versierd en was ze de trots van de winkeliers en buurtgenoten, toen de verjaardag van de Koningin aanbrak. Overal vlaggen en vaandels, overal feeststemming, muziek en gejuich! 's Morgens zou er feest op school zijn en alle kinderen zouden oranje-limonade en gebak krijgen. Martha had een mooi pakje voor Pietje gemaakt: een wit overhemd met oranjekraag en rood-wit-blauwe knopen! Een rood-wit-blauwe pet op zijn hoofd en een oranje broek! Piet was verbazend trots op dat kostuum en trok de aandacht van iedereen. Hij had zijn zakken vol met vuurwerk, dat hij die avond zou afsteken en hij had bijna geen geduld om te wachten tot het donker was.

Maar laten we op het verhaal niet vooruitlopen. Pietje begon al heel vroeg in de morgen feest te vieren en had zijn 'koninginne-kleren' allang aan, toen de rest van de familie nog kalmpjes op één oor lag. Hij was van plan een heel groot programma af te werken, dat hij dagen

van te voren voorbereid had. In een zijstraatje zou hij een oranje-feest geven voor de arme buurtkinderen en een toespraak houden over de jarige Koningin en het lieve vaderland, net als de burgemeesters deden. En de lieve kinderen moesten allemaal een kopje meebrengen, waarin moeder dan wat oranjelimonade zou schenken. Dat wil zeggen, moeder kon natuurlijk zelf niet komen, maar zou Pietje een kan met limonade geven. Peentje en Engeltje waren commissarissen van orde, ze zouden vaderlandse liedjes zingen en een optocht houden met de kinderen. Nou, 't zou nogal niet fijn worden! Maar eerst ging hij luisteren naar de fanfaremuziek, die een korps muzikanten op de Grote-Kerktoeren ten beste zou geven. Dat was om zes uur in de morgen, geen wonder dus, dat Pietje al vroeg op de been was! Hij nam zijn grote toeter mee, een geweldige hoorn, die een schetterend lawaai maakte. De kerk was niet zover verwijderd en Pietje zag er al een grote menigte staan, die vol verwachting naar de toeren keek. En toen begonnen de muzikanten te spelen, 't klonk erg prachtig, totdat Pietje begon mee te helpen en het oorverscheurende geloei van zijn toeter zich met de mooie muziek vermengde. „Hee, schei uit! " riepen een paar mannen. Pietje dacht, dat dit verzoek tot de muzikanten op de toeren gericht was, omdat men zijn

muziek veel mooier vond en hij blies nog tweemaal zo hard. Toen hij iemand dreigend op zich af zag komen, begreep hij, dat men hem bedoelde en hield hij op. Nu liep hij zoekend tussen de menigte door, want hij had met Peentje en Engeltje afgesproken, dat ze met hun drieën zouden meespelen. Hij vond ze aan het einde van het kerkplein. Inmiddels was het eerste muzieknnummer geëindigd en wachtte men op het tweede. „Kom mee," zei Pietje, „laten we wat verderop gaan staan, waar niet zoveel mensen zijn... dan klinkt het mooier." De twee vriendjes van Pietje hadden ook hun toeters meegebracht, want die waren onmisbaar op een feestdag. Ze gingen wat terzijde van de menigte en zodra het tweede nummer begon, stemden de drie jeugdige muzikanten mee in. Het snerpnd geschetter van de drie valse toeters klonk nu oorverscheurend door de zachte muziek, die van boven kwam en de menigte keek verschrikt om. Een politieagent kwam haastig aanlopen, maar Pietje kreeg hem gauw in het oog en riep: „Kom mee... 'n agent! ! " Ze renden om het kerkgebouw heen en de politieagent, blij dat het lawaai afgelopen was, keerde naar zijn post terug. Intussen hadden de jongens een kleine zijdeur bereikt, waardoor ze een trap zagen. Pietje was zo benieuwd waar die trap naar toe ging, dat hij daar even een onderzoek naar

moest instellen. Hij wenkte zijn vriendjes hem te volgen, en weldra waren zij, zonder het te weten, op weg naar de torentransen. Er scheen geen einde aan de treden te komen, maar na enige ogenblikken kwamen ze op de eerste trans. „Kijk," zei Pietje, „we zijn in de toren. Kom mee, we gaan helemaal naar boven! " Dat vonden de anderen best. Het sprak vanzelf, dat Pietje hun leider was, hun hoofdman, en geen der kornuiten dacht er ooit aan, dat een ander dat ook wel eens mocht zijn. Dus hoger en hoger ging het. Nu waren ze op de tweede trans en hoog boven de huizen. Op de hoogste omloop speelde de muziek een vrolijke mars. „Stop," zei Pietje Bell, „hier gaan wij meeblazen! " En alweer klonk, maar nu vanaf de toren, het scherpe getoeter van de drie hoorns. Zelfs de muzikanten hoorden het en keken elkander met verbaasde ogen aan. Waar kwam die vreselijke muziek vandaan? De jongens dachten er helemaal niet bij na, dat de mensen beneden en het spelende muziekkorps boven het helemaal niet leuk vonden dat zij mee .speelden'. Zij bliezen er lustig op los en waren van mening, dat zij dapper meehielpen met de feestviering. Zelfs toen de mars geëindigd was, bleven zij nog enige tijd doorblazen, maar dat verried hen. Spoedig was een tweetal agenten naar boven gerend en greep ons drietal bij de kraag. „Zeg eens, wat

mankeert jullie, zo'n lawaai hier te maken? " bulderde een van hen de jongens toe. „Och agent, we blazen maar een beetje mee," zei Pietje. „We willen zo graag mee feestvieren en de Koningin is toch jarig?

" „Natuurlijk is de Koningin jarig," antwoordde de andere agent, „maar dat is nog geen reden om het concert te bederven." „Bederven? " zei Pietje Bell beledigd, „'t Klonk nogal niet effetjes mooi! We gaan nog meer blazen! " O nee, jongetje, je gaat helemaal niet meer blazen. Jullie gaan netjes met ons mee naar 't bureau!

" De politie bracht de drie muzikanten de trappen af en toen fluisterde de ene agent zijn kameraad in het oor: „Het is eigenlijk de moeite niet waard die apen helemaal naar het bureau te brengen..." „Nee," fluisterde de ander terug, „en bovendien... de Koningin is jarig, weet je? " Ze grinnikten allebei, gaven de jongens een duw en bulderden: „Maak dat je wegkomt!

" Ze lieten zich dat geen tweemaal zeggen. Gunst, waarom mochten ze nou niet meeblazen op de toren? En je kon er zo lekker ver zien, helemaal naar Delft en Groningen. Of misschien was het Groningen niet, maar dan toch zeker wel Maastricht. Het was nu zowat zeven uur geworden, het torenconcert was afgelopen en de menigte verspreidde zich. „Zeg," zei Pietje, „heb je ook zo'n honger? " „Nou," antwoordde Engeltje, „trek? Ik

ben uitgerammeld." „En ik kijk scheel van de honger," beweerde Peentje. „Goed, ga dan met mij mee. Mijn moeder heeft wel honderd boterhammen." „En mijn moeder heeft wel duizend boterhammen," pochte Peentje. „En mijn moeder heeft er wel zesduizend," zei Engeltje. „Ja, met niks d'r op. Mijn moeder heeft honderd boterhammen met boter en koek en jam. Kom mee."

Vader en moeder Bell zaten aan het ontbijt, toen Pietje met de vriendjes binnenkwam. Al gauw was het verhaal van het torenconcert verteld en de schoenmaker verslikte zich in de thee en holde naar de keuken. De jongens werden door moeder op dikke boterhammen getrakteerd, maar ze had er heus geen honderd voor nodig. Om tien uur die morgen zou Pietje Bell in 't zijstraatje een feest geven voor de buurtkinderen. Het was maar een smal steegje tussen twee pakhuizen en had slechts één ingang. Nu ging Pietje met zijn kornuiten aan het werk. Ze gingen in de buurt rond en vroegen aan alle kruideniers om lege kistjes, die zij naar het straatje droegen en in een lange rij tegen de muur zetten. Een bevriend timmerman leende hun wat oude planken en die werden over de kisten gelegd, zodat ze spoedig een groot aantal zitplaatsen hadden.

Voor zichzelf en de andere geachte sprekers richtte Pietje een klein platform op bestaande uit twee kisten, en toen werd het straatje met slingers en serpentines versierd. O ja, ze hadden er alles al dagen van te voren voor klaargemaakt. Al lang voor het tien uur was, kwamen er allerlei kleuters en grote kinderen met hun kopjes aanzetten, bang om te laat te komen. Pietje verwelkomde die vroegkomers hartelijk door hen toe te roepen: „Hee... je bent veel te vroeg... ga nog maar een beetje naar huis." Natuurlijk gingen ze niet naar huis, maar bleven in bewondering staan kijken naar de versiering van hun feestterrein. Aan de ingang werd een groot stuk bordpapier vastgemaakt, door Pietje en zijn makkers versierd met rood-wit-blauwe rozen, en waarop met vreselijk mooie letters te lezen stond:

ORANJE-FEEST

voor kinderen directeur P. Bell

Eindelijk was alles klaar en stelde Pietje zich aan de ingang op, om alleen de kinderen toe te laten, die een kopje bij zich hadden. Wie geen kopje bij zich had, mocht er niet in. Een paar jongens hadden zulke grote koppen bij zich, dat je er haast in kon zwemmen. Piet

stuurde ze naar huis om een kleiner kopje te halen. Toen er zowat dertig kinderen waren en er geen verdere liefhebbers kwamen opdagen, beklom Piet zijn met oranjedoek versierde kist en sprak: „Allemaal stil zijn! ... Hé jij daar, houd je mond dicht. Ik ga een toespraak houden... Zeg, als je niet gauw stil bent, jij daar met je gekke rooie muts...! " „Voor jou? " zei de aangesprokene. „Ja natuurlijk," antwoordde Pietje verbaasd. „En waarom heb je geen oranjehoed op? " „M'n muts is rood, m'n overhemd is wit en m'n broek is blauw," zei de jongen. „O, dan is het goed. Nou ga ik een toespraak houden." „Huh, dat kan je niet eens," treiterde dezelfde knaap. „Zal je gewaar worden. Luister maar. Burgers en kinderen van de stad Rotterdam! Vandaag is de Koningin jarig! " „Dat hoef je ons niet te vertellen, dat weten we zelf ook wel." Pietje Bell werd boos. Wat, hij was toch gastheer en directeur van het feest en de kinderen vielen hem telkens in de rede! Hij sloeg met zijn vuist op de kist en riep: „Als jullie niet stil bent, dames en here, wor-je d'r allemaal uitgegooid en krijg je niks geen limonade! " Dat hielp. En nu vervolgde Pietje zijn rede: „Onze koninklijke Koningin viert vandaag haar koninklijke verjaardag en daarom hebben we de vlag uitgestoken en gaan we een hoop feest vieren met muziek en optochten en wedstrijden en

vuurwerk. En jullie krijgen allemaal limonade van mijn moeder en..." „Waar is de limonade? " riep dezelfde jongen weer. „Loop rond," merkte een ander op, „hij heeft helemaal geen limonade." De kinderen, die allemaal met hun kopjes in de hand naar Pietje zaten te luisteren, hoorden die woorden en begonnen zich ongerust te maken. Waar was de limonade, die Pietje hun beloofd had? „Stil zijn! " riep Pietje Bell, die zich de uitwerking van zijn feestrede heel anders had voorgesteld. Gelukkig kwam een politieagent eens een kijkje nemen. Glimlachend bleef hij aan de ingang van het straatje staan en Pietje knikte hem toe en kneept één oog dicht. „Kom hier. Peentje," zei Pietje. „Ik zal de kan met limonade gaan halen en jij gaat hier op de kist staan en vertelt ze een verhaal van de Watergeuzen en de Batavieren, je weet wel." Peentje deed zoals hem gezegd was, en Pietje ging heen. Eerst wilden de kinderen hem niet laten gaan, denkend dat hij wegliep. Maar tenslotte rukte hij zich los en ging de beloofde traktatie halen. Moeder gaf hem een grote, stenen kan vol oranjelimonade en Pietje rende ermee naar het feestterrein. Maar owee, hij had een beetje te veel haast. Hij struikelde... maar hield zich gelukkig op de been. De kan echter was zo ver voorover gekanteld, dat 't grootste deel van de oranjelimonade eruit liep. Er was

maar 'n klein beetje over. Wat moest er nu gebeuren? Teruggaan naar moeder en haar weer om nieuwe limonade vragen? Nee, hij wist wel iets beters. Hij was juist bij de groentewinkel en stapte vastbesloten naar binnen. De man liet hem de kan met water bijvullen en voldaan stapte Pietje naar de wachtende feestvierders. De limonade was nu erg verwaterd en had een bleek kleurtje en bijna geen smaak. Er ging een hoeraatje op, toen Piet met de kan aankwam. Eén voor één vulde hij de kopjes der kinderen, maar ze vonden er niets aan en begonnen te roepen, dat het „snert-limonade" was. Pietje stelde toen voor om vaderlandse liederen te zingen, maar juist op dat ogenblik kwam er een muziekkorps door de straat en alle kinderen renden weg. Pietje vond dat eigenlijk ook veel mooier dan zijn hele oranje-feest met al die knullen, die toch nooit tevreden waren, en voegde zich bij de rest.

Hoofdstuk X

Pietje brengt een orgeldraaier met z'n aapje mee naar huis

Het feestje op school was van zichzelf al heel mooi en Pietje vond het niet nodig daar zo erg hard aan mee te helpen. Alleen speldde hij een oranjestrik aan meesters jas omdat meester Long gezegd had dat iedereen een oranje-strik behoorde te dragen, en hijzelf droeg rood-wit-blauw. 's Middags bij de wedstrijden voor kinderen had hij de meeste pret gehad en erg goed geholpen. De starter van de wedstrijden plaatste de jongens in één lijn en blies op een fluitje. Pietje Bell had precies zo'n fluitje en vóór de man wist, wat er gebeurde, blies Pietje er hard op en de jongens zetten het op een lopen. De starter begon te schreeuwen, dat ze allemaal weer terug moesten komen. En 's avonds bij het vuurwerk had hij heel hard meegewerkt. Al vroeg was hij tot de werklieden, die het vuurwerk zouden afsteken, doorgedrongen. Hij had hen geholpen met palen en latten aan te dragen en ze hadden schik in de leuke snuiter gehad. Om tien uur werd het vuurwerk afgestoken en Pietje vergat helemaal om naar huis te gaan. Hij had het veel te druk. Een der werklieden

heette ook Piet. Dat was aardig. En toen de baas zei: „Steek jij nummer twee maar aan. Piet," dacht Pietje Bell dat de man h  m bedoelde. Hij wist niet, wat nummer twee was, maar dat hinderde weinig. En v  r de baas er erg in had, was Pietje bij een der grootste stukken van de avond, waarvan een lange lont tot op de grond hing. In het volgend ogenblik was er een gesputter en geknetter en het grote stuk begon te branden. Honderden vuurstralen schoten in alle richtingen, rode, witte en blauwe sterren beschreven bogen in de nachtlucht, en het volk riep: H      ! " „Heidaar! " schreeuwde de baas, „da's, nummer acht, Piet! Je steekt het verkeerde stuk aan! " „Wel, dat dee ik niet," protesteerde de man, die die naam droeg. „Kijk, die aap van een jongen heeft het aangestoken." Pietje Bell voelde dat er onheil dreigde en maakte, dat hij wegkwam. Hij kon het heus niet helpen, dat hij het verkeerde stuk aangestoken had. Och, och, hoe jammer nou, dat ze hem niet wilden laten blijven om nog wat meer van die prachtstukken aan te steken. En wat een geknal h  ? Als hij groot was zou hij ook vuurwerkmaker worden. Dat was het einde van een welbestede dag.

Meestal had Pietje zijn hond Sambo bij zich als hij op

avontuur uitging. Sambo was slim en had heel wat geleerd van zijn baasje. Hij hield verbazend veel van Pietje en wachtte diens thuiskomst altijd met ongeduld af. De hond kende alle winkels en winkeliers in de buurt en wist precies, waar hij altijd een lekker hapje kreeg. Hij had ook van Pietje geleerd, welke politieagenten zijn baasje vriendelijk gezind waren en welke niet. Op een zaterdagmiddag liep Pietje door de stad te dwalen, op de voet gevolgd door Sambo. Het was lekker weer en er heerste een gezellige drukte. Pietje sloeg een hoek om en bevond zich nu in een veel rustiger straat. In het midden daarvan stond een troep kinderen en grote mensen in een grote kring. Daar moest iets te doen zijn! Naderbij gekomen ontdekte Pietje dat men keek naar de straatvertoning van een jongen met een aangekleed aapje. Het diertje nam beleefd zijn hoedje af, danste in het rond en deed allerlei toeren. Dat vond Pietje aardig. Sambo intussen besloot eens wat nader kennis te maken met het aapje en drong zich tussen de omstanders door. De mensen lachten, verwachtend dat het aapje bang zou zijn. Integendeel, het aapje streelde Sambo over de kop en sprong dan op zijn rug, alsof hij wilde paardrijden. De jonge eigenaar van de aap, een Italiaanse knaap met een klein handorgeltje, glimlachte. Pietje drong naar voren en zei trots: „Dat is mijn hond!

" De knaap knikte en dacht na, terwijl hij de beide diertjes aandachtig gadesloeg. „Wil jij je hond verkopen? " vroeg hij. „Op je ogen," zei Pietje. „Hij is nogal geen fijne hond en hij kan wel honderd kunsten." Intussen werden Sambo en het aapje de beste maatjes. Piet liet Sambo op zijn achterpoten dansen en het aapje danste mee. Toen liet Pietje zijn hond doodliggen, waarop het aapje zich gemoedelijk naast hem neerlegde, kortom, Sambo vertoonde zijn kunstjes en de aap deed hartelijk mee. Daarop ging de Italiaanse knaap met een bakje rond en verzamelde het geld, dat de omstanders hem gaven. „Kom mee," zei de knaap tegen Pietje Bell, en nam het aapje onder de arm. Sambo sprong tegen hem op en de aap sloeg speels naar de hond. „Geef mij de hond en ik zal je een gulden geven," zei de jongen. „Neen," zei Pietje, „ik weet wat beters. Geef mij het aapje en mijn vader zal jou een gulden geven." „Dat kan ik niet doen, ik verdien mijn brood met de aap." „Hoe heet je? " vroeg Piet. „Tonio Moreno," zei de jongen. „Hoe heet jij? " „Pietje Bell en mijn hond heet Sambo." „Luister eens. Pietje Bell. Wil je met mij meegaan en Sambo meenemen? Dan zullen we voorstellingen geven en later kopen we nog wat meer honden en apen en beginnen een circus." „Een écht honden- en apenspel? " riep Pietje verrukt

uit. „Juist, een echt honden- en apenspel. En dan kopen we een grote tent met een toneel en stoelen en verdienen een hoop geld en misschien worden we wel rijk! " fantaseerde de Italiaanse knaap, die niet ouder dan veertien jaar leek te zijn. „Nou en óf! " zei Pietje. „En waar gaan we dan wel heen? " „Wel, van hier gaan we naar Schiedam en Delft en Den Haag en dan het hele land door. We geven voorstellingen langs de weg en verdienen goed geld. Voor twee dieren geven de mensen veel meer centen." Pietje Bell vond het een prachtig idee! Een honden- en apencircus! Wat hij altijd zo gewenst had! En Tonio wist natuurlijk al een hoop van dat soort dingen af. „Kom mee," zei Tonio, „we gaan maar dadelijk op weg."

Het kwam niet eens in Pietjes hoofd op, aan zijn vader en moeder te vragen, wat zij wel van dit plan dachten. Hij meende dat zij wel erg trots op hun Pietje zouden zijn, nu hij directeur van een circus werd! En als hij een hoop geld verdiend had met circussen, zou hij voor zijn ouders een prachtige auto kopen van wel honderd gulden met een sjo-feur en een lakei en een huis van goud met zilveren trappen en iedere dag pannekoeken met stroop en rijst met krenten, reken maar! Maar het moest een verrassing blijven en als hij het nu al aan

vader en moeder vertelde zou de aardigheid er helemaal af zijn! Het orgeltje, dat Tonio aan een riem over de schouder droeg, vond hij ook heel erg mooi. Het had van die metalen platen... o, het was vreselijk mooi. Er was één mooi ouderwets deuntje bij van een treurig meisje aan de oever van een snelle vliet, daar kreeg hij heus tranen van in de ogen, maar het was een prachtig mooi, verdrietig wijsje en dat zouden ze dan spelen, als Sambo ging doodliggen, dat kwam dan mooi van pas. Eindelijk kwamen ze in de Herenstraat en daar zei Pietje tegen Tonio: „Kijk, hier woon ik. Kom maar mee naar binnen." Gastvrij leidde Pietje zijn nieuwe vriend de winkel van zijn vader binnen. Vader Bell was druk bezig een paar klanten aan schoenen te helpen. „Wat wou je? " vroeg vader. „Een cent voor die orgeldraaier? " „Nee vader, hij heeft een hoop centen. Hij heet Tonio en we gaan samen een honden- en apenspel oprichten met Sambo en zijn aap." „Och, och," zei de schoenmaker lachend tot de mensen, „die Piet heeft nou ook altijd wat anders en wat nieuws! " „O, vader, we gaan eerst reizen en voorstellingen geven langs de weg en dan gaan we... maar dat zal ik niet vertellen hoor, want anders is de aardigheid eraf." „Wel jongen, ga maar gauw naar je moeder in de achterkamer. Ze heeft, geloof ik, een stapel lekkere boterhammen

klaar." „Mag Tonio ook binnenkomen? " En zonder het antwoord van zijn vader af te wachten, nam Pietje de jonge Italiaan bij de hand en nam hem mee. Moeder Bell wist heus niet wat ze ervan denken moest toen haar lief zoontje een orgeldraaier met zijn aap meebracht om boterhammen te eten. Zij fronste haar wenkbrauwen, maar Pietje had haar gauw op de hoogte gebracht. Ze liet Tonio dus maar aan tafel plaatsnemen. Het aapje zat op zijn schouder. Moeder hield niet van aapjes, alleen maar van haar eigen aapje. Tonio deed zich te goed aan boterhammen met vlees en Pietje wedde met hem wie de meeste kon verwerken. Tonio bracht het tot tien, maar Pietje kon het niet verder brengen dan tot zeven. Moeder was blij, toen haar zoon en de gast weer vertrokken, maar als zij geweten had wat die twee van plan waren, zou zij Pietje wel aan de tafelpoot vastgebonden hebben.

Hoofdstuk XI

Pietje Beits kunstreis wordt onderbroken door tante Cato

Het lag helemaal niet in Pietjes bedoeling om er stiekem van door te gaan. Hij was erg openhartig en vrijmoedig. „Dag vader,” zei hij, „we gaan een reis maken en een circus oprichten.” Vader Bell was juist een paar schoenen aan het inpakken voor een klant en antwoordde lachend: „Dat is best, Piet. Verdien maar een hoop geld. En schrijf ons een brief uit Afrika.” Vader maakte maar gekheid. Maar bij Pietje was het géén gekheid. Hij meende het. En zo gingen dus de twee knapen op stap, vergezeld door Sambo en het aapje. Het was erg eenvoudig: vader was behoorlijk ingelicht en had zijn toestemming gegeven en de wereld lag vóór hen. „Waar zullen we eerst naar toe lopen?” vroeg Pietje. „Amsterdam of Amerika?” „Nee, nee, we beginnen met Delft en Den Haag. Dat zijn aardige steden en de mensen houden van voorstellingen,” zei Tonio. Maar toen zè op de Coolsingel gekomen waren, begon Pietje het lopen al te vervelen. „Laten we hier een voorstelling geven,” stelde hij voor. Tonio vond dat geen kwaad idee. Hij ontrolde een klein kleedje, dat hij

steeds onder de arm gedragen had, en bijna onmiddellijk begon het aapje erop te dansen. Dat trok dadelijk de aandacht van enige voorbijgangers en het duurde niet lang, of er had zich een groep toeschouwers gevormd en steeds kwamen er meer mensen bij staan. Om beurten lieten Tonio en Pietje het aapje en de hond kunstjes verrichten. De aap liet niet na, van de gelegenheid gebruik te maken, om allerlei grappen met Sambo uit te halen, zodat de mensen het uitschaterden van pret. Toen Tonio met het bakje rondging, kreeg hij meer geld dan bij zijn vroegere voorstellingen. Wel. drie gulden bij elkaar. Pietje rekende uit, dat met tien voorstellingen per dag ze wel gauw een circus verdiend zouden hebben. Jammer, dat er alweer een agent aankwam. Wel verdraaid dacht Pietje Bell, je kan nou nooit eens wat aardigs doen op straat, of een agent steekt er zijn neus in. 't Lijkt wel of die agenten niets anders te doen hebben dan kleine jongetjes, die zo hard hun best doen de mensen te amuseren, ongelukkig te maken. Kijk me die kerel daar nou komen aanlopen met z'n dikke zwarte snor... Nou, wacht maar, hij zou 'm wel eens effetjes de waarheid zeggen. „Wat moeten jullie hier? Wat doen jullie daar? " begon de agent. „Och, agent," begon Pietje, „we zijn maar een paar arme jongetjes en we gaan een honden-

en apenspel beginnen om de mensen op te vrolijken. Zeg nou assieblief niet, dat het niet mag, want het is toch zo aardig. En mag ik eens op je fluitje blazen?

" Pietje deed er een greep naar, maar de agent was hem te vlug af. Het was eigenlijk geen kwade kerel, want hij begon te lachen en vroeg: „Hoe heet je?

" Pietje vertelde het hem en alle omstanders hoorden het. „Het is Pietje Bell," vertelden ze elkaar, „de jongen die altijd in de krant staat. Je weet wel, dezelfde die op de kerktoeren stond te toeteren en 's avonds het verkeerde vuurwerk afstak." Maar Tonio had intussen zijn matje opgerold en het aapje onder zijn arm genomen. Hij trok Pietje aan de mouw en zei: „Kom mee." De tocht werd voortgezet naar het westelijke gedeelte van de stad, waar de weg naar Delft begint. Het was pas in het begin van september en lekker zomerweer. Een klok sloeg ergens zeven uur en de schemering begon te vallen. Tonio bewaarde al het geld, dat ze opgehaald hadden; ze hadden voorlopig geen honger, dank zij de stapels boterhammen die moeder Bell hun gegeven had.

Maar reizen op die manier was niet zo aantrekkelijk als Pietje wel gedacht had. Ze hadden al meer dan een uur gelopen en hij was moe. Bovendien zat er een steentje

in zijn schoen. Hij wou juist aan de kant van de weg gaan zitten om er het steentje uit te halen, toen Tonio zei: „Ben je moe? " Pietje besloot niet te gaan zitten. Hij begon een deuntje te fluiten, en dan, plotseling ophoudend, zei hij: „Wie... ik? ... Moe? " „Nou, ik voel m'n benen hoor," zei Tonio. „Als ik een uur gelopen heb, moet ik eventjes rusten." „Ik niet," beweerde Pietje. „Ik rust nooit. Ik loop maar door, ik word nooit moe, o nee, ik kan wel honderdduizend uren lopen en dan ben ik nog niks moe." Tonio ging aan de kant van de weg zitten. Hij liet het aapje van zijn schouder glijden en het diertje begon onmiddellijk met Sambo te spelen. „Wanneer gaan we nou een circus beginnen?" vroeg Pietje. „O, daar moet je nog een beetje geduld mee hebben," antwoordde de jonge Italiaan, die zich heerlijk had uitgestrekt en het best naar de zin scheen te hebben. „Hoelang geduld? Twee dagen? " „Twee dagen? Ga weg. Twee jaar." Pietje keek zwijgend voor zich en dacht na. Twee jaar is een lange tijd om te wachten op een honden-of apenspel. Je kon veel gauwer tramconducteur of spoor-machinist worden, of vuurmaker, of... of... sjofeur! Nee hoor... dat duurde te lang. Maar het was toch jammer Tonio en zijn aardige aapje in de steek te laten... en misschien had Tonio het helemaal mis en duurde het zo lang niet...! Een

vrachtauto kwam voorbij en stopte voor een naburig huis om enige kruidenierswaren af te leveren. De aandacht van de chauffeur werd getrokken door Tonio's aapje en de man kwam naderbij. Het diertje deed allerlei grappige dingen en de man vroeg: „Waar gaat de reis heen, jongens? ” „Naar Den Haag en Amsterdam,” antwoordde Tonio. „Als je tot Delft wilt meerijden, stap dan maar in.” Dat lieten ze zich geen tweemaal zeggen. De afstand, die anders minstens anderhalf uur lopen zou vergen, werd nu in een kwartiertje afgelegd en weldra bevonden de jeugdige wereldreizigers zich in het oude stadje. Ze bedankten de chauffeur en besloten een grote voorstelling te geven op de markt. „Zie je,” vertelde Tonio. „Je hoeft niet altijd te lopen. Je pikt zo nu en dan wel een auto op.” „De auto pikt jou op,” verbeterde Pietje. „Kijk, er zijn een hoop mensen op de markt... we zullen een massa geld verdienen.” Tonio ontrolde zijn matje en het aapje begon er een dans op uit te voeren, weldra gevolgd door Sambo. Al spoedig hadden zich vele toeschouwers om hen verzameld en de voorstelling was in volle gang toen opeens, vanuit het midden der volkmengte, een schelle stem weerklonk: „Pietje Bell! ... Aap van een jongen! ... Wat doe jij hier? ” Nu, dat is een heel vreemde manier om begroet te worden. Heus

niet zo leuk voor iemand die circusdirecteur wil worden! Pietje Bell keek op en ontdekte zijn beminde tante Cato tussen de omstanders. Het goede mens werd zo kwaad toen zij zag dat haar neef hier op de markt een circusvoorstelling met een aap en een hond gaf, dat zij zo rood werd als een kreeft. Ze had altijd een paraplu bij zich, regen of zonneshijn. Hoog boven haar hoofd zwaaide zij de paraplu en kwam op Pietje af.

Maar tante Cato had geen rekening gehouden met de optredende .kunstenaars'. Sambo en de aap dachten dat de woedende vrouw op hen afkwam. Sambo kefte geweldig en toen tante Cato dichtbij was, begon hij hard aan haar rokken te trekken. Intussen sprong het aapje op haar hoed en plukte bloemetjes. Dit alles was zo snel gebeurd, dat Pietje niet eens gelegenheid had, het geval aan zijn tante uit te leggen. Maar nu werd het hoe langer hoe erger. Met de aap op haar hoed en de hond, die zijn tanden flink in haar rok zette, gilde tante het uit. De omstanders gierden en hadden nog nooit zo'n pret gehad. Sommige mensen dachten dat dit bij de voorstelling hoorde en dat de schreeuwende vrouw ook bij de voorstelling hoorde. Nou, dat was aardig, hoor. Een moeder met haar twee zoons gaven voorstellingen met een hond en een aap. Nee maar, die vrouw was een echte toneelspeelster, je zou haast geloven dat ze

het méénde en heus bang was van de dieren! Maar toen ze om de politie begon te roepen en tevergeefs de omstanders te hulp riep, die maar stonden te lachen, begon men langzamerhand te begrijpen dat er iets niet in de haak was. Want straatartiesten zijn wel wijzer dan om politie te roepen. Pietje Bell vond het zo langzamerhand verstandiger te maken dat hij een beetje uit de buurt kwam. Hij liep tussen de mensen door en floot toen om Sambo. De hond keerde ogenblikkelijk naar zijn baasje terug. Inmiddels had Tonio de aap uit tante Cato's bloementuin verwijderd, zijn matje opgerold en voegde zich nu bij Pietje. Maar tante Cato gaf het zo vlug niet op. Ze vervolgde de knapen en het Delftse publiek had werkelijk schik in het toneeltje. Het leek dat de jongens een hele optocht achter zich aan zouden krijgen en daarom zette Tonio het op een lopen. Pietje bij de hand meetrekkend. Spoedig hadden ze tante en de rest van de menigte ver achter zich. Hijgend zetten ze zich op de stoep van een groot huis neer en rustten wat uit. „Wie was die vrouw?” vroeg Tonio, die niets van het geval begrepen had. „Was dat je grootmoeder?” „Nee, dat was m'n tante Cato en ze woont hier.” „Da's jammer. Nou zal ze natuurlijk je vader telefoneren. „Ga weg, ze weet niet eens hoe ze dat doen moet.” „Of ze stuurt een telegram.” „Dat geeft niet. Ik heb vader en

moeder verteld, dat we een reis om de wereld gingen maken, en ze vonden het aardig." „En ze zal het natuurlijk aan de politie vertellen en dan pakken ze je op. We moeten zo gauw mogelijk hier vandaan zien te komen." Tonio had het niet ver mis. Toen tante Cato de vluchtelingen uit het oog verloren had en hijgend aan de omstanders verteld had dat de jongen met de hond haar neefje Pietje Bell was uit Rotterdam, gaf men haar inderdaad de raad een telegram naar de ouders te sturen en de politie in te lichten. Er was een postkantoor in de buurt en tante stapte er vastbesloten heen, terwijl zij aan haar centjes dacht, die zij voor haar ‚lieve‘ neefje zou moeten uitgeven. De telegraaf beambte vertelde haar dat ze een telegram van tien woorden voor vijftig cent kon sturen. Dat viel niet mee. „Wat? Vijftig cent voor alleen maar tien woordjes? Man, wat een afzetterij! Ik kan een brief sturen voor veel minder en daar kan ik wel driehonderd woorden in schrijven." „Maar dit is een telegram, mevrouw, en dat wordt binnen een uur bezorgd." „Ik ben geen mevrouw, zeg jij maar gerust juffrouw hoor. Ik vind het schandelijk duur... vijf centen per woord. Nou misschien kan ik 't wel met vier of vijf woorden doen, dat is dan minder, hè? " „O nee, vijftig cent is het goedkoopste, al was het maar één woord." „Wat? Wel heb ik ooit van mijn leven!

Nou, maar je bent een echte afzetter, hoor, en ik zal eens een brief aan je baas schrijven, de telegrambesteller." „Het spijt me, mevrouw... och, juffrouw wil ik zeggen... maar het is volgens de voorschriften." Mopperend nam tante een blanco formulier en schreef het volgende:

Pieter Bell Schoenmaker Herenstraat Rotterdam

Dat mooie zoontje van je is weer weggelopen en ik vond hem met een andere jongen en een hond en een aap ze waren een vertoning aan het geven op de straat en ik heb me ongelukkig gelopen achter die kwajongens en ik zal de politie waarschuwen ik weet niet waar ze nu zijn en je moet hem maar gauw komen halen

uw zuster Cato

Het had tante een héle tijd gekost dit verhaal samen te stellen en ze was helemaal vergeten dat ze slechts tien woorden mocht gebruiken. „Ziezo," zei ze, „hier is het telegram. En hier is vijftig cent." „Dit telegram is zeventig woorden, juffrouw. Dat is duurder. „Ben je nou helemaal van lotje getikt, man? En je zei vijftig cent?" Na veel over en weer praten bracht de man tante Cato

aan het verstand dat tien woorden niet meer waren dan precies tien woorden en heel geduldig en behulpzaam schreef hij het hele verhaal aldus neer:

Bell Herenstraat Rotterdam Pietje in Delft – Kom onmiddellijk hier Cato

Tante Cato vond het schandelijk duur om zoveel geld te betalen voor een paar woordjes, maar ze betaalde, al was het zuchtend. Het was acht uur in de avond, toen vader Bell het telegram kreeg. Hij was juist midden in de zaterdagavond-drukke – in die tijd waren de winkels ook 's avonds nog open – en er waren verscheidene klanten in de winkel. Natuurlijk joeg het telegram hem schrik aan. „Wacht een ogenblik,” zei hij tot de juffrouw, wie hij juist een paar schoenen aanpaste, en hij liep naar de achterkamer, waar moeder en Martha bij de tafel gezeten waren. „Een telegram,” kondigde hij aan. „Wat zou dat nou wezen? ” „Gunst, wat zullen we nu weer hebben? ” riep moeder uit. „Maak gauw open, man.” Vader opende het en las de inhoud hardop voor. „Pietje in Delft! ” riep moeder verschrikt uit. „En een uurtje of zo geleden zat hij hier nog boterhammen te eten.” „De aap vertelde mij dat hij een reis om de wereld ging maken, en ik lachte erom,” zei vader.

„Drommels, hoe kan ik nu de winkel alleen laten op zaterdagavond? " „Ik zal wel gaan," bood Martha aan, „dat is het beste." In vijf minuten was Martha op weg naar het station; ze had geluk: de trein naar Delft zou juist vertrekken. Het was half negen toen ze het stadje bereikte en zich naar de woning van tante Cato haastte. En daar kreeg ze een heel lang verhaal te horen. Martha maakte er spoedig een einde aan door te zeggen: „Jawel tante, dat mag nu allemaal wel zo zijn, maar dat brengt Pietje niet terug. We dachten dat u hem hier had. Waar moet ik hem nu gaan zoeken? " „Weet ik het? Dat ondeugende kind is natuurlijk weer aan de haal gegaan en zit Joost weet waar." Martha had al gauw in de gaten dat tante Cato wel met woorden wilde helpen, maar dóen wilde ze liever niets. Ze besloot er zelf op uit te gaan. Delft is niet zo'n grote stad en het duurde niet lang of Martha had met verscheidene mensen gesproken die het stel jongens met de hond en de aap gezien hadden. Niemand wist natuurlijk waar zij op dit ogenblik zaten. Toevallig echter had een slagersjongen, die bestellingen rondbracht op zijn fiets, de jongens en de dieren ontmoet op de Haagse-weg. Een vriendelijke heer, die van het geval hoorde, bood Martha zijn hulp aan. „Mijn auto staat hier om de hoek," zei hij. „Als u wilt meerijden, vinden we ze

wel gauw." Dankbaar nam Martha dit vriendelijke aanbod aan en weldra waren ze op weg. De slagersjongen had de waarheid gesproken. Het hondenen apenspel was op weg van Delft naar Den Haag. Het was intussen donker geworden en Tonio begon een kampeerplaats te zoeken. Ze zouden een kampvuurtje maken en 't brood en de worst opeten, die ze in Delft gekocht hadden. En dan bij het vuurtje gaan slapen. Of misschien konden ze een boerderij vinden en in 't hooi overnachten. Pietje Bell vond een kampvuur beter. „Een kampvuur houdt de wilde beesten weg, zie je," zei hij. „Welke wilde beesten? " „Wel, de leeuwen en de tijgers. Weet je niet dat er 's nachts wilde beesten rondsluipen? Als je geen kampvuur hebt eten ze je op. In Den Haag ga ik een geweer kopen en dan gaan we op olifanten jagen." „Waar? " vroeg Tonio lachend. „In de bossen. Weet je het Haagse Bos? Ik ben daar verleden jaar geweest met m'n vader en moeder en m'n zuster Martha. Die is verloofd met Paul Velinga en ze gaan trouwen. De Velinga's hebben een groot huis en daar hebben we een hoop pret gehad." Pietje vertelde honderd uit en Tonio lachte hartelijk om de ware en onware verhalen. Ze waren juist van plan een zijweg in te slaan, toen het getoeter van een auto hen deed omzien. De auto stopte en Martha

sprong eruit. „Pietje! Jou ondeugend kind! Hoe kom je zo ver van huis en hoe durf je dit nu weer te doen? " „O, hallo Martha... We zijn een reis om de wereld aan het maken en we gaan een circus oprichten en vader zei dat hij het aardig vond en nou steken we een kampvuur aan en morgen willen we naar Amerika lopen en een hoop geld verdienen." De heer in de auto schoot in een luide lach. Hij had schik in Pietje en wou dat hij het avontuur kon meemaken. „Ga dadelijk met me mee naar huis! En je vriend hier? Is hij ook van huis weggelopen? Woont hij ook in Rotterdam? " Tonio vertelde dat hij geen tehuis had, maar de kost verdiende met zijn aap en het orgeltje. Hij wilde niet mee terug naar Rotterdam. Het slot van de geschiedenis was, dat de vriendelijke heer Martha en haar broertje in zijn auto naar Rotterdam terugbracht, en daar wachtte Pietje een warme ontvangst!

Hoofdstuk XII

Nieuwe avonturen met Hansje en Fransje Pietje gaat met vader uit

Een paar dagen verliepen kalm. Dat was maar gelukkig voor de mensen die in de buurt van Pietje woonden. Zij hadden nu tenminste ook een paar dagen rust. En toen, op een middag na schooltijd, hield er een prachtige auto stil voor de schoenwinkel van Bell in de Herenstraat en een dame met twee jongetjes stapte eruit. Pietje, die net uit school gekomen was, had aan zijn vader gevraagd waarom Willem de Zwijger nooit wat zei. Vader wou juist een antwoord geven, toen Pietje in de twee Hansje en Fransje met hun mama herkende. Hij liet zijn vader met Willem de Zwijger in de steek en rende naar buiten. De twee broertjes waren al net zo blij met Pietje als Pietje met de twee broertjes. Ze grepen elkaar bij de schouders en begonnen in het rond te dansen. Mevrouw Van Arden vond dit niet netjes en berispte haar zoontjes. „Kinderen! Gedraag je toch behoorlijk! " Het bleek weldra, dat mevrouw Van Arden op weg was naar een letterkundige lezing en Martha wilde uitnodigen. De tweeling mocht met mama meerijden, maar zou met de chauffeur weer naar huis

gaan. Martha was erg blij met dit onverwachte bezoek en ging zich direct klaarmaken om mee te gaan. „Och moeder," verzocht Hansje, „laat Pietje ook meerijden!" „Ik weet iets beters!" zei Fransje. „Laten we hier wat met Pietje spelen! En, moeder, als u dan terugkomt, kunt u ons hier weer afhalen." „Wel mevrouw," zei Pietjes moeder, „als u het goedvindt, kunnen de jongetjes wel een poosje blijven. Ik zal wel een oogje in het zeil houden." Na enig nadenken zei mevrouw Van Arden dat het geen kwaad idee was en daarop vertrok ze met Martha, haar lieve zoontjes aan de zorgen van vader en moeder en Pietje Bell overlatend.

Het allereerst gingen ze naar het achterplaatsje waar Sambo in zijn hok lag. De hond gromde en bromde eerst wel wat, maar maakte daarna toch gauw kennis met Hansje en Fransje. Toen begaven ze zich naar Piets kamertje en speelden daar een ogenblikje. Enige tijd later vroeg moeder of Pietje even een boodschap voor haar wilde doen. Natuurlijk was hij dadelijk bereid. Een pond boter, wat ham en eieren. Hansje en Fransje mochten mee en zouden weer dadelijk met hem terugkomen. Zeker, zeker, een paar minuten maar. Als moeder geweten had wat er nu zou gebeuren, had ze de drie brave jongetjes opgesloten. De grote

kruidenierswinkel, waar Pietje de boodschappen zou halen, lag een paar straten verder. Voor Hansje en Fransje, die steeds gewend waren overal per auto heen te rijden, was de wandeling door de drukke straten met Pietje een nieuwtje. Overal bleven zij staan en stelden vragen aan Pietje. Een klein speelgoedwinkeltje met niets anders dan de goedkoopste dingen, wekte hun bewondering. Zelf hadden ze thuis speelgoed dat schatten geld kostte, en hier waren ze verrukt over een blikken brandweertruck en wat ballen. „Ja," vertelde Pietje, „en ze verkopen vuurwerk hier en bommetjes en apenootjes en kauwgom en vliegers." „Laten we eens binnengaan," stelde Fransje voor. „Wil je wat kopen? " vroeg Pietje. „Misschien wel. Kom mee. Hans. Heb jij geld bij je? " „Een paar kwartjes," zei Hansje, „is dat genoeg? " Pietje zette grote ogen op. „Heb jij kwartjes in je zak? Gommies, da's veel teveel." „Ga weg, kwartjes is niets. Frans heeft een rijksdaalder bij zich." „Is dat waar? " vroeg Pietje verbaasd. „Zeker. Moeder wil nooit dat we zonder geld uitgaan. Ze zegt, als er wat gebeurt kun je altijd betalen, of een taxi nemen naar huis." Pietje zette ogen op zo groot als schoteltjes: zoveel geld op zak? Stel je voor, hij met een rijksdaalder in zijn zak, hij zou de hele wereld leegkopen! En hij wist niet dat je voor een rijksdaalder

een taxi kon kopen. Hij had altijd gedacht dat die auto's veel duurder waren. De drie knapen stapten de winkel binnen, 't Deurbelletje klingelde en de juffrouw kwam naar voren. „Wel, jongetjes? ” „Hoeveel kosten de bommetjes? ” vroeg Fransje en zich dan onmiddellijk tot Pietje wendend, zei hij: „Wat zijn bommetjes? ” „Papieren ballen met wat steentjes en kruid erin. Je gooit ze weg en ze geven een klap.” „Twee voor een cent,” zei de juffrouw glimlachend. „O, geef me er dan maar honderd.” Pietje dacht dat hij droomde. Honderd bommetjes! „Honderd bommetjes, da's vijftig cent,” zei ze. „Best. Hier is een rijksdaalder.” De juffrouw had zoveel wisselgeld niet in de lade. Ze moest naar de achterkamer om het te halen. Frans verdeelde de bommetjes en stak de twee gulden, die de juffrouw hem terugbracht, in zijn zak. Ze besloten de bommetjes te bewaren voor later. Thuis konden ze er ook pret mee hebben, beweerde Hansje. Piet herademde. Hijzelf wist mee te praten van pret maken op straat, maar het werken met zóveel bommetjes was al te dol. De avonturen die hem overkwamen waren meestal het gevolg van pech, échte pech, maar deze lieverdjes brachten do hele stad in opschudding. Voor een paar ogenblikken wandelden , ze kalm naast Pietje voort, waarvoor deze heel dankbaar was. Want Pietje

beschouwde deze jongetjes toch een beetje anders dan zijn vrienden Engeltje en Peentje en de andere jongens van de klas. Hansje en Fransje waren nette jongeheertjes, zie je, en hij kon toch niet zomaar toelaten, dat ze zich gedroegen als een paar echte, ongehoorzame straatjongens? Moeder had aan mevrouw Van Arden beloofd een oogje op hen te houden, en Pietje voelde een gedeelte van die verantwoordelijkheid op zijn eigen schouders rusten. Ze waren niet gewend aan het straatleven en meenden dat ze maar alles konden doen wat hun in gedachten kwam. Pietje wou dat hij ze niet meegenomen had. Er waren geen klanten in de kruidenierswinkel, zodat Pietje spoedig geholpen werd en met de boodschappen haastig naar moeder terugkeerde. Hij zette het op een drafje om weer zo spoedig mogelijk met Hansje en Fransje thuis te zijn, zodat ze geen kattenkwaad op straat konden uithalen. Maar de tweeling had te veel pret om hun onverwachte vrijheid zomaar prijs te geven. „Hé Piet, waarom loop je zo hard? ” „Moeder wacht op de boodschappen.” „O... loop jij dan maar vast vooruit. Wij komen wel.” Zo had Pietje het niet bedoeld. Gewoonlijk werd hij als de ondeugd beschouwd en moest men hem in het oog houden, maar nu was het precies andersom. De twee broertjes schenen erop uit

te zijn zoveel mogelijk van de gelegenheid gebruik te maken en Pietje Bell hield zijn hart vast. „Nee, nee,” zei hij haastig. „Ik kan je niet alleen laten. Als er een ongeluk gebeurt, dan krijg ik de schuld.” „Zeg,” zei Hansje verontwaardigd, „wij zijn sterker dan jij. En er gebeurt geen ongeluk. Jij hoeft niet op ons te passen.” „Niks hoor,” voegde Fransje er aan toe. „Jij mag niet de baas over ons spelen. De straat is niet van jou.” „Laten we in de open tram gaan rijden,” stelde Hansje voor. „Ja, ja, de open tram... ik heb nog nooit in de tram gezeten,” antwoordde zijn broertje. „Best,” zei Pietje wanhopig, „maar laten we dan eerst de ham en de eieren thuis brengen.” „Waarom? En dan gaat de tram toch weg? Kom, neem de eieren mee.” „Nee, ik ga eerst naar huis,” hield Pietje vol. Hij deed zoveel mogelijk zijn best de tweeling van hun idee af te brengen. Maar och heden, er was geen goed garen te spinnen met Hansje en Fransje. Ze waren gewend hun eigen zin door te drijven en pas als er gevochten werd en zij verloren, dan deden ze wat een ander wilde. Piet besloot dat het maar het beste was hen voortdurend in het oog te houden en daarom kon hij niets anders doen dan meegaan. Fransje wou niet dat Piet de boodschappen alleen droeg. Hij verdeelde ze, zonder op Pietjes bezwaren te letten. Hansje droeg de ham. Pietje de

boter en Fransje zou op de eieren gaan passen. Een passerende tram stopte op de hoek van de straat en de drie avonturiers stapten in. „We moeten niet ver gaan," waarschuwde Pietje, „moeder wacht op de boodschappen." „We gaan helemaal tot aan het eind van de lijn," besliste Hans en proefde eens van de ham. Enige ogenblikken ging alles goed. Fransje betaalde de conducteur en vroeg hem of hij een ei wou hebben. De conducteur bedankte lachend, maar Fransje hield aan en stopte hem een ei in de zak van zijn uniform, waarna hij er een vriendelijke klap op gaf. Het ei brak en de conducteur was woedend. Toen probeerde Fransje een ei op zijn neus te balanceren. Het viel op de vloer van de tram en het was me een rommeltje van belang. Toen ze tien minuten gereden hadden en bij de Delftse poort waren gekomen begon het rijden in de tram de tweeling te vervelen. De conducteur was blij van het stel jongens af te komen, zulke wonderlijke snaken had hij nog nooit op de tram gehad!

De volgende zaterdagavond ging Martha met haar moeder naar Den Haag om een bezoek te brengen aan de familie Velinga. Martha was verloofd met Paul Velinga en zou binnenkort met hem trouwen. Moeder en dochter vertrokken per trein en zouden pas

maandagmorgen terugkeren. Het was einde september en het weer had zich buitengewoon goed gehouden. Vader Bell was nu alleen met Pietje en hij besloot de zondag zo prettig mogelijk met hem door te brengen. „Weet je wat we zullen doen. Piet? " vroeg Bell. „We staan vroeg op en nemen de tram naar Crooswijk. Dan lopen we vandaar langs de Rotte; zowat een half uurtje verderop woont een oude vriend van me in een klein huisje aan het water. We kunnen daar vissen en varen en onze visjes bakken en lekker in de zon zitten. Nou, wat zeg je daarvan? " „O ja, vader, dat is echt." „Alleen wij maar met ons beidjes, zie je." „Ja, wij samen, vader. Wij mannen, hè? " „Juist, Piet. Wij mannen." Zondagmorgen vroeg gingen zij op stap. Het was nauwelijks dag en er waren nog geen mensen op de been. Een vroege tram bracht hen naar Crooswijk en toen ze daar kwamen en de tocht naar het huisje van vaders oude vriend begonnen, scheen de zon vrolijk aan een blauwe hemel. Gezellig babbelend liep Piet naast zijn vader voort, onvermoeid in het opdissen van fantastische verhalen, allerlei wonderbaarlijke dingen, die hij later zou doen. En vader luisterde belangstellend en lachte af en toe om Pietjes vertelsels. Hij moedigde Pietje aan en vertelde er zelf soms wat onzin bij. Dan lachten ze samen dat het over het water weerklonk. Ze

voelden zich heel gelukkig, heel tevreden met elkander en de schoenmaker vergat zijn zesenvijftig jaren en had net zoveel pret als Pietje. Net twee jongens, maar toch vader en zoon. Soms liepen ze een poosje stil naast elkander. Pietje vond het heerlijk, zo met vader uit te gaan. Met vaders had je nooit last. Zusters waren lastig, die maakten altijd aanmerkingen en waren erg bedillerig. Moeders waren wel erg goed natuurlijk, maar die zeiden altijd: dit mag niet en dat mag niet en maak niet zo'n rommel in de kamer, en houd je toch stil, en ze zeiden tegen vaders: geef hem maar een pak voor zijn broek... nee hoor... mannen waren veel beter... vrouwen was niks gedaan...

Nu maakte het riviertje een bocht en in de verte werd het kleine huisje zichtbaar. Het was dicht aan het water gebouwd en was omringd door hoog riet en een paar bomen. De zon weerspiegelde in de kabbelende golfjes en zwaluwen vlogen af en aan met takjes en zongen het hoogste lied. Ergens luidde een klok of kraaide een haan. Er heerste een vriendelijke zondagmorgenstemming. In het huisje woonde Evertsen, een oude vriend van vader. Hij had wat duitjes opgespaard en wilde de rest van zijn leven op een rustig plekje vlak bij het water leven. Evertsen

verwelkomde zijn gasten hartelijk. De mannen zochten een plaatsje voor het huis en bespraken de gebeurtenissen van de dag, terwijl Pietje eens op onderzoek uitging. Hij had al gauw de roeiboot ontdekt, die achter het huis aan een paaltje gemeerd lag. Er waren twee riemen en een vishengel. In een ogenblik had hij het touw losgemaakt en de boot afgeduwd. Er was een vrij sterke stroming in dat gedeelte en de lichte roeiboot werd door de golven als een veertje voortgedreven. Dat vond Piet leuk. Je hoefde niet eens te roeien, de boot ging vanzelf. Pietje nam een riem en had al gauw geleerd de boot te besturen. Het ging fijn. Nu kwamen er meer huisjes langs de kant en weldra vernauwde het riviertje zich en stroomde door het dorp Terbregge. Achter de dorpsbrug werd de Rotte weer wijder en kwam hij in een stiller gedeelte. Hij vond het nu tijd om terug te keren en probeerde de boot om te draaien. Maar dat was gauwer gezegd dan gedaan. Hij had nog nooit van zijn leven geroeid en wist niet goed hoe hij de boot moest draaien. Na een poosje vruchteloos met de tegenstroom geworsteld te hebben gaf hij 't op en het bootje dreef naar de kant. Pietje had er genoeg van, stapte uit en bond het touw aan een boom vast. Toen wandelde hij bedaard weer terug. Een wagen kwam achter hem aan. „Meerijden, baas? ”

vroeg Pietje. „Waar ga je heen? " vroeg de man. „Naar Evertsen." „Goed, stap maar in." Vijf minuten later zag vader Bell tot zijn grote verbazing Pietje uit de wagen stappen en de voerman bedanken voor het ritje. i1i „Waar ben jij geweest? " vroeg hij. „O, alleen maar een beetje wezen varen met de boot. Het ging fijn." „Varen met de boot? En je komt terug met een wagen? " „Ja, ik ben meegereden. Het was te ver om te lopen." „Maar waar is mijn boot? " vroeg Evertsen. „O, die heb ik vastgebonden aan een boom." „Vastgebonden aan een boom? Waar? " „Aan de waterkant. Ik kon hem niet terugroeien, want d'r waren golven zo hoog als huizen en er woei een vreselijke storm en het was verschrikkelijk gevaarlijk. Toen heb ik de boot vastgebonden." Evertsen was een goedgehartig mens en hield van een pretje. Hij bekommerde zich weinig om zijn oude boot en had schik in Pietje. „Ja," zei hij lachend, „die stormen op het water als de zon schijnt zijn verbazend gevaarlijk. Wil je wel geloven, Piet, dat het huis bijna omwaaide? En het is een wonder dat je schip niet vergaan is. We moeten straks maar een wandeling gaan maken en de boot ophalen." Evertsen zette koffie, maar Pietje kreeg er niets van, alleen de geur. Hij was tevreden met een glas melk. Na een uurtje praten en roken gingen de mannen

op stap en Pietje wandelde natuurlijk mee. In een kwartiertje hadden ze de boot bereikt en daarop volgde een gezellig roeitochtje. Het moet gezegd dat Pietje zich verder voorbeeldig gedroeg. Hij viste en had werkelijk het geluk een klein visje aan de haak te krijgen. In een opperbeste stemming kwam Pietje met de mannen terug. In het schuurtje vond Piet een poes met vijf jongen, die hardnekkig achter hem aan bleven lopen en over hem heen klommen, als hij ergens ging zitten. Het was geen pretje, zo met zes poezen te moeten rondsjouwen. Evertsen was de vorige dag naar een naburig dorp geweest, waar kermis was. Hij had een paar grote kermiskoeken gewonnen en legde er een van op de tafel. „Ik verloot hem tussen ons drieën," zei hij lachend. „Of nee, ik weet nog beter. Wie de grootste leugen vertelt, wint de koek." „De grootste leugen? " vroeg vader. „Ja, maar je moet het zelf verzinnen." „Dan weet ik zeker dat Pietje het van ons wint," merkte vader Bell op, „want die kan zo vertellen dat hij het zelf gelooft." „Ik zelf doe ook mee," zei Evertsen. „Komaan, wie begint er? " Ze zaten voor het huis op stoelen in het gras. De poesjes speelden aan hun voeten en deden soms een speelse aanval op een kip. Vader Bell keek er lachend naar en zei: „Die diertjes doen mij denken aan een avontuur dat ik eens

heb meegemaakt op een van mijn reizen in Afrika." „Bent u in Afrika geweest, vader? " vroeg Pietje. „Nooit van mijn leven, maar dit is een wedstrijd in leugens vertellen. Nu dan, op zekere dag, toen ik weer een paar olifanten met mijn pijl en boog had doodgeschoten en hun ivoeren tanden met mijn zakmes had afgesneden, wandelde ik naar huis. Ik had de olifantstanden in mijn zak gestoken en haastte mij terug naar de stad, want ik moest die middag aan een schaatswedstrijd meedoen. Het was verschrikkelijk heet en toen ik een bevroren sloot overstak, hoorde ik opeens het geluid van een ratelslang. Die heeft een hele rij doornachtige schubben aan het einde van haar staart, waarmee zij een ratelend geluid maakt zoals je weet. Nou, en die ratelslang volgde mij op de voet als een hondje, en hoeveel moeite ik ook deed om van haar af te komen, het dier bleef mij hardnekkig volgen. Thuisgekomen, gaf ik haar een schoteltje melk, dat zij leegdrank als een poes. En toen ging zij slapen. En midden in de nacht werd ik plotseling gewekt door een hevig geratel van de slang. Ik stond op en raad eens wat ik zag? Er was een inbreker in mijn keuken en de slang had zich stevig om zijn nek gewonden, terwijl ze de staart uit het raam gestoken had en daar heel hard mee ratelde om een politieagent te roepen." Evertsen

lachte dat de tranen hem over de wangen liepen en sloeg zich op de knieën. „Nee maar,” zei hij, „als ik zo liegen kon zou ik schrijver worden of aan de krant gaan. Man, je bent je carrière misgelopen. Maar nou zal ik je er een vertellen. Het is maar een korte geschiedenis. Verleden zomer werden er hier wedstrijden gehouden op koninginnedag. Er was ook een wedstrijd voor hardlopers. Nou, dat is juist mijn liefhebberij, weet je. Ik kan zo hard lopen dat een auto moeite heeft mij bij te houden. Het was erg warm en de zon scheen zoals hij nog nooit geschenen had. Toen de wedstrijd begon was ik al gauw de anderen vooruit en voordat de rest van de mededingers op de helft van de baan was, was ik al tweemaal rond geweest. Als ik eenmaal op gang ben, weet je, kan niets ter wereld mij tegenhouden en loop ik met stappen van zowat tien meter lang. Natuurlijk won ik de wedstrijd met gemak, maar nu deed zich een zonderling geval voor. Toen we daar op de anderen stonden te wachten, kwam opeens de schaduw van een man over de weg aanschuiven, terwijl er toch niemand liep. Weet je wat 't was? Dat was mijn schaduw, die had me niet kunnen bijhouden en kwam nu, helemaal alleen, achter mij aan hollen.” „Dat is ook een goeie!” riep vader Bell lachend uit. „En nou is onze Pietje aan de beurt. Wel, jongen, laat eens horen wat voor leugens

jij zoal vertellen kan." „Ik vertel nooit leugens," beweerde Pietje. „Maar ik weet wel mooie verhalen." „Goed, vertel jij dan maar een van je mooie verhalen." „D'r was eens een jongetje en die heette Pietje Bell, dat ben ik. En dat jongetje wou altijd zo graag een goed jongetje wezen en nooit deed-ie dingen met opzet, maar hij was toch altijd zo verschrikkelijk ongelukkig en op een kouwe winterdag, toen het zo hard vriesde, wou hij een agent een hand gaan geven, maar die agent z'n handen waren bevroren en zo kon hij Pietje geen hand geven en toen blies het jongetje heel hard op die agent z'n fluitje, maar er kwam niks geen geluid uit, want het fluitje was ook bevroren enne toen 's middags Pietje uit school kwam was het gaan dooien en de zon scheen weer warm en het fluitje van de agent ontdooide en daar begon het opeens verschrikkelijk hard te fluiten, helemaal uit z'n eigen en d'r kwame wel honderd agenten aanlopen enne die agent zei dat hij niet eens gefloten had en toen zeiden ze allemaal dat hij hen voor de gek hield. En toen heeft Pietje nooit meer iets kwaads gedaan en altijd goed geleerd en de kranten schreven dat-ie zo'n goeie, beste jongen was, nog veel beter dan Jozef Geelman van de drogist en later is Pietje onderwijzer geworden en nou weet ik niet meer." „Dat is de grootste leugen die ik ooit van mijn

leven gehoord heb," riep vader schaterlachend uit. „Pietje Bell, jij wint de koek," zei Evertsen. Zoals reeds gezegd, Pietje gedroeg zich heel goed, de rest van die zondag. Alleen stopte hij de vijf katjes met hun moeder, die voortdurend naar hem toesprongen, in het kippenhok, waar dadelijk een geweldig spektakel ontstond. Maar het was toch wel een aardige dag geweest en toen hij 's avonds met vader thuiskwam, nam hij zich voor, elke zondag met hem op stap te gaan. Vader wenste niets liever, want vaders horen bij jongens en jongens horen bij vaders, o zo!

Hoofdstuk XIII

Pietje Bell en de kruidenier

Drukker was een van de vele winkeliers, die Pietje goed kende. De jongen bracht vele uren met hem door en bracht bestellingen voor hem rond, waarvoor hij nu en dan een dubbeltje kreeg. Drukker was een goedgehartig man, zijn bakkebaardjes dansten altijd op en neer als hij sprak, en hij had de gewoonte altijd wat uit een ton of kist op te pikken en in zijn mond te steken. Als hij het niet druk had en er geen klanten in de winkel waren, zat hij soms lange tijd met Pietje te praten. Op zekere dag kwam Pietje uit school en hij liep even bij de kruidenier aan om te zien of er ook boodschappen waren te bezorgen. Hij stapte naar binnen en nam een paar pruimen uit de kist. „Zeg eens," begroette Drukker hem, „ik wou dat je maar een poosje wegbleef. Er gebeuren zulke gekke dingen de laatste tijd in mijn winkel. Telkens als jij hier geweest bent, is er wat niet in orde. Zand in de suiker, petroleum in de boter, mosterd tussen de bruine bonen en weet ik veel. Je gooit hier al mijn kruidenierswaren door elkaar." „Daar weet ik niks van! " beweerde Pietje verontwaardigd. „Omdat ik nou verleden week per ongeluk een fles azijn heb laten

leeglopen in het stroopvat, denk je natuurlijk dat ik alles gedaan heb." „Het zal tijd worden dat je je leven betert. Je vader was vanmiddag hier en die vertelde me zo het een en ander van je." Er kwam een klant binnen en de kruidenier moest hem bedienen. Pietje nam wat vijgen in de ene en wat kaakjes in de andere hand en smulde bedaard tot de klant vertrokken was. Drukker schreef wat in een boekje. „Wat schrijf je daar? " vroeg Pietje. „Vijf centen vijgen en drie centen kaakjes. Een rekening voor je vader aan het eind van de maand. Telkens als je wat kaapt gaat het op de rekening. Van nu af aan schrijf ik alles op, dat gesnoep kost te veel." „Als ik groot ben," zei Pietje, „laat ik een vreselijk grote kruidenierswinkel bouwen met allemaal open kisten vol vijgen en kaakjes en appels en suikerbeestjes en dan laat ik alle aardige jongetjes vrij naar binnen komen en die mogen dan allemaal gratis voor niks koekjes en vijgen en alles uit de kisten grijpen en opeten en ze hoeven niks te betalen." „Dan hoop ik maar, dat je die winkel niet in mijn buurt zet, anders is de concurrentie oneerlijk," zei Drukker lachend. „O, daar heb je Kees met de fiets." Kees was de kruideniersjongen, sinds twee weken bij Drukker in dienst. Kees was jaloers op Pietje Bell, omdat deze altijd dubbeltjes kreeg van de baas en daarom fietste hij tweemaal zo hard, zodat er voor

Pietje geen boodschappen meer waren te doen. Toen Kees Pietje zag, glimlachte hij spottend, net alsof hij zich ergens in het geheim over verheugde. „Zo ben jij hier alweer? " mopperde Kees nijdig. En toen, zich plotseling omdraaiend, vroeg hij op zoetsappige toon aan zijn baas: „Zijn er nog boodschappen weg te brengen? " „Ja," zei Drukker, „het is nogal ver weg, anders had ik het Piet wel laten doen. De mand staat in de hoek en het briefje ligt erbij. Ga het maar dadelijk wegbrengen." „Goed baas. En heeft u Pietje Bell over die suiker gesproken en de boter, u weet wel? " „Jawel," antwoordde de kruidenier. „Maar hij weet er niets van." „Ik dacht wel dat hij dat zeggen zou," spotte Kees, terwijl hij naar de achterkamer ging om zijn handen te wassen. „Maar ik wed dat we straks weer het een of ander vinden. Waarom jaagt u hem de deur niet uit? " „Al goed, al goed. Kees, laat dat maar aan mij over," lachte Drukker. Enige ogenblikken later was Kees weer weg en Pietje peinsde hardop: „Ik zou wel eens willen weten waarom Kees zo nijdig op mij is, ik heb hem toch nooit wat gedaan? " „O, neem er geen notitie van." „Kom, ik moet nou naar huis," zei Pietje, „vanavond gaan we uit." Pietje vertrok en de kruidenier ging lachend naar het achtervertrek om licht aan te steken. Dat vertrek gebruikte hij als voorraadkamer voor

de winkel. Nauwelijks had hij het licht aangedraaid of zijn oog viel op de zeepton. In de gele zeep lag een grote hoeveelheid witte bonen. Maar Pietje Bell was er niet geweest. De kruidenier stond een ogenblik in gepeins en schudde het hoofd. Hij begreep er niets van.

Hoofdstuk XIV

Pietje leert het nut van een varkensblaas kennen en vertelt van Roodkapje

Er waren dagen dat meester Long heel aardig voor de kinderen van zijn klas was en dan deden zij hun werk heel goed. Maar soms veranderde hij helemaal en hoorden de jongens en meisjes niets dan gemopper en gebrom en begon meester Long zijn handen te gebruiken. Pietje Bell had er het meest onder te lijden, want ofschoon meester Long wei van hem hield, moest hij het toch altijd ontgelden, omdat hij nu eenmaal de naam had. Eens was het weer treurig gesteld en Pietje had, toen het woensdag geworden was, al vier rammelingen voor zijn broek gehad. Onschuldig, o ja, hij kon het heus niet helpen. De eerste rammeling had hij gekregen omdat hij inkt over meesters lessenaar had laten lopen, nummer twee werd hem toegediend omdat een kikvors door de klas sprong en al de kinderen aan het lachen maakte. De derde broekbetimmering was het gevolg van een briefje op de rug van een domme jongen met: Lege bovenkamer te huur en nummer vier was hem toebedeeld, omdat hij de avond tevoren verzuimd had zijn vijftig strafregels te schrijven. Hij had het veel

te druk gehad met een nieuwe vlieger, die in de telegraafdraden terecht was gekomen. Pietje had genoeg van die rammelingen. Van de slager kreeg hij een varkensblaas en, nadat hij die halverwege had opgeblazen, nam hij hem mee naar school en stopte hem daar in zijn broek. De blaas vormde een aangenaam, zacht kussen dat, ingeval Pietje weer een pak op zijn broek kreeg, de slagen prachtig zou opvangen. Die middag was meester Long verbazend slecht gemutst. Niets konden de kinderen naar zijn zin doen. Pietje deed erg zijn best op zijn sommen en als gewoonlijk was hij er weer het eerste mee klaar. Hij had nu niets meer te doen, maar zei niets. Hij kauwde op een stukje papier en schoot het balletje achteloos weg. Ongelukkigerwijze trof het meester Long juist midden op zijn voorhoofd. Johan de Braai, de lieve Jopie, had het gezien en stak dadelijk zijn vinger omhoog. „Meester, dat deed Pietje Bell! " „Pietje Bell, kom hier! " daverde meester Long. Zonder een woord te zeggen nam de onderwijzer Pietje over de knie. Hij sloeg harder dan gewoonlijk, maar Pietje gaf geen kik. De varkensblaas was een heerlijk zacht kussen en ving al de slagen op. Maar opeens, tegelijk met een bijzonder harde klap, klonk een knal door het lokaal, zodat de ruiten rinkelden. De blaas was gebarsten!

Pietje begreep het en maakte er gebruik van! „Au, au! " schreeuwde hij. „M'n rug breekt kapot! " Meester Long liet hem verschrikt los en Pietje gleed van zijn knie op de grond, waar hij bleef spartelen en roepen dat zijn rug helemaal ‚kapot gebroken‘ was. Toevallig kwam op dat ogenblik de hoofdonderwijzer de klas binnen. „Wel, wel, wat is hier aan de hand? " vroeg hij. „En waarom schreeuwt die jongen zo? " „Hij zegt dat ik zijn rug gebroken heb," zei meester Long wanhopig, „ik gaf hem een pak voor zijn broek." Intussen ging Pietje voort met kreunen en steunen, maar stond tenslotte toch op en liep pijnlijk naar zijn bank. De hoofdonderwijzer fluisterde meester Long in het oor dat het beter zou zijn de kinderen niet te slaan en een beetje geduldiger te zijn en voegde erbij: „Er zit een,natte prop op uw voorhoofd, meneer Long." Na deze gebeurtenis heeft Pietje Bell van de meester geen broekrammeling meer gehad en Pietje heeft niemand iets verteld van de varkensblaas. Alleen maar aan zijn vader en moeder. Toen vader het hoorde, stikte hij haast van het lachen en prikte per ongeluk met de scherpe priem in zijn duim, in plaats van in het leer. Pietje had een nieuwe ervaring opgedaan. Hij had ondervonden dat hij zichzelf kon beschermen tegen dergelijke aanvallen. Van nu af aan besloot hij op zijn hoede te zijn en een voorraad

varkensblazen in te slaan. Maar het scheen wel dat meester Long alle lust tot slaan verloren had, tenminste sinds het avontuur met de knal in Pietjes rug kwamen de broekbetimmeringen niet meer voor.

Het was vrijdagmiddag. Meester Long was om de een of andere reden afwezig en de juffrouw van de derde klas had de deuren opengezet, zodat de vierde en derde klas één lokaal vormden. Ze liep van de ene groep naar de andere en toen het drie uur geworden was, liet ze de kinderen alle boeken en schriften wegbergen en hield ze een verteluurtje. Juffrouw Zander vond het echter wel zo prettig, de kinderen te laten vertellen en dus vroeg ze hun, wie een verhaaltje wou vertellen.

Verscheidene vingers werden omhooggestoken en sommige meisjes en jongens kregen een beurt. Maar zij waren niet erg op dreef. Toen stak Pietje Bel! de vinger op en vroeg of hij het verhaal van Roodkapje mocht vertellen. Dat vond de onderwijzeres goed en Pietje stapte op het bankje voor de klas. De kinderen begonnen alvast te grinniken, alsof ze wilden zeggen: „Nou zal je eens wat horen... 't zal wel weer mooi zijn." En toen begon Pietje: „D'r was eens een meisje en die heette Roodkapje, omdat ze altijd een rode muts op had en ze woonde op de bovenste verdieping van

een verschrikkelijk hoog huis in Rotterdam dicht bij het Park, waar ze met een lift naar boven en naar beneden gingen. En toen zei de moeder van Roodkapje: „Kind, loop naar je grootmoeder." Toen zei Roodkapje: „Ach moeder, ik ben zo verschrikkelijk moe." „Ja, dat kan wel," zei d'r moeder, „maar je grootmoeder is vandaag jarig en hier is een mandje met pannenkoeken en een flesje mosterd en wat gerookte bokking met taartjes en ga nou gauw naar grootmoeder en fielse teer haar erg vreselijk met haar verjaardag." Roodkapje zette haar rode muts op en ging naar de lift, want ze zou je wel lekker bedanken om helemaal naar beneden te lopen. En toen zei de man van de lift: „Hallo, Roodkapje, wat heb je daar en waar ga je naar toe? " En toen zei ze: „Bemoei je met je eigen zaken, want het gaat je niks an." Toen ging ze de straat op en liep door het Park, en dat is een groot bos met allemaal mooie bloemen en toen begon Roodkapje een hoop bloemen te plukken, want die waren nog veel mooier dan die je in de bloemenwinkel koopt voor twee gulden, nou, enne toen kwam d'r een dikke politieagent die haast net zo groot was als een olifant en die zei: „Wil je wel eens van die mooie bloemen afblijven? " Enne toen zei ze: „Waarom? Ze zijn toch niet van jou? " Nou en toen werd die agent toch zo kwaad, maar Roodkapje liep hard weg

en toen ze een poosje gelopen had stond daar ineens een wolf voor haar. „Dag Roodkapje! " zei die, maar ze wou niks niemendal met hem te maken hebben en ze zei: „Nou, maar jij bent ook een brutale om zomaar tegen me te spreken, ik ken je niet eens." Enne toen zei de wolf: „Wat geeft dat, ik wil maar een beetje met je meelopen." „Ga maar gauw weg," zei Roodkapje, „want ik moet pannekoeken naar m'n grootmoeder brengen met een flesje mosterd en wat gerookte bokking met taartjes, want ze is erg jarig vandaag." – „Gunst, dat is waar ook," zei de wolf. „Dat komt net goed uit, want ik heb erg veel trek in taartjes. Ik kijk haast scheel van de honger, ik ben weggelopen uit de dierentuin want daar geven ze je zulke kleine stukjes vlees te eten. Nou, dag Roodkapje, de complimenten aan je grootmoeder en misschien zie ik je vandaag nog wel." En toen liep hij hard weg. Maar weet je wat-ie deed? De wolf nam toen een taxi en zei: „Rij nou maar zo hard als je kan naar Roodkapje d'r grootmoeder," maar de chauffeur wou dat niet doen enne toen heeft de wolf de taximan opgegeten en heeft-ie maar zelf de auto gestuurd naar de grootmoeder d'r huis en trok aan de bel. „Wie is daar? " riep grootmoeder. „De melkboer," zei de wolf, en toen zei de grootmoeder: „Trek maar aan het touwtje, dan gaat de deur vanzelf open en zet de melk maar om de

hoek." Nou en toen kwam de wolf binnen en hij zag de grootmoeder in bed liggen en ze begon verschrikkelijk te gillen, net tante Cato, en toen zei de wolf: „Mens, wees toch stil, je zet de hele buurt overeind met je geschreeuw, ik zal je immers niks doen, alleen maar opeten." En toen begon de wolf de grootmoeder op te eten en toen die daarmee klaar was, werd er weer gebeld. De wolf trok gauw grootmoeders hansop aan en zette d'r witte muts op en toen sprong hij in bed. „Wie is daar? " vroeg hij, net of hij de grootmoeder was. „Roodkapje." – „0, da's goed, trek maar aan het touwtje, en dan gaat de deur vanzelf open. Kom maar gauw binnen, lief kind." Nou, en toen Roodkapje de wolf met grootmoeders muts in bed zag liggen, zei ze: „Grootmoeder, wat hebt u een grote oren! " En toen zei de wolf: „Ja kind, dat komt vanwege het luisteren naar de radio." En toen zei ze: „Grootmoeder, wat hebt u een grote ogen! " – „Ja, kind, dat komt vanwege het kijken naar de televisie." – „Grootmoeder, wat hebt u een grote neus! " – „Ja kind, dat komt omdat ik hem overal insteek." – „Grootmoeder, wat hebt u een grote mond! " „Ja, kind, dan kan ik je beter opeten." En toen sprong de wolf het bed uit om Roodkapje op te eten, maar dat ging zo maar niet, want Roodkapje nam de pook en gaf de wolf een mep op zijn kop en toen ging ze naar de

telefoon en riep de politie en toen kwamen er tien agenten en een dokter en een ziekenwagen en de brandspuit en 'n heel leger soldaten met kanonnen en legerauto's en die begonnen allemaal de wolf dood te maken en open te snijden en toen vonden ze de taxisjofeur en de grootmoeder allebei weer levend terug. En nou weet ik het niet meer.

Hoofdstuk XV

Hoe Kees in de vat liep

Kees, de kruideniersjongen van Drukker, kon niet uitstaan dat Pietje telkens dubbeltjes kreeg voor het boodschappen doen. Hij wist dat Pietje Bell bekend stond als een lastpost en een ondeugd, en besloot daarvan gebruik te maken door allerlei dingen door elkaar te gooien. Hij wilde zijn baas laten geloven dat Pietje het steeds deed. Telkens als Pietje in de winkel was geweest, zorgde Kees ervoor dat er iets niet in de haak was. Geen wonder dus dat de kruidenier Pietje Bell van die dingen verdacht. Maar toen hij de laatste keer een massa witte bonen in de gele zeep vond en zeker wist dat Pietje niet in de achterkamer was geweest, begon hem een licht op te gaan. De volgende dag sprak hij er met Piet over, toen deze uit school kwam en even bij hem aanliep. Pietje stapte de winkel in, terwijl de kruidenier een klant aan koffie en suiker hielp, en nam een handje gedroogde appels, die hij smakelijk begon op te eten. Drukker schreef dadelijk in zijn boekje: Tien cent gedroogde appels aan «choenmaker Bell. En toen de klant vertrokken was, zei

de kruidenier: „Luister, Pietje. Ik moet je eens wat vertellen. Gisteren heb ik weer witte bonen in de gele zeep gevonden." „Dat kan wel," zei Pietje. „Ik weet al wat je zeggen wil. Dat heeft Pietje Bell gedaan. O ja, ik krijg van alles de schuld. Ik ben toch zo'n ongelukkig jongetje, ik krijg altijd de schuld. Als er een ruit ingegoooid wordt... dat heeft Pietje Bell gedaan... Als er een tram van de rails loopt... dat heeft Pietje Bell gedaan... als morgen de Grote Kerktoren omvalt... dan heeft Pietje Bell dat gedaan..." „Ja, jongen, je hebt nu eenmaal de naam. Maar dit is wat anders. Luister. Om vier uur, juist vóór jij gisteren uit school kwam, heb ik nog iemand zeep verkocht en toen was er niets in de ton, alleen zeep. Een halfuurtje later, toen jij wegging, waren er een massa witte bonen in. Maar jij was niet in de achterkamer geweest. Kees wel. Natuurlijk kan ik niet bewijzen dat hij het gedaan heeft, maar ik heb zo mijn vermoedens, zie je. Nou heb ik een plannetje, en we zullen eens zien of we Kees in de val kunnen laten lopen." „Wat bedoel je. Drukker? " vroeg Pietje, een handvol kaakjes uit de trommel nemend, waarop de kruidenier dadelijk iets in zijn boekje schreef. „Kees komt straks terug en dan zal ik hem vertellen dat jij hier geweest bent. Dat is genoeg. We zullen zien wat Kees daarop doet. Ik zal je in de achterkamer ergens

verstoppert. Kom mee." De kruidenier verschoof een paar kisten en vaten en liet Pietje erachter wegduiken. Het duurde niet lang of Kees kwam. „Zo ben je daar? " begroette de kruidenier hem op vriendelijke toon. „Heb je het geld ontvangen? " „Zeker," zei Kees. „Nog iets anders? " „Neen, op het ogenblik niet. Pietje Bell is hier een poosje geleden geweest en ik heb hem met een paar boodschappen uitgestuurd. De jongen verdient zo graag een dubbeltje, weet je.. Het is jammer dat hij altijd zo ondeugend is en grappen wil uithalen. Hij heeft een poosje in de achterkamer gespeeld, terwijl ik het druk had met de klanten. Ik hoop maar dat hij er geen onheil gesticht heeft." „Het zou me niks verwonderen," zei Kees. „Waarom jaagt u die knul niet de deur uit, Drukker? Het is niet nodig hem dubbeltjes te geven. Ik kan die boodschappen toch ook wel doen?" „Och, de jongen komt soms wel van pas. Ga nu je handen eens wassen, want ik heb wat voor je te doen." Kees ging naar het achtervertrek, waar Pietje achter de kisten verscholen zat. „Ha-ha," dacht Kees bij zichzelf. „Pietje is hier geweest en heeft weer dubbeltjes verdiend. Wacht maar, ik zal wel zorgen dat Drukker hem nooit meer in de winkel laat komen. Ja ja, en het lieve Pietje heeft in het magazijn gespeeld, hè? Nou, dat komt net goed uit. De baas zei dat hij hoopte

dat Pietje Bell geen onheil gesticht had. Kan je begrijpen. Daar zal Kees wel even voor zorgen." Vlug greep Kees een fles slaolie, schroefde de dop eraf en liet de inhoud in een zak met groene erwten lopen. De lege fles legde hij bovenop de zak. Toen waste hij zorgvuldig z'n handen en ging de winkel in, na nog eens even met een spottend lachje naar de met olie doorweekte groene erwten gekeken te hebben. „Wel, baas," zei hij, „je kunt wel zien dat Pietje Bell hier geweest is." „Zo?" riep de kruidenier verschrikt uit. „Wat is er nu weer gebeurd?" „Hij heeft een fles slaolie in de zak met groene erwten laten leeglopen!" „Wat? Laat me dat eens gauw bekijken!" Op dat ogenblik was Pietje van achter zijn schuilplaats te voorschijn gekomen en zat de komst van Drukker af te wachten. „Kijk baas, hier is..." zei Kees, maar opeens ontdekte hij Pietje. De woorden bestierven hem op de lippen. „Wel, Pietje," zei de kruidenier. „Vertel ons nu eens wat je gezien hebt." „Ik zat daar achter die kisten, toen Kees binnenkwam. Hij lachte en nam een fles olie van de plank. Kijk, Drukker, je kan de plaats nog zien waar de fles gestaan heeft. Toen goot hij de olie op de groene erwten en lachte weer." „Juist," zei de kruidenier, „precies zoals ik gedacht had. Nou, mijn beste Keesje, ik zal je eens wat vertellen. Alles en alles

bij elkaar gerekend heb je zeker wel voor tien gulden aan kruidenierswaren verknoeid de laatste weken. Het was heel knap van je. Pietje Bell de schuld ervan te geven, maar dat kon zo niet blijven doorgaan. Het treft dat ik je vandaag je weekloon betalen moet, nietwaar? We zullen die zeven-eneenhalve gulden nu maar beschouwen als betaling voor de dingen die jij bedorven hebt; petroleum in de boter, zand in de suiker, enzovoort, enzovoort... En dan mag je tegelijk een andere betrekking gaan zoeken. Ik kan je niet meer gebruiken, en nou mars! ... de deur uit en laat je nooit weer zien! "

Hoofdstuk XVI

Pietje brengt een aap thuis, ditmaal zonder orgeldraaier

„Zeg eens. Pietje," zei vader Bell op zekere dag, „je zou mij een grote dienst kunnen bewijzen." „Ja vader," was Pietjes antwoord, want diensten bewijzen deed hij het liefst van alles. „Ik wou dat je bij die kruidenier vandaan bleef, voor wie je altijd boodschappen doet." „Maar vader, hij geeft me telkens een dubbeltje." „O ja? En dan stuurt-ie mij een rekening erover, zeker. Kijk eens hier. Ik heb er zoeven een van die afzetter gekregen. Tien cent vijgen, tien cent gedroogde appeltjes, een dozijn kaakjes vijf cent, een potje jam veertig cent, een kwartje Haagse hopjes, kijk me eens aan, wat een lijst... en alles tezamen drie gulden vijfenzeventig. Waar haal ik dat vandaan? " „Uit uw portemonnee, denk ik, vader. Maar ik wist niet dat het zo verschrikkelijk veel kostte eens een hapje vijgen of 'n kaakje te snoepen, ik dacht dat het niks kostte." „Nu jongen, ik zal het maar betalen. En dan moet je maar, telkens als je een dubbeltje krijgt van Drukker, het aan mij geven als afbetaling van de drie gulden vijfenzeventig." Pietje liep naar de kruidenier. „Hoor eens, Drukker," sprak hij, „jij bent ook een mooie. Omdat ik soms een appeltje of een

beschuitje opeet, moet mijn vader zo'n hoop geld betalen. De appeltjes waren duf en de kaakjes waren beschimmeld." De kruidenier lachte. „Ik hoop maar dat je er geen buikpijn van gekregen hebt. Maar raad eens wie er zoeven in mijn winkel was? " „De politie, om je te bekeuren." Nee, nee, je meester." „Wat? Meester Long?" „Dezelfde. En hij heeft me heel wat van je verteld. Hij zegt dat je wel een goeie leerling bent en vooral goed rekent, maar je maakt de kinderen teveel aan het lachen. En wat was dat voor een vertelling die je laatst voor de klas gedaan hebt?" „O ja," zei Pietje. „Meester zei dat-ie een prijs zou geven aan wie de mooiste vertelling kon doen. Nou, ze gingen allemaal van die fabeltjes vertellen van Kleinduimpje en weet ik veel, maar ik kan die dingen nooit goed onthouden en toen heb ik maar zelf een verhaaltje verzonnen van een man die een hoop kippen had. Hij had wel honderd eieren ledere dag en toen op een dag zag die man dat al de eieren een beetje licht afgaven, net of er 'n vlammetje van binnen in was en dat vond-ie zo gek. En toen is-ie gaan zoeken en zoeken hoe het kwam dat de kippen van die gekke eieren legden en toen vond-ie dat de kippen koppen van Zweedse lucifers hadden gegeten. Nou, en toen die dat merkte, nam hij een paar kippen en zette ze in een hok en toen gaf hij ze niks

anders dan koppen van Zweedse lucifers te eten en toen die kippen gingen leggen waren het helemaal geen eieren, maar elektrische gloeilampjes en die man was zo blij dat-ie gauw in z'n auto stapte en hard ging rijden om het de mensen in de stad te vertellen en toen reed-ie zó hard dat de auto slipte en boem! ! ... tegen een boom aanreed en allebei de lantaarns kapot. En toen is die man naar de diergaarde gegaan en heeft een struisvogel gekocht en toen heeft-ie die struisvogel alleen maar koppen van Zweedse lucifers te eten gegeven en toen die struisvogel een ei ging leggen was het geen ei, maar een autolantaarn en zo had-ie gauw weer een nieuwe op zijn auto." „Nou, maar," zei de kruidenier, „jij kan 't hoor. Geen wonder dat de meesters op school heel wat met je te stellen hebben. Kom hier, je kunt mij een beetje helpen vanmiddag. En dan heb ik ook nog een paar boodschappen te doen." „Vandaag niet," zei Pietje. „Vader zei dat ik van nou af aan alle dubbeltjes aan hem moet geven tot ik jouw rekening betaald heb, dus denk ik dat ik maar geen boodschappen voor je doen zal. Er is niks geen aardigheid aan dubbeltjes te verdienen en ze dan aan je vader te geven, hè Drukker? " „Nee, maar op die manier krijgt je vader zijn geld niet terug." „O, mijn vader heeft het niet zo erg nodig... hij heeft een hoop guldens... wel

duizend miljoen... eerlijk waar hoor... 'k heb ze zelf gezien met mijn eigen ogen. En als ik groot ben en vader ben en een aardig jongetje heb, mag die gerust alles bij de kruidenier snoepen en dan hoeft hij heus geen dubbeltjes te verdienen met boodschappen doen om het allemaal te betalen." „Ja, maar het is toch niet eerlijk om je vader 't geld niet terug te betalen... hij heeft het je toch gezegd? " „O ja, dat wel, maar... Zeg, Drukker... zou je denken dat mijn vader nog meer van die rekeningen krijgt? " „Ik denk het wel," zei de kruidenier, in zijn boekje schrijvend dat Pietje onder het vertellen zojuist tien cent pepermuntjes had opgegeten. „Och, och, wat ben ik toch ongelukkig," zuchtte Pietje, een Kwatta-reep uit een doosje nemend. „Ja, ik beklaag je heel erg," zei Drukker, een Kwatta in het boekje noterend. „Wel, jongen, hier is een mandje met bestellingen voor mevrouw Osgoed in de Herenstraat." „Nooit van gehoord." „Nieuwe mensen," zei Drukker. „Nummer vijftien. En hier is een dubbeltje voor je boodschap." Nummer vijftien was aan 't andere eind van de Herenstraat. Piet had spoedig het huis bereikt en belde aan. „Woont hier mevrouw Goeie Os? " vroeg hij aan het meisje dat de deur opende. „Mevrouw Osgoed, niet Goeie Os, brutale jongen dat je bent. Wat mot je? " „Ik mot niks," zei Pietje. „Drukker stuurde me

hierheen met die mand... hij zei zoiets van een goeie os, weet ik veel... maar nou weet ik het weer, hoor, Osgoed, hè? " „Wie is daar. Grietje? " riep een vrolijke stem vanuit een der kamers. En tegelijkertijd werd er een deur geopend en een allerliefste jonge dame, met een vrolijk lachend gezicht, en heel mooie blonde krullen, stak haar hoofd naar buiten. „O, het is de jongen van de kruidenier maar, juffrouw Jo. Hij wou eens aardig wezen." Juffrouw Jo begreep blijkbaar niet wat Grietje bedoelde, want ze zei: „Ik houd wel van aardige jongetjes, kom eens hier, ventje." . Piet had niet veel zin om door vreemde jongedames ondervraagd te worden, maar toen hij wilde weglopen, riep ze hem terug. Piet hield stil, draaide zich om en keek nog eens naar juffrouw Jo. Gommies, wat een lief gezicht had ze. En wat een mooi, blond haar, net goud. Och, och, wat een lief meisje... Hij besloot maar niet weg te lopen. „Zo, dat is beter," zei juffrouw Jo glimlachend. „Ik dacht heus dat je bang van me was. Gunst, kind, wat een prachtig zwart haar heb jij en wat een zwarte ogen. Vertel me eens, hoe heet je? " „Pietje Bell." „Wat? Ben jij heus Pietje Bell, van wie we altijd in de krant lezen? " Pietje keek eeri beetje verlegen naar de grond. „O kind, wat heerlijk om jou eens in huis te hebben. Kom gauw met mij mee..." En voor Pietje het beletten kon had ze hem

bij de hand meegetrokken naar de achterkamer, waar een oudere dame aan de theetafel zat. Jo Osgoed was niet ouder dan zeventien jaar en zó vol pret en vrolijke uitgelatenheid, dat de dingen in de kamer begonnen te dansen als zij binnenkwam. „Ö Majesteit! " riep ze tot haar moeder, „kijk eens wat ik daar gevangen heb aan de deur? Zijne Hoogheid Pietje Bell in hoogsteigen persoon! Is dat niet interessant? " „Och nee," zei mevrouw Osgoed glimlachend, „is het heus? " „Ga zitten, Pietje Bell, en vertel ons nu eens... is het allemaal waar wat ze in de krant over je schrijven? " Pietje had 't antwoord op die vraag van buiten geleerd. „Helemaal niet," zei hij. „Geloof er maar niks van... ze geven mij altijd de schuld en ze denken allemaal dat ik de dingen expres doe. Ik ben toch zo'n verschrikkelijk ongelukkig jongetje en altijd als ik eens een pretje heb, gaan de ongelukken gebeuren en dat kan ik heus niet helpen." „Ach, stakker," beklagde Jo hem, „ik kan me voorstellen wat een hard en verdrietig leven je hebt." „O ja," zuchtte Pietje, „en ik moet zo hard werken en boodschappen doen voor de kruidenier en dan moet ik alle dubbeltjes aan mijn vader geven, is dat niet verschrikkelijk voor een arm jongetje, dat nooit een pretje kan hebben...? " „Maar kind," zei mevrouw Osgoed, „ik dacht dat je vader een heel goede

schoenwinkel had; moet jij er nu nog op uit om geld te verdienen? " „Ja, ziet u, mijn vader zegt dat ik zevenendertig dubbeltjes moet verdienen en een stuiver om de kruideniersrekening te betalen," „Verschrikkelijk, wat een vader! " riep Jo uit, en ze meende het. „Onbegrijpelijk," voegde mevrouw eraan toe, „zo'n klein jongetje de kruideniersrekening te laten betalen. En dat nog wel met dubbeltjes die hij verdienen moet met boodschappen doen." „Hier Pietje Bell," sprak Jo, „een grote trommel met koekjes op tafel zettend, „ik wed dat je wel een paar koekjes lust. Eet er maar flink van, stakkerd." Dat liet Piet zich geen tweemaal zeggen. Het ene koekje na het andere verdween in zijn mond en hij kreeg er nog een kopje thee bij ook. „Majesteit," zei Jo tot haar moeder, „misschien zou Pietje wel graag onze Jocko willen hebben." „Bent u een koningin? " vroeg Pietje aan mevrouw. Jo en haar moeder lachten hartelijk. „Weineen, Pietje. Jo noemt me maar zo voor de grap. Zij heeft allerlei namen voor mij en de huisgenoten. Maar wat ik zeggen wou, jongen, houd jij veel van dieren? " „Reken maar." „We hebben sedert een week of zes een aapje hier, dat door mijnheer Osgoed uit de Oost is meegebracht. Het is een aardig diertje, maar wij kunnen er niet zo goed voor zorgen. Zou je hem willen hebben? " Piet kon zijn oren

niet geloven. „Meent u het heus... of ...Bedoel je dat ik een aap krijg? " „Ja natuurlijk," lachte Jo. „De ene aap bij de andere. Maar zul je goed voor hem zorgen?" „Verschrikkelijk goed... ik zal hem een hoop noten geven en bananen en brood. Ik weet wel wat apen eten, hoor." Jo haalde Jocko, die een warm wollen pakje aan had. "ietje Bell was in de wolken van blijdschap, maar moest beloven af en toe even met Jocko aan te komen om hem te laten zien. Dat beloofde hij, en toen hij Jocko eenmaal goed en wel in zijn armen had, nam hij haastig afscheid en rende naar huis. „Vader, kijk eens, kijk eens wat ik heb gekregen? Een aap, een heuse aap... van een juffrouw... O, is hij niet aardig? En kijk eens wat een lieve oogjes? Jocko heet-ie, vader, Jocko!" „Och," zuchtte moeder Bell, die op het lawaai was komen aanlopen, „wat zullen we nu weer beleven! Alsof een hond niet genoeg was! Vader, wat zeg jij daar nou van? Een aap! Die jongen haalt van alles in huis. Verleden week zes katten... nou weer een aap." „Maar hij is zo lief, moeder... en kijk eens wat een aardig pakje hij aan heeft... en ik zal zo goed voor hem zorgen ... ach, toe nou... mag ik 'm alsjeblieft houden?" Moeder keek vader eens aan, vader keek moeder eens aan, en toen barstten zij allebei in lachen uit. Die Pietje toch! Vooruit dan maar weer! Een hond en een aap en Pietje

Bell. Je kunt ze bij elkander optellen of met elkander vermenigvuldigen, de uitkomst is hetzelfde: nieuwe avonturen.

Hoofdstuk XVII

De inneming van Breda en Martha's bruiloft

Jocko kreeg een plaatsje in vaders werkplaats. Net als een hond kreeg hij ook 'n mand om in te slapen. Sambo kwam er ook, omdat het winter was en het achterplaatsje was erg koud. Sambo en Jocko konden het best met elkander vinden en hielden elkaar warm. Maar een aap in een schoenmakerswerkplaats is al even nuttig als een geit in een tuin met kool. Jocko was een verbazend verstandig dier en hield ervan alles na te doen wat hij zag. Het duurde niet lang of hij had, net als schoenmaker Bell, een laars en een hamer gegrepen, en begon op de zool te timmeren, tot hij zich op de vingers sloeg. Hij uitte een kreet van pijn en gooide de hamer op vaders tenen. Zodra Pietje uit school kwam, begon de pret. Maar het is heel moeilijk voor aardige jongetjes van tien jaar om er een aapje op na te houden en tevens goede vrienden met de huisgenoten te blijven. De beste bedoelingen worden soms geheel verkeerd uitgelegd. Pietje Bells gewoonten om andere mensen te helpen en op te vrolijken, werden al gauw door Jocko overgenomen en spoedig begon Pietje dat zelf te ondervinden. Gelukkig was Sambo, de hond, altijd

bereid met Jocko te spelen en kon de aap dus niet altijd zijn aandacht aan Pietje wijden. Pietje liep om vijf uur even bij de kruidenier aan om te zien of er ook boodschappen weg te brengen waren. Hij ging op een kistje zitten en wachtte tot Drukker een klant geholpen had. Op de toonbank stond een glazen pot met augurken. Piet nam er een uit en begon die smakelijk op te knabbelen. De kruidenier had alles gezien en noteerde het in het boekje. „Wel, mijn brave apendresseur, hoe gaat het met je vandaag? " „Niet zo goed," antwoordde Pietje, het laatste stukje van de augurk in zijn mond stekend, waarna hij de vingers aan zijn haren afveegde. „Ik geloof dat ik maar van school ga, ik leer toch niets meer en hoe ik mijn best ook doe, ik kan niets goed doen. Alleen maar sommen. Al de andere dingen doe ik verkeerd. Ik ga de volgende week op reis met Sambo en Jocko en met ons drieën gaan we een circus beginnen." „Ach, jij en je circussen! " lachte de kruidenier. „Je hoeft me niet uit te lachen," zei Pietje verontwaardigd. „Ik wil duizend gulden verdienen en dan ga ik lekker nooit meer naar school." „Er moet bepaald weer iets op school gebeurd zijn," merkte de kruidenier op. „Biecht eens op." „Ach, dat was weer die akelige vaderlandse geschiedenis." „Vaderlandse geschiedenis is altijd een van mijn liefste vakken

geweest," zei de kruidenier, „ik houd er veel van." „Ik niet. Het is allemaal van vechten en ruzies en Spanjaarden en Fransen en Watergeuzen. Je kan het niet uit mekaar houden. En als je de meester wat vraagt, wordt hij boos." „Dat geloof ik niet," zei Drukker.

„Meesters willen graag de vragen beantwoorden die kinderen stellen." „Ja... maar ik vroeg aan de meester hoelang de tachtigjarige oorlog had geduurd en toen werd-ie toch zo nijdig! ... Nou enne toen ging hij vertellen van Breda en 't turfschip... en toen zei de meester dat we 't allemaal eens moesten opschrijven en toen kregen we een velletje papier en een potlood, en toen allemaal aan 't schrijven, dat begrijp je. Zeg, dat was nou nog 's een fijn verhaal, hè? Van dat turfschip en de Spanjaarden... Ik heb er een verschrikkelijk mooi opstel van gemaakt, maar de meester vond het weer niet goed... Gek hè, meester Long vindt niks goed... De andere jongens in mijn klas hadden maar kleine stukkies geschreven en die kregen goedkeuringen... Kijk 's... ik heb het fn mijn zak... Is dat nou niet gemeen, om daar een twee voor te geven? Lees het maar..." Drukker nam het netjes opgevouwen papier aan dat Pietje hem aanbood, en las het volgende:

De inneming van Breda

De meester heeft zo juist vertelt van de inneming van Breda en nu ga ik het over vertellen, maar dan op papier. Het is een fijne geschiedenis lees maar. Er waren een hoop Spanjaarden in Breda, maar natuurlijk niet zo'n erg grote hoop en die zaten samen in de vesting van de muren van de stad. Ze waren erg koud vanwege de winter, want ze hadden geen gas en geen kolen omdat de gasfabriek ze wel lekker bedanken zou en daarom moesten ze maar turf stoken. Mijn moeder brandt geen turf want die maken veel te veel rook, maar die Spanjaarden hadden niets anders. Ze zeiden tegen de turfboer: Zeg Kees van Putten breng ons maar gauw een hele schuit vol turf. Die slimme turfboer ging toen gauw naar Prins Maurits die een lekker pijpje zat te roken bij de kachel van de Watergeuzen. Wat is er nou aan de hand? zei de Prins. Toen zei de turfschipper: Mondje dicht Prins. Ik ga een schuit met turf naar de Spanjaarden brengen in Breda en ik heb genoeg plaats voor een hoop soldaten onder de planken van de schuit, ziet u. Nou zal ik u es eventjes gaan vertellen dat u nou mooi een kans heb om de stad op u dooie gemak in te nemen en alles wat u te doen hebt is een hoop soldaten onder de turf te stoppen en dan vaar ik ze wel binnen

de gracht. Geen mens heeft dan gemerkt dat ze met de-schuit zijn binnengekomen. Toen zei de Prins dat ie dat een fijn plan vond en dat hij het zou uitvoeren. Gaat u zelf ook mee vroeg de turfschipper nog maar de Prins had daar geen tijd voor. Er gingen toen wel zeventig soldaten van de prins onder de schuit met een hele lading turf er bovenop. Geen mens kon ze zien. Maar de soldaten hadden het erg koud omdat er een lek in de boot zat en ze begonnen te hoesten en te niezen want ze zaten met hun voeten in het natte water. De schipper zei tegen zijn mannen: jullie moeten hard pompen dan kennen de Spanjaarden het hoesten niet horen en toen kwamen ze in Breda. Een Spanjaard stak zijn sabel door de zolder van de schuit en hij prikte een soldaat die gaf een gil maar niemand hoorde het gelukkig. Toen het nacht werd klommen ze allemaal uit het turfschip en schooten ze alle Spanjaarden dood tot er geen een meer levend was en toen riepen ze de Prins met zijn leger en die heeft toen de stad veroverd. Zo heeft meester Long het vertelt en zo heeft Pietje Bell het opgeschreven. „Nou, dat is me een heel verhaal Pietje. Maar ik kan me best begrijpen dat je meester daar geen hoog cijfer voor gegeven heeft. Je slaat maar door en je vertelt maar en je vertelt maar en je maakt veel fouten. Ik zie maar weinig komma's, maar ik moet

toegeven, je kunt het leuk vertellen." „Als ik groot ben," zei Pietje trots, „ga ik boeken schrijven voor aardige jongetjes en dan geef ik ze allemaal weg." „En als je voor mij wat boodschappen wilt wegbrengen, zal ik je een flinke zak pinda's geven voor je aapje," beloofde de kruidenier. Daar had hij wel zin in. Pietje bezorgde de kruidenierswaren en keerde spoedig daarna huiswaarts met een grote zak nootjes. Hij vond Jocko slapende in zijn mandje, terwijl Sambo hem liefkozend likte. „Och vader, kijk eens, wat lief," zei Pietje, naar de dieren wijzend. „Ja, erg aardig," zei vader, „maar soms zijn die twee mij een beetje al te aardig. Het lijkt wel een circus zoals die rakkers te keer gaan." Op dit ogenblik ontwaakte Jocko en strekte zich eens flink uit. Sambo begroette hem met een kort blaf je, waarop Jocko hem bij de oren greep en zich overeind trok. De hond vond dit niet erg prettig en jankte. De aap vond het nog niet genoeg en greep nu de staart van Sambo. Sambo sprong op en rende door de werkplaats naar de winkel en spoedig was het honden- en apenspel aan de gang. De schoenmaker lachte er hartelijk om en liet de laars, die hij juist aan het repareren was, in de steek om de voorstelling bij te wonen. Jocko sprong op de toonbank en daagde de hond uit, die keffend tegen hem opsprong. De aap wipte boven op Sambo, waarop de

hond als een dolle in het rond rende. En toen liet Sambo zich vallen en de twee vrolijke dieren rolden stoeiend met elkander over de grond. Vader en Pietje schaterden het uit van pret en dat maakte dat moeder Bell kwam aanlopen. „Kijk me nu toch zo'n stel eens aan! " riep ze uit. „Vader en zoon en een hond met een aap! ... Een mooie boel, dat moet ik zeggen! ... En intussen blijft het reparatiewerk maar liggen en wordt er niets uitgevoerd! ... Hopla, uit met dat apencircus en aan 't werk! ... En jij Pietje, kom in de kamer en eet je boterham! "

Zuster Martha was al enige jaren verloofd met Paul Velinga, die in Den Haag woonde en nu zouden ze binnenkort gaan trouwen. Pietje en zijn ouders waren vroeger al eens op bezoek geweest bij de familie Velinga en Pietje had er een paar woelige dagen doorgebracht, daarbij trouw geholpen door het tienjarig zoontje van mijnheer Velinga. Er zou een grote bruiloft in Den Haag gehouden worden, maar omdat natuurlijk niet alle Rotterdamse vrienden naar Den Haag konden gaan, zou er ook een feestavondje in Rotterdam gegeven worden. Het bruidspaar zou met muziek en zang ontvangen worden, er zou een groot souper plaatsvinden en men had een alleraardigst programma van vrolijke nummers. Onder de gasten, die uitgenodigd

waren, bevonden zich Geelman met zijn vrouw en Jozef, meester Long, tante Cato en verder nog een groot aantal vrienden en kennissen, en ook een paar burens. Natuurlijk was de woning van de schoenmaker niet groot genoeg om zoveel gasten te ontvangen en daarom was er een bruiloftszaaltje gehuurd in de buurt. Op Pietjes verzoek mochten ook Peentje en Engeltje, zijn boezemvrienden, op de partij komen. Het feest werd door de jongens met grote spanning en blijdschap tegemoet gezien. Vele dagen tevoren maakten zij plannen en troffen zij voorbereidingen want zij wilden graag dat het feest een groot succes zou worden. Pietje begreep wel dat er hier een goede gelegenheid was om de mensen op te vrolijken en te laten lachen. Tevens zou hij voor enige succesvolle nummers zorgen en de ceremoniemeester, mijnheer Voorthuis, een vriend van Martha, zou natuurlijk heel blij wezen met de welwillende medewerking van Pietje Bell en zijn vrienden. Het enige wat de drie jongens verzuimd hadden, was, de ceremoniemeester mee te delen welke nummers zij op het programma geplaatst wensten te zien. Maar ze hadden er hun redenen voor. Ze wilden het als een verrassing bewaren. Het eerste nummer dat de jongens zouden ten uitvoer brengen, was een acrobatisch honden- en apenspel, waarbij natuurlijk

Sambo en Jocko zouden optreden. Behalve dat zouden de drie jonge artiesten zelf enige acrobatische en atletische toeren verrichten; ze hadden zich daarvoor de nodige kostuums aangeschaft. Het moet gezegd worden, de ceremoniemeester en zijn helpers hadden alle eer van hun werk! Zij hadden het zaaltje alleraardigst versierd. Er was een toneeltje en in een groot zijvertrek stond de feesttafel. Een groot aantal gekleurde elektrische lampjes verlichtte het zaaltje en boven de deur hing een groot schild met de woorden:

WELKOM BRUIDSPAAR!

Op de vastgestelde avond in januari was alles gereed voor de ontvangst van de gasten en het bruidspaar. De vrienden arriveerden in groepjes. In de garderobe deden ze hun jassen uit en zetten hun hoeden af. Vrolijk babbelend en lachend liepen zij dan naar het zaaltje. Overal waren vriendelijke gezichten en stralende ogen, vol verwachting van de heerlijke dingen die komen zouden. Pietje Bell en zijn twee vrienden waren op hun keurigst uitgedost. Ze hadden alles wat ze nodig hadden voor hun vrolijke toneel nummers, in gereedheid en op het laatste ogenblik hadden ze de ceremoniemeester gevraagd, of ze hun acrobatische nummer konden

opvoeren. Mijnheer Voorthuis, een zeer ernstig mens, had voorzichtig geïnformeerd waar dat wel uit bestond. Hij fronste de wenkbrauwen bij het horen van de woorden „acrobatisch" en „apencircus", „hondenkomedie" en „variéténummer", maar tenslotte vond hij het toch goed. Het zaaltje vulde zich. Daar was tante Cato, uitgedost als een kerstboom. Ze was eerst van plan geweest niet te komen, maar terwille van Martha had ze het verleden maar trachten te vergeten en had het bruidspaar een mooie stoel gegeven. Geelman was er ook, deftig in het zwart, en naast hem zat Jozef, een waardig evenbeeld van zijn vader. Meester Long en de andere vrienden bleven niet uit en het duurde niet lang of het gezelschap was compleet en wachtte nu op de aankomst van het bruidspaar. Terwijl enige meisjes welkomstliederen uitdeelden, vonden Pietje en zijn vrienden het hoog tijd de mensen een beetje op te vrolijken. Zij gingen naar de keuken, die achter het zaaltje gelegen was, en namen er een kluitje groene zeep uit de zeepot. Zij smeerden er hun rechterhand mee in en keerden terug naar de zaal, Pietje naar het ene einde en de twee vrienden naar het andere. Toen begonnen zij heel beleefd de gasten te feliciteren met het bruidspaar en gaven handjes. Maar zodra de gasten de kleverige, vette handen van de

jongens drukten, begrepen zij dat het een grap was. Zakdoeken werden voor den dag gehaald en handen gewreven en er was een hartelijk gelach. Niemand scheen er boos om te zijn en vóór de gasten het wisten, hadden er wel twintig met de zeephanden van Pietje en de vriendjes kennis gemaakt. Maar toen kwam het bruidspaar. „Daar zijn ze! Daar zijn ze! " riep de uitkijk, die aan de deur stond. Dadelijk schaarden de gasten zich in twee rijen, de welkomstliederen in de handen. Pietje liep met Engeltje en Peentje naar het zijkamertje, waar ze een mandje met papieren bloemen hadden verborgen. Weken van tevoren hadden zij die kleine papieren bloemetjes zelf gemaakt en nu was er een mandje vol van. De bedoeling was, de bloempjes bij de intocht over al de gasten en het bruidspaar uit te strooien. In een ogenblik hadden zij bij de deur post gevat om Martha en de bruidegom te begroeten. Eindelijk kwamen ze binnen, Martha en haar aanstaande echtgenoot. De pianist sloeg een paar akkoorden aan en de gasten zongen het welkomstlied. Pietje en zijn twee makkers strooiden de veelkleurige bloemetjes over het bruidspaar en ook over de aan weerszijden geschaarde gasten, ledereen vond het allerliefst. Midden in de welkomstzang niesde de bruidegom, weldra gevolgd door Geelman en later tante

Cato. En toen snakte vader Bell naar adem en., hatchie!
... Het was een vreemd geval. Meer en meer gasten begonnen te niezen en spoedig waren er maar een paar die nog genoeg adem hadden en kracht bezaten om het welkomstlied tot het einde te zingen. Een storm van genies verving het gezang en men keek elkander verbaasd aan. De jongens niesden al even hard mee, net als de anderen, en men begon zich af te vragen of er misschien teveel ramen openstonden. Maar gelukkig wekte 't genies zulk een gelach op, dat niemand er boos om werd. De bruidegom raapte een van de bloempjes op en rook eraan, waarna hij een veel betekenende blik op Pietje wierp. Hij trok hem aan een oor en fluisterde hem toe: „Een beetje minder niespoeder in die bloemen was ook wel goed geweest, Pietje." „Ach, het is toch zo jammer dat het mislukt is," zei Pietje op treurige toon. „Mislukt? " vroeg Paul Velinga, „wat bedoel je met .mislukt'? Was het dan niet je bedoeling om ons allemaal te laten niezen? " „Helemaal niet. We wilden de bloemetjes alleen maar lekker laten ruiken en hebben reukpoeier gekocht... maar ik geloof dat ik per ongeluk het verkeerde zakje heb meegebracht." Paul Velinga, zelf nog een jonge man, had altijd schik in Pietje en vond hem erg aardig. Hij lachte eens en zei: „Nou moet ik weer naar de bruid. Piet, en handjes

gaan geven aan de lui. 'k Zou veel liever met jou en de jongens pret maken... sst... niets zeggen hoor." Pietje knikte weibegrijpend. „Wil je een kluit zeep in je handen hebben? " vroeg hij. Paul lachte weer en schudde het hoofd, terwijl hij zich naar zijn plaats in het groen begaf. Er werden wat toespraakjes gehouden, die Pietje en zijn vriendjes niet hoorden, want ze waren veel te druk bezig met andere voorbereidingen. En toen begon de pret.

Hoofdstuk XVIII

Waarin alweer een ander hoofdstuk in Pietje Bells leven besloten wordt

Al spoedig deed het gerucht de ronde dat Pietje en zijn makkers de bloempjes hadden willen parfumeren en daarvoor niespoeder hadden gebruikt. De meeste gasten lachten er hartelijk om, maar tante Cato en Geelman, die toevalligerwijze naast elkaar zaten, gaven hun strenge afkeuring te kennen. „Wat er van die jongens terecht moet komen, is mij een raadsel,” zei tante Cato. „De kinderen hebben tegenwoordig geen respect meer voor oudere mensen.” „Zegt u dat wel,” beaamde Geelman knikkend. „En die Pietje Bell is een door en door slecht kind. Ik heb al veel verdriet van hem beleefd.” „Praat me er niet van,” zuchtte tante Cato. „Ik logeer weer bij mijn broer en zuster, maar wat ik door dat kind uit te staan heb is haast ongelooflijk.” „Een verbeteringsgesticht zou misschien helpen, denkt u niet?” „Zegt u maar: een gevangenis,” zei tante Cato. „Weet u wat hij gisteravond heeft gedaan?” „Nee, vertelt u het mij eens.” „O, het is verschrikkelijk, ik kan er wel om huilen als ik eraan denk. Hij zei dat hij mij aan het lachen wou maken en een beetje opvrolijken

omdat ik altijd zo'n zuur gezicht had, zei hij. En als er nu maar iemand thuis was geweest, zou het nog niet zo erg geweest zijn." „U bedoelt, dat u alleen thuis was?" vroeg Geelman. „Ja, ze waren naar de bioscoop en m'n broer had de zaak om acht uur gesloten. Ze hadden mij ook willen meenemen, maar ik had geen zin en wou liever kalmpjes mijn koffer uitpakken. Maar jawel. Moet u horen. In plaats van de koffer vond ik een stukje papier waar Pietje op geschreven had: Lieve tante Kaato uw tas is in de hangkast. Ik naar beneden en wil de deur van de kast opendoen. Maar jawel, ze was op slot. Er stak een briefje in de deur. Weer van Pietje. Lieve tante Kaato. De sleutel is in vaaders tabaksdoos in de kamer. Nou vraag ik u, meneer Geelman, is dat nou een manier van doen? Hoe kan een mens daar nou om lachen? " „Verschrikkelijk, juffrouw Bell. En toen? " „En toen zocht ik in de kamer naar m'n broers tabaksdoos, die altijd op de schoorsteen ligt. Geen tabaksdoos, hoor. Maar wel een papiertje. Lieve tante Kaato. De tabaksdoos is in de kolenbak. Mens, het was om er gek van te worden! Opvrolijken noemt hij dat! " Geelman schudde verontwaardigd het hoofd. „En was de tabaksdoos in de kolenbak, juffrouw Bell? " „Kan je begrijpen! Weer een briefje, en de kolenbak niet te zien. Lieve tante Kaato de kolenbak is in de kelder. Nou

mankeerde er nog maar aan, dat de kwajongen de hele kelder ergens heengesleept had." „En toen vond u de kolenbak in de kelder? " „Och, was 't maar waar. Ze hebben geen kelder, zie je."

Op dat ogenblik kwam er iemand met een grote, Turkse trom binnen en begon daar hard op te slaan, hetgeen het sein was voor een algemene mars naar de eetzaal. Alle heren namen hun dames bij de arm en sloten zich bij de stoet aan. Geelman, die zijn vrouw zo gauw niet vinden kon, bood met een stijve buiging tante Cato zijn arm aan en voegde zich bij de parade. Men ging naar de eetzaal en daar zag tante Cato tot haar grote blijdschap dat Geelman haar tafelbuurman zou zijn, terwijl Geelmans vrouw een plaatsje naast meneer Long kreeg. Pietje zat met Engeltje en Peentje aan een klein tafeltje. De drie jongens gedroegen zich werkelijk allerliefst en niemand het het geval met de niespoeder zo erg gevonden. Maar niemand wist wat er tien minuten tevoren in de grote keuken gebeurd was. De kok, een goeie dikzak van een verbazende omvang, had schik in Pietjes leuke verhalen, en was zo goedlachs, dat hij telkens schaterde. Hij liet de jongens een beetje helpen en Pietje mocht wat room kloppen. Toen had Pietje een aardig idee. Hij nam een bord en legde er

een natte spons op. Toen bedekte hij de spons met geklopte room, versierde de taart met wat dadeltjes en stak een paar rode kersjes op de top. Het geheel zag er allersmakelijkst uit! De kok zelf lachte dat zijn dikke buik schudde. „Voor wie is dat bestemd? " vroeg hij. „Voor meester Long," zei Pietje. „Hij is een goeie vent. Ik wil hem eens laten lachen. Wat zal hij 'n pret hebben! " Natuurlijk vertelden ze niets aan de kelners, die de gasten bedienden. Alleen gaf de kok een hunner bevel, de speciale pudding bij meester Long te brengen. Meester Long keek er met verlangende ogen naar, want hij was bijzonder verzot op pudding. „Mag ik voor u een stukje afsnijden? " vroeg hij aan Geelmans vrouw. „Heel graag," zei ze. „Ik houd veel van roompudding." „Ik ook, ik ben er dol op." Meester Long nam een mes en probeerde een plak van de pudding te snijden. Maar de spons gaf mee en een straal water spoot eruit precies in de mond van Geelman, die aan de overzijde van de tafel zat. Pietje en zijn makkers hadden het hele geval op een afstand gadeslagen en knepen elkaar in de arm. Toen begon men te lachen, iedereen wilde de namaakpudding eens van nabij bekijken en onderzoeken en het duurde niet lang of er ging een algemeen gelach op. Er waren slechts twee personen die daar niet aan deelnamen. Geelman en tante Cato. „Je hoeft niet te

vragen wie dat weer gedaan heeft," merkte tante Cato op, een woedende blik werpend in de richting van Pietje Bell, die met Engeltje en Peentje aan een klein tafeltje heel onschuldig zat te muizen. „Dat niet alleen," antwoordde Geelman, „maar ook zijn meester lacht erom, net als de anderen. Als het mijn jongen was zou ik hem een heel andere opvoeding geven. Het is een schande... O ja, u was aan het vertellen... hoe liep 't af? Was uw koffer in de kelder? " „Welneen, mijn goeie man, ze hebben niet eens een kelder. Maar er was weer een briefje. Lieve tante Kaato. Ik bedoel de zolder. Mijn lieve mens... ik weer naar boven en daar vond ik de kolenbak. In de kolen was de tabaksdoos en daarin de sleutel. Maar het mooiste komt nog. Ik open de kast en haal mijn koffer eruit. En toen ik hem openmaakte, sprong de kat eruit! Ik ben nog nooit van mijn leven zo geschrokken! " De kinderen worden tegenwoordig hoe langer hoe ondeugender," klaagde Geelman. Hij zou nog meer over dit onderwerp gesproken hebben, maar nu begon er iemand een toespraak te houden. Laten we volstaan met te zeggen dat het souper zonder verdere avonturen afliep en men zich in blijde stemming naar de feestzaal begaf, waar het verdere programma van de avond afgewikkeld zou worden.

We zullen de bruiloftsgasten maar een genoeglijke avond toewensen en een paar dagen overslaan. Nu Martha getrouwd was en in Den Haag woonde, kon zij niet meer als onderwijzeres blijven werken. Meester Long werd naar Mar-tha's klas verplaatst en Pietjes klas kreeg ditmaal een onderwijzeres, juffrouw Klein. Ze was echter allesbehalve klein. De nieuwe schooljuffrouw was een goedige dikkerd en wel zes voet lang. Ze hield veel van kinderen, in het bijzonder van aardige jongetjes zoals Pietje Bell en Engeltje en Peentje. Omdat ze veel van jongetjes hield, bedierf zij ze niet, maar gaf ze een flink pak voor hun broek als ze het verdienden. Pietje had dat al heel gauw ontdekt. Hij was alleraardigst voor haar en de eerste dag dat ze in zijn klas kwam, deed hij alles voor haar. Jopie was jaloers, die wou ook alles voor de nieuwe juffrouw doen, maar met de bedoeling een wit voetje bij haar te krijgen. Pietje duwde zijn vuist onder zijn neus en zei hem op te hoepelen. Jopie gaf Pietje een schop en Pietjes vuist maakte twee bewegingen... een achterwaartse en een voorwaartse... en daarna had Jopie een blauw oog. Juffrouw Klein kon dergelijke veldslagen in haar klas niet toestaan en daarom riep ze Pietje ter verantwoording. „Hoor eens, Pietje Bell... ik vind het heel aardig van je dat je het voor mij opneemt, maar

vechten kan ik niet dulden. Je hebt die jongen mishandeld. Kom hier. Ik moet je straffen." En de geweldige juffrouw Klein nam Pietje over de knie en gaf hem een flink pak slaag. Piet had het gevoel of een bootwerker hem te pakken had. Na dat portie billeskoek had hij grote eerbied voor juffrouw Kleins lichamelijke kracht. Onder het sommen maken dacht hij aan het versje van 'Piet Hein z'n naam is klein' en hij schreef op zijn lei:

Juffrouw Klein d'r naam is klein
D 'r hande benne groot
Ze sloeg me half dood.

Maar och heden, toen de juffrouw door de klas kwam, zag ze het rijmpje op Pietjes lei. Nou zou je verwachten dat ze verschrikkelijk boos werd en hem honderd strafregels gaf, maar dat gebeurde helemaal niet hoor. Juffrouw Klein was erg kordaat en ze liet niet met zich spelen, maar ze was een erg goedgehartig en vrolijk mens en ze schoot opeens in de lach. Toen nam ze Pietjes griffel en schreef er twee regels onder:

Maar geloof me vrij
Ze houdt wel veel van mij.

Pietje las het en kon zijn ogen niet geloven. „Is dat heus

waar, juffrouw?" vroeg hij. „Natuurlijk, Pietje. Ik houd van al mijn leerlingen, als ze maar niet vechten, en vooral niet in de klas." " „Ach, juffrouw, ik hou helemaal niet van vechten, ziet u. Maar Jopie zit mij altijd dwars... en hij wil altijd doen wat ik doe en dan schiet mijn hand wel eens per ongeluk uit." „Je moet dan maar een beetje beter op je handen passen. We moeten ook aan andere mensen denken." „Het is beter eerst tot tien te tellen vóór je iemand een klap geeft." Piet nam zich voor dat te onthouden en van nu af aan beter op zijn handen te passen en tot tien te tellen. Hij was blij dat juffrouw Klein veel van hem hield en besloot heel lief voor haar te zijn en haar veel op te vrolijken. Hij maakte haar lessenaar schoon en borstelde haar mantel en hoed af, die in de kast hingen. Toen de school uitging kon de juffrouw niet begrijpen waarom ze haar mantel niet kon aantrekken, maar ze had het antwoord op die vraag spoedig gevonden. Pietje had knopen in haar mouw gelegd om haar een beetje op te vrolijken. Hij was intussen al op weg naar huis en bonsde tegen een jongen aan, die ruzie met hem begon te maken. „Ik ken je wel," zei de jongen, die een hoofd groter dan Pietje was. „Jij bent de jongen uit de schoenwinkel in de Herenstraat en je vader verkoopt allemaal versleten schoenen die afgelopen zijn en hij haalt ze uit het

lorrenpakhuis." Die belediging was teveel voor Pietje. Maar opeens herinnerde hij zich de woorden van juffrouw Klein: Je moet een beetje op je handen passen... het is beter eerst tot tien te tellen. Zo gezegd, zo gedaan. Pietje keek de jongen met zijn zwarte ogen doordringend aan en toen zei hij, terwijl de knaap hem verbaasd aanstaarde: „Een, twee, drie, vier, vijf, zes, zeven, acht, negentien! ! ! " En bij het laatste woord kreeg de belediger van Piets vader een stomp onder de kin die hem tegen de straat deed tuimelen. Hij krabbelde overeind en wilde nog wat zeggen, maar Pietje deed een stap dichterbij, waarop de grote jongen het verstandiger vond zich terug te trekken. „Juffrouw Klein heeft wel gelijk," mompelde Pietje Bell bij zichzelf, „het is beter eerst tot tien te tellen... je kan dan beter mikken en ze begrijpen niet waarom je dat doet."

Zeer tevreden over de toegepaste les sloeg hij de weg naar huis in, maar liep eerst nog even bij de kruidenier aan om te horen of er misschien een dubbeltje te verdienen was. De kruidenier was juist een paar klanten aan het helpen en Pietje nam op de kist plaats, zich tegoed doende aan wat gedroogde appeltjes. „Wel, beste jongen," zei de kruidenier, toen de klanten vertrokken waren, „hoe gaat 't tegenwoordig op school?

" „Erg best," zei Pietje, „we hebben een nieuwe juffrouw. Ze heet juffrouw Klein, maar ze is tweemaal zo groot als meester Long. Ze was er vandaag voor het eerst en ik heb al een pak voor mijn broek van haar gehad." „Wat? Van een juffrouw? " vroeg de kruidenier, terwijl hij tien cent gedroogde appeltjes in het boekje noteerde. „Is ze zo sterk? " „Sterk? " zei Pietje. „Ik denk dat ik weer varkensblazen in mijn broek zal moeten steken. Maar ze is toch erg aardig. Ze is zo dik en zwaar... ze lijkt wel op een spekslager. Ik denk dat ik Jocko eens mee naar school zal nemen om hem te laten zien." „Je kunt geen aap mee naar school nemen," lachte Drukker. „Wat blijft er dan van het onderwijs over? " „De juffrouw kan hem best gebruiken als we dierenles hebben en dan kan ze ons van apen vertellen. Jocko is zo aardig. Mijn vader verkoopt veel meer schoenen sinds ik Jocko heb." „Wat is dat nu voor onzin? " „'t Is geen onzin," hield Pietje vol. „Ik heb aan alle kinderen in de buurt verteld dat ik een voorstelling met Jocko en Sambo zal geven als ze met hun moeder een paar schoenen bij ons komen kopen. En ze zijn allemaal gekomen met hun moeder om schoenen te kopen en mijn vader heeft nog nooit van zijn leven zoveel schoenen aan de buurt verkocht. Eerst wou vader niet hebben dat ik Sambo en Jocko in de winkel

bracht, maar er kwamen hoe langer hoe meer kinderen met hun vaders en moeders en ze wilden toen natuurlijk allemaal de voorstelling zien. Zeg, Drukker, is dat geen goed plan voor jouw winkel? Zal ik de kinderen vertellen dat ze hier wat moeten kopen en zal ik dan een voorstelling geven? " „Nee, dank je wel, ik heb al genoeg met je te stellen zonder de hond en de aap. Maar vertel me eens, is je zuster al naar Den Haag verhuisd nu ze getrouwd is? " „Ja hoor, ze is eergisteren gegaan. En we hebben toch zo'n pret gehad op de bruiloft. Waarom ben jij er niet geweest, Drukker? " „Ik was niet uitgenodigd en kon natuurlijk niet ongevraagd komen." „O, dat geeft niet... ik was ook niet uitgenodigd. Maar we hebben een prachtige voorstelling gegeven met Peentje en Engeltje. Acrobatentoeren, nogal niet fijn. Engeltje stond met z'n handen en voeten op de grond en Peentje op mijn rug, en dan klom ik op Peentje z'n schouders en Peentje gaf mij een stapel sigarenkistjes met een glas water er bovenop... het ging fijn hoor... alleen bewoog Peentje zich en toen vielen het glas water en al de sigarenkistjes op zijn hoofd en Engeltje kon ons niet meer houden en die zakte in elkaar en we rolden allemaal over de vloer en de mensen lachten dat ze haast huilden... heus waar, ik zag dat ze tranen in d'r ogen hadden..." „Nou," zei de kruidenier, „ik

kan me best voorstellen wat een pret de mensen gehad hebben." „O ja," vervolgde Pietje, 'n handvol pepermuntjes uit een stopfles nemend, wat dadelijk door Drukker genoteerd werd, „en dan waren er ook nog een paar kennissen die een paar flauwe stukjes deden op het toneeltje, maar wij speelden toch het beste van allemaal, zie je. Ze hadden allemaal erg veel pret om ons, behalve Geelman, die droogstoppel. Zal ik nu boodschappen doen? " „Geen boodschappen vandaag," zei de kruidenier. Pietje Bell ging huiswaarts, hopende dat er wat kinderen met moeders in de winkel zouden zijn om schoenen te kopen, zodat hij weer een voorstelling zou moeten geven. Maar er waren geen klanten en hij vond zijn vader in de werkplaats, die luid zong en een laars repareerde. Pietje keek naar het mandje, waarin gewoonlijk Jocko en Sambo broederlijk lagen te slapen. Hij vond er alleen het aapje. „Waar is Sambo, vader? " vroeg hij. Vader Bell hield op met zingen, en schudde het hoofd. „Ik weet het niet, jongen. Om je de waarheid te zeggen, heb ik hem al de hele morgen niet gezien." „Is hij dan weggelopen? " vroeg Pietje ongerust. „Misschien wel. Of meegenomen door iemand." De tranen kwamen Pietje in de ogen. Eerst doorzocht hij het hele huis en het achterplaatsje, maar de hond was niet te vinden. Toen rende Pietje de straat

op. Hij dacht niet aan eten, ofschoon zijn moeder een heerlijk middagmaal gereed had. Sambo was weg, Sambo was weg! ! Die gedachte kon hij maar niet van zich afzetten. Zijn verdriet en schrik waren zo groot, dat hij zonder nadenken door de straten rende, overal rondkijkend. Er waren genoeg honden te zien, maar Sambo was er niet. Langzamerhand kwam hij een beetje tot bedaren en ging op een stoep zitten. Waar zou Sambo heen gegaan zijn...? Maar hoe Pietje ook nadacht, hij kon het antwoord op die vraag niet vinden. Toen opeens schoot hem een denkbeeld door het hoofd! De krant... die altijd stukjes over hem schreef... als hij eens in die krant zette dat zijn hond weg was, zou misschien de hele stad aan het zoeken gaan. En de politieagenten waren toch ook over de hele stad verspreid... die konden ook wel een handje helpen... Had hij niet onlangs de politie geholpen met die autodief...? Pietje zette het op een lopen en rende naar het politiebureau. „Wat moet jij hier? " vroeg de agent, die aan de deur stond. „Och, agent, mag ik alsjeblieft de hoofdcommissaris van politie effetjes spreken? Het is verschrikkelijk belangrijk! " „Kom maar binnen," zei de agent lachend, „en vertel het maar eens aan de inspecteur." Aan een hoge lessenaar zat de inspecteur. „Wat is er aan de hand? " vroeg deze. „Wie

ben je? " „Ik ben Pietje Bell, meneer de politie," antwoordde Pietje hijgend, „en mijn hondje Sambo is weg en nou wou ik u vragen of u assieblieft aan al de agenten wil vertellen om goed uit te kijken naar een mooi, zwart hondje en ik ga ook naar de krant, dan zullen ze een stuk in de krant zetten over Sambo en ik ben zo vreselijk verdrietig, mijnheer, en nou kan ik niet naar school gaan, want ik moet mijn hond zoeken... wilt u nou asjeblieft dat aan de agenten zeggen? " „Zo, jij bent Pietje Bell, hè? " zei de inspecteur lachend. „Ben jij dezelfde jongen die ons de autodief in handen heeft gespeeld? " Pietje knikte. „Welzo, Pietje, dan zijn we je wel wat verschuldigd. Vertel me nou maar eens precies hoe je hondje er uitziet, dan zal ik hem laten opsporen." Pietje voldeed aan 't verzoek en vertrok, na de verzekering te hebben gekregen, dat de hele Rotterdamse politie naar Sambo zou zoeken. „En vergeet niet naar school te gaan," vermaande de inspecteur, toen Pietje bij de deur stond, „laat de zaak maar aan ons over."

Pietje ging niet naar het bureau van de krant, maar één der reporters had het verhaal op het politiebureau gehoord en stelde er een heel stuk over op. Maar dat dit muisje nog een aardig staartje zou hebben, wist

natuurlijk niemand vooruit, en Pietje helemaal niet. Toen hij die middag uit school kwam, was er een boodschap van de politie voor hem, om met zijn vader even op het bureau te komen. „Wat zullen we nou beleven? " riep de schoenmaker. „Heb je wat uitgehaald, jongen? " „Nee vader, heus niet, maar misschien weten ze wat van Sambo." Vader en zoon gingen op weg naar het bureau nadat de schoenmaker de winkel aan de zorgen van zijn vrouw had toevertrouwd. Op het bureau werden zij dadelijk bij de inspecteur toegelaten. „Ik ben blij dat u met de jongen meegekomen bent," zei de vriendelijke politie-inspecteur. „Hij heeft hier vanmiddag aangifte gedaan van het verdwijnen van zijn hond. Gewoonlijk nemen we van dergelijke onbeduidende zaken geen notitie. Maar omdat we een beetje verplichting hadden aan uw zoontje Piet, hebben we werk van de zaak gemaakt. Het schijnt dat alle agenten op dit bureau Pietje kennen en hem erg aardig vinden. Hij komt hun altijd een hand geven en probeert dan op hun alarmfluit te blazen. Zodra een van de agenten Pietje ziet aankomen, bergt hij zijn alarmfluit weg. Maar nu ter zake. Pietersen, breng de hond hier! " Een der agenten kwam met een zwarte hond terug. „Sambo! " riep Pietje uit en de hond sprong op hem toe en kefte van blijdschap. Hij sloeg de armen om het dier heen en

drukte hem aan zijn borst. „O Sambo, waar ben je geweest? Waarom ben je van het baasje weggelopen? " „Dat zal ik je vertellen," zei de inspecteur. „Pietersen, breng de jongen hier! " Weer verdween Pietersen en kwam spoedig terug met een jongeling, die de ogen naar de grond geslagen hield. „Jozef Geelman! " riep vader Bell verbaasd uit. „Jozef Geelman! " herhaalde Pietje. „Wat heeft-ie gedaan? " „Kent u deze jongen? " vroeg de inspecteur. „O ja," sprak de schoenmaker, „hij is de zoon van mijn vriend Geelman, de drogist uit de Breestraat." „Wel," zei de inspecteur. „Dit jongmens is op straat aangehouden en hij zei dat het zijn hond was. Maar we hebben gauw de waarheid uit hem gekregen. Hij zegt dat hij de Herenstraat passeerde en Pietjes hond voor de deur vond. Hij sprak het dier toe, bond hem een touw aan de halsband en nam hem mee." „Waarom deed je dat. Jozef? " vroeg vader Bell. „Omdat ik Pietje eens betaald wou zetten, dat hij altijd mijn vader plaagt," zei Jozef. „Maar ik wou de hond niet stelen... Pietje maar een beetje schrik aanjagen..." „Wel jou lelijke..." wilde Pietje zeggen, maar opeens schoten hem de woorden van juffrouw Klein te binnen: „We moeten nooit aan onze drift toegeven... het is beter om eerst tot tien te tellen." En toen begon hij tot verbazing van allen die het hoorden, te tellen: „Een,

twee, drie, vier, vijf, zes, zeven, acht, negen, tien! " En pats! had Jozef een oorveeg te pakken, die je wel op straat kon horen. „Hei, hei! " riep de inspecteur, „dat mag je hier zomaar niet doen! Je moest je schamen, Pietje Bell." „Ja, maar hij moest zich nog veel meer schamen," zei Pietje, „mijn hond te stelen." „Nu mijnheer Bell, wat zullen we met de jongeling doen? Wilt u een aanklacht tegen hem indienen wegens diefstal? " „Nee, dank u," zei vader Bell, „laat hem maar naar huis gaan. Het is een goede les voor hem geweest en hij zal het wel niet weer doen." De schoenmaker en Pietje verlieten het bureau met de hond, na de inspecteur hartelijk bedankt te hebben. En de volgende morgen stond er in de krant, dat Jozef Geelman, de zoon van de drogist uit de Breestraat, wegens diefstal van Pietje Bells hond gearresteerd en weer vrijgelaten was. De drogist was buiten zichzelf van woede en schaamte. Zo iets afschuwelijks had hij nog nooit meegemaakt. Dat stond altijd van Pietje Bell in de krant en niet van zijn zoon Jozef. Omdat zijn brave zoon Jozef heel onschuldig een wandeling was gaan maken met Pietjes hond, was hij gearresteerd en naar het politiebureau gebracht! En in de krant gezet! Hoe kwamen de kranten 't altijd te weten, als Pietje Bell iets in de stad had uitgehaald? Jozef

Geelman bracht hen op de hoogte en zorgde ervoor, dat Pietje in de kranten de stadskwajongen genoemd werd. En nu kreeg Jozef een lepeltje van zijn eigen medicijn te drinken. O, wat ging hij te keer, toen hij in de krant las dat hij wegens het stelen van een hond gepakt was!

Twee dagen later zat Pietje op zijn zolderkamertje en schreef een lange brief aan zijn zuster Martha in Den Haag.

Lieve Martha,

Je moet maar niet naar het schrijven kijken Martha want ik heb zo'n gekke pen en de inkt is net modder. Ik ga je nou een mooie brief schrijven omdat vader zegt dat ik jou een brief moet schrijven en nou begin ik dan maar. De juffrouw op school zegt dat ik zoveel fouten maak maar ik doe heel erg mijn best en mijn sommen zijn altijd goed. Martha het is niks gezellig in huis nou jij wegbent en je kamer is zo stil en omdat daar nou toch niemand slaapt laat ik Sambo en Jocko in je bed slapen, maar dat magt niet van moeder die heeft ze weggejaagt. Martha je hebt beloofd dat ik een dagje bij je mag komen logeren. Er waren nog een hoop dingen

van je in je kamer en moeder zegt dat je die nog wel eens komt pakken. Weet je nog dat mooie kleedje met allemaal mooie gehaakte figuurtjes op je tafeltje? Dat heeft Sambo met zijn handen en tanden verscheurd en nou is het helemaal kapot. Ik kon het heus niet helpen en toen ze aan je kleetje trokken is ook je mooie glazen inktstel op de grond gevallen, precies in vier stukken. Ik zal het goed lijmen. De inkt viel op je vloerkleedje en ik wou het er uit vrijven, maar het werd steeds groter en mijn handen en mijn overhemt waren ook erg smerig. WH je aan Paul zeggen dat ik mooi vuurwerk mee zal nemen om in de kamer af te steken en dat ik ook Jocko mee zal brengen. We kunnen een hoop pret maken samen en schrijf je nou gauw of wanneer ik komme mag. Nou Martha ik ga naar bed, welterusten, dag

je lieve broertje Pietje.

En nu zouden we jullie graag vertellen van Pietjes bezoek aan Martha, die nu mevrouw M. Velinga-Bell heet en hoe hij Jocko mee naar de Haagse Diergaarde nam; waar hij door de bewaker beschuldigd werd, een aapje uit het hok gestolen te hebben. Maar dan zouden we nog wel een paar honderd bladzijden nodig hebben en dat kan nu niet. De avonturen van Pietje Bell zijn nog

lang niet afgelopen, maar voor het ogenblik neemt Pietje afscheid van jullie en roept jullie een hartelijk ,tot ziens' toe.